

UNIVERZITA KARLOVA V PRAZE
FILOZOFICKÁ FAKULTA

ÚSTAV DÁLNÉHO VÝCHODU
SEMINÁŘ KOREANISTIKY

**ÚČAST AMÁDY KOREJSKÉ REPUBLIKY VE
VIETNAMSKÉ VÁLCE**

ROK ARMY PARTICIPATION IN VIETNAM WAR

Magisterská práce

2010

Bc. Michaela Baboráková

Vedoucí práce: doc. PhDr. Miriam Löwensteinová, PhD.

Thesis Abstract

This thesis addresses the participation of the Republic of Korea Army in the Vietnam War. It is a not very well known fact that the Korean Army was the second largest force allied to the United States in South Vietnam. Korean participation still carries a certain amount of controversy, especially in regards to Vietnamese/Korean relations.

The Republic of Korea deployed to the Republic of Vietnam two infantry divisions and one Marine Corps brigade. The Korean Army worked closely with US Army elements and the Army of the Republic of Vietnam in a range of combat actions. This was the first overseas deployment since the Korean defense forces known as ROKA were established. Korean soldiers were trained by American army instructors and the Americans were curious they would perform in the combat arena.

Chapter One is a brief history of Vietnam War. Due to special importance of allied forces presence in Vietnam for the theme I describe the Vietnam War history only until 1973.

Chapter Two introduces the Korean Army participation through eyes of US Army authorities. The text is mostly based on Larsen and Collins' "Allied Participation In Vietnam". This chapter describes a way that led to official agreements about the Korean participation and a Korean Forces functioning in the South Vietnam combat arena. There are a brief notes about Korean combat operations and about a Korean areas of responsibility.

Chapter Three focuses on the same thing as the Chapter Two however in a slightly different way. I introduce more Korean combat troops, a brief history of their foundation, operations they were involved in and other troops they engaged with.

Chapter Four reflects the Korean participation in South Vietnam in foreign news and touches the problematic question of massacres and other war crimes Korean soldiers were involved in.

Čestně prohlašuji, že tuto diplomovou práci jsem vypracovala samostatně za pomoci literatury, článků a internetových stránek, psaných v českém, anglickém a korejském jazyce, které uvádím v bibliografii.

Dne:

Podpis:

Ráda bych poděkovala doc. PhDr. Miriam Löwensteinové, PhD. za vedení této práce, všechny připomínky a čas, který mi věnovala, a Mgr. Márii Strašákové za ochotné konzultování z pohledu vietnamisty a cenné připomínky.

Obsah

Úvod	6
<u>1. Úvod do tématu „Válka ve Vietnamu</u>	<u>8</u>
1.1. Obecné informace o vietnamské válce	8
1.2. Co předcházelo „americké“ válce ve Vietnamu	9
1.3.1. Vietnamská válka – rok 1964	13
1.3.2. Vietnamská válka – rok 1965	14
1.3.3. Vietnamská válka – rok 1966	16
1.3.4. Vietnamská válka – rok 1967	17
1.3.5. Vietnamská válka – rok 1968	19
1.3.6. Vietnamská válka – rok 1969	22
1.3.7. Vietnamská válka – rok 1970	25
1.3.8. Vietnamská válka – rok 1971	26
1.3.9. Vietnamská válka – rok 1972	27
1.3.10. Vietnamská válka – rok 1973 – Pařížská dohoda	29
1.4. Dodatek ke kapitole	31
<u>2. Účast armády Korejské republiky ve vietnamské válce</u>	
<u>Z pohledu armády Spojených států amerických</u>	<u>32</u>
2.1. Korejský závazek	32
2.2. Otázka operačního dozoru nad korejskými jednotkami	48
2.3. Prvotní vývoj	51
2.4. Výsledky korejských bojových operací	62
2.5. Taktiky	66
2.6. Léčky a přepady	67

2.7. Snahy o zjednání pořádku	68
2.8. Civilní pomoc Korejské republiky Republice Vietnam	71
<u>3. Účast armády Korejské republiky ve vietnamské válce</u>	
<u> Z pohledu armády Korejské republiky</u>	<u>72</u>
3.1. Úvod do korejské účasti ve Vietnamu	72
3.2. Korejské jednotky působící ve Vietnamu	76
3.2.1. Hlavní pěší divize armády Korejské republiky – Divize Tygrů	76
3.2.2. 2. oddíl námořní pěchoty armády Korejské Republiky – Modří draci	83
3.2.3. 9. pěší divize armády Korejské republiky – Bílí koně	91
3.3. Tchäkwöndo	96
<u>4. Hodnocení účasti armády Korejské republiky ve vietnamské válce</u>	<u>98</u>
<u>Závěr</u>	<u>102</u>
<u>Bibliografie</u>	<u>103</u>
<u>Rejstřík</u>	<u>109</u>
<u>Přílohy</u>	<u>113</u>

Úvod

Válka ve Vietnamu je obrovskou částí veřejnosti vnímána a ve většině publikací prezentována jako „americká“ válka. Příliš se neví, že např. armáda Republiky Vietnam ve válce bojovala v téměř dvojnásobném počtu než Američané. Dalším neznámým faktem je, že v jižním Vietnamu bojovalo více spojeneckých vojsk. Mezi nimi byly armády Korejské republiky, Austrálie, Thajska a dalších zemí.

Armáda Korejské republiky do jižního Vietnamu vyslala druhý nejvyšší počet vojáků ze všech Spojenců. Další druhé místo Korejcům náleží v době vylodění ve Republice Vietnam. Ti přijeli jen pár měsíců po amerických jednotkách. Jako první do Vietnamu přijela Hlavní pěší divize a 2. oddíl námořní pěchoty v září až říjnu 1965. Zhruba o rok později se k nim přidala ještě 9. pěší divize.

Postupem času se ustálily korejské oblasti působnosti, které se táhly podél pobřeží téměř od demilitarizované zóny přes celé taktické zóny I. a II. Korejské jednotky si také brzy získaly respekt nepřátelských bojovníků, který rychle přerostl ve strach. Vojáci Vietnamské lidové armády a Národní fronty osvobození se korejským vojákům měli dle rozkazů přímo vyhýbat, pokud si nebyli zcela jistí svým vítězstvím.

Tato práce nejdříve představí válku ve Vietnamu jako celek. Půjde o stručné dějiny války od roku 1964 do roku 1973. Kapitola se lehce dotkne i událostí, které začátku války předcházely. Vietnamská válka se sice odehrávala v letech 1965 až 1975, ale pro tuto práci je hlavní účast Spojenců v konfliktu. Američané se v jižním Vietnamu začali výrazněji vojensky angažovat v roce 1964 a všechna spojenecká vojska ho opustila do roku 1973 v rámci plnění podmínek mírové dohody. Události let 1974 a 1975, které byly jasným porušením dohody z Paříže a které vedly k násilnému sjednocení země v komunistický Vietnam, proto vynechávám.

Kapitola druhá se zabývá korejskou účastí ve vietnamské válce z pohledu armády USA. Vychází především z publikace *Allied Participation in Vietnam*. Tuto práci sepsali

generálové americké armády a platí mezi odbornou veřejností za velice ceněný zdroj informací. Z kapitoly se dozvíme především to, jak spolupracovaly americké, korejské a jihovietnamské jednotky, jak fungoval operační dozor nad jednotkami a jakým způsobem operovaly. V kapitole se také uvádí, co bezprostředně předcházelo dohodě o vyslání korejské armády na pomoc Republice Vietnam a jak probíhala jednání.

V třetí kapitole se dozvíme něco víc o korejských bojových jednotkách, které ve Vietnamu působily. Stručně si představíme vznik těchto jednotek. V době svého vyloďení ve Vietnamu měla korejská armáda za sebou přeci jen velmi krátkou historii s rozporuplnými výsledky. První a do Vietnamu také jediná bojová zkušenost korejských vojáků byla z korejské války, na jejímž začátku a po příchodu čínské armády byli poráženi. Korejská armáda byla silně závislá na armádě USA. Američtí instruktoři také byli zodpovědní za výcvik korejské armády, mnoho korejských důstojníků bylo absolventy amerických důstojnických škol. Více si představíme oblasti působnosti korejských jednotek, jejich bojové operace a spolupráci s dalšími spojeneckými vojsky.

V poslední, čtvrté kapitole se pouze stručně pozastavíme nad hodnocením působení korejských jednotek v ohlasech tisku atd. Nešlo vždy jen o pochvaly, ale také o senzacechtivé popisy masakrů civilního obyvatelstva. Nicméně vypichování korejských incidentů mělo spíše odtrhnout pozornost o těch amerických.

V práci používám českou odbornou transkripci pro korejská jména a místní názvy. Vietnamská jména a místní názvy uvádím s vietnamskou diakritikou, kterou jsem dohledala především na internetu. Vietnamské místopisné názvy v textu pro lepší srozumitelnost neskloňuji.

1. Úvod do tématu „Válka ve Vietnamu“

Tato práce se zabývá účastí armády Korejské republiky ve vietnamské válce, ale pro lepší pochopení dané látky je důležité informace týkající se korejských jednotek zasadit do kontextu celé války. Proto se tato kapitola bude věnovat stručnému popisu celého konfliktu.

1.1. Obecné informace o vietnamské válce

Vietnamská válka byla konfliktem mezi Demokratickou republikou Vietnam (Severní Vietnam), kterou materiálně podporovaly SSSR a Čínskou lidovou republikou, a Republikou Vietnam, na jejíž straně bojovaly armády USA, Korejské republiky, Austrálie, Thajska, Filipín a Nového Zélandu. Zanedbatelným počtem mužů přispěly také Tchajwan a Španělsko. Všechny zmíněné armády bojící na straně jižního Vietnamu bojovaly v rámci organizace Free World Military Assistance, neboli Vojenské pomoci Svobodného světa.¹ Bojovalo se na území jižního Vietnamu; severní Vietnam byl téměř po celou dobu konfliktu bombardován ze vzduchu. V roce 1970 byla bojová linie posunuta i do Kambodže.

Válka ve Vietnamu se stala součástí studené války; Spojené státy válku prezentovaly jako boj proti rozšíření komunismu v Asii.

¹ Larsen, Stanley Robert; Collins Jr., James Lawton: Allied Participation in Vietnam. Department of the Army, Washington, D.C. 1985

1.2. Co předcházelo „americké válce ve Vietnamu“

Určit přesný počátek války ve Vietnamu není snadné. Její počátky jsou v konci války předcházející a sice ve válce, kterou proti sobě vedli Francouzi a Vietnamci. Dne 7. května 1954 byli Francouzi poraženi u Ðiên Biên Phủ. Francouzské ztráty byly sice oproti ztrátám Việt Minh² poloviční, stavy francouzské armády byly ale také méně než poloviční. Už v této době Američané působili ve Vietnamu, Francouzům poskytli výzbroj.

Hned druhý den po porážce Francie ve Vietnamu začalo projednávání otázky Indočíny na konferenci v Ženevě.³ Zástupci zúčastněných států se dohodli na konání celonárodních voleb ve Vietnamu, které měly vést k sjednocení země. Ngô Đình Diệm s tichou podporou USA, který se v červnu 1954 stal premiérem Republiky Vietnam a koncem října následujícího roku dokonce jejím prezidentem, ale celonárodní volby odmítl v obavě z rozšíření komunistického vlivu na jih. Nehledě na to, ani Spojené státy a ani jeden z vietnamských států nepodepsaly klauzuli týkající se voleb v dohodě ze ženevské konference.⁴ Tudíž se nezavázaly k jejímu dodržení, a tak to vypadalo, že rozdělení Vietnam se stane faktem stejně jako rozdělená Korea.

Spojené státy americké jako reakci na ženevskou konferenci a její pro USA neuspokojivé výsledky vyvolaly založení Paktu jihovýchodní Asie (South East Asia Treaty Organization – SEATO), která měla právě zabránit šíření komunismu a snažit se o zaplnění mocenského vakua v jihovýchodní Asii.⁵

Od roku 1950 v Saigonu působila americká Poradní skupina vojenské pomoci (Military Assistance Advisory Group – MAAG). V době ženevské konference měla už 342 členů.⁶ Původně měla pomáhat oslabené francouzské armádě ve Vietnamu, nicméně po

² **Việt Minh** (plným názvem **Việt Nam Độc Lập Đồng Minh Hội**) bylo založeno 19.5.1941. Jeho vůdcem byl Hồ Chí Minh (u nás se běžně používá přepis jeho jména Ho Či Min) a hnutí usilovalo o nezávislost Vietnamu na Japonsku a Francii a vytvoření levicové vlády. (Encyclopaedia Britannica)

³ **Ženevská konference** se konala ve dnech **28.4.-21.6.1954** a zúčastnili se jí zástupci Sovětského svazu, USA, Velké Británie, Francie a ČLR. Konference se týkala otázek Korejského poloostrova a Indočíny.

⁴ vietnam-war.info/history/

⁵ Moskin, J. Robert: Dějiny námořní pěchoty. Laser, Plzeň. 1997

⁶ *Ibid*

konferenci bylo v únoru 1955 po dohodě mezi USA a Francií rozhodnuto, že veškerá pomoc bude směřována přímo jižnímu Vietnamu a hlavní vojenská zodpovědnost připadne právě MAAG. MAAG tak do konce června 1956 více než zdvojnásobila stavy, konkrétně na 740 mužů.⁷ Touto dobou už Poradní skupina pilně pracovala na výcviku jihovietnamské armády a pomáhala při výstavbě uprchlických středisek a jiných civilních staveb. V říjnu 1954 byla založena jihovietnamská námořní pěchota, která měla střežit říční cesty a pobřeží země. Na jejím výcviku se nezanedbatelně podepsala právě MAAG. S americkými prezidentskými volbami v roce 1961 přišlo i rozhodnutí nového prezidenta J. F. Kennedyho o navýšení amerického závazku vůči Republice Vietnam. Proto se poradní skupina rozrostla zhruba na velikost praporu a byl navýšen i rozpočet. V roce 1964 byla MAAG sjednocena s Velitelstvím vojenské pomoci ve Vietnamu (U.S. Military Assistance Command, Vietnam – MACV). Bylo to v době, USA byly v konfliktu zainteresovány natolik, že zhruba od té doby lze datovat začátek tzv. vietnamské války.

Dne 20. prosince 1960 byla založena Národní fronta osvobození (NFO), z amerických zdrojů též známá jako Viet Cong.⁸ Ale útoky komunistických partyzánů se na jihu Vietnamu množily již od počátku roku 1958. Národní fronta osvobození tedy byla partyzánská organizace jihovietnamských komunistů, které podporovala Ho Či Minova vláda v Hanoji, a jejím úkolem bylo svrhnout vládu v Saigonu a vyhnat Američany. Toho se členové NFO snažili dosáhnout nátlakem na venkovské obyvatelstvo a nejrůznějšími teroristickými útoky na vojenské posádky.

V roce 1959 byla v Demokratické republice Vietnam vytvořena speciální jednotka severovietnamské armády, tzv. 559. pluk, který měl vystavět zásobovací kanál ze severního Vietnamu pro síly NFO v jižním Vietnamu. S povolením kambodžského prince tak vybudoval 559. pluk jednoduchou cestu podél vietnamsko-kambodžských hranic s odbočkami do jižního Vietnamu po celé délce. Cesta později vešla ve známost jako tzv. Ho Či Minova stezka. (*viz Mapa 1*)

⁷ facultystaff.richmond.edu/~ebolt/history398/maag.html

⁸ Hlavatá, Lucie a další: Dějiny Vietnamu. NLN, Praha. 2008. str. 204

Jednotky armády Spojených států amerických se poprvé zapojily do bojové mise v lednu 1961. Šlo o piloty amerických helikoptér, které dopravily zhruba 1000 jihovietnamských vojáků na misi, která měla za úkol vyhnání bojovníků Národní fronty osvobození z jejich pozic okolo Saigonu.⁹

Počátkem roku 1962 začala americká armáda používat nechvalně známý herbicid „Agent Orange“, který obsahuje smrtící látku dioxin. Agent Orange se používal ke spálení vegetace podél dálnic a ke ztížení pozice NFO pro případné útoky ze zálohy. Zároveň tak Američané ničili úrodu, ze které se mohli partyzáni živit. Shazování herbicidu pokračovalo až do roku 1971 a souhrnně se jmenovalo operace Ranch Hands.

⁹ vietnam-war.info/timeline/

Mapa 1 – Ho Či Minova stezka

Dne 2. ledna 1962 se odehrála bitva o vesnici Ap Bac v deltě Mekongu. 514. prapor Národní fronty osvobození podpořený místními partyzány v bitvě porazil 7. divizi jihovietnamské armády podporované americkými helikoptéry. 7. divize se rozdělila

na prapory a měla být na místo dopravena právě americkými helikoptéry. Kvůli mlze byl ale vysazen pouze jeden prapor, ostatní dorazily až po více než dvou hodinách. Tou dobou už NFO zabila velitele prvního praporu a ten byl odříznut a nebyl ani schopen udat správnou polohu nepřítele. Z toho důvodu další helikoptéry přistály na dostřel dalších bojovníků NFO, kteří nakonec poškodili dvě helikoptéry natolik, že nebyly schopny odletět.

Tato bitva se nesmazatelně vepsala do dějin války tím, že ji vietnamští komunisté prohlásili za své jednoznačné vítězství a hlavně přišli na způsob boje, který bude na mnohem lépe vyzbrojené jihovietnamské vojáky platit nejvíce. Tento způsob boje se poté snažili praktikovat celou válku. Bitva u Ap Bac byla jednoznačným selháním amerických poradců, kteří špatně vyhodnotili situaci a podcenili protivníka. Bitva u Ap Bac byla poté používána jako synonymum pro celou válku ve Vietnamu. Tato bitva se také stala indikátorem nárůstu počtu amerických vojáků vyslaných do jižního Vietnamu, protože američtí poradci došli k názoru, že bude nejlepší nahradit na bojových polích vojáky jihovietnamské armády lépe vycvičenými americkými vojáky.¹⁰

1.3.1. Vietnamská válka – rok 1964

Dne 20. července 1964 převzal velení MACV generál Westmoreland, kterého budu ve své práci zmiňovat velmi často. Dne 2. srpna téhož roku zaútočily severovietnamské lodě na americký torpédoborec USS Maddox. O dva dny později, 4. srpna 1964, americké torpédoborce Maddox a Turner Joy ohlásily údajný útok severovietnamské pobřežní strážě, který vedl k přijetí tzv. „rezoluce o Tonkinském zálivu“, která dala prezidentu USA možnost nařídít jakákoli opatření k zamezení útoků na americká vojska.

¹⁰ Toczek, David M.: The Battle of Ap Bac: They did everything but learn from it. Greenwood Press, Abingdon, UK. 2001

Na základě rezoluce prezident Johnson nařídil odvetný útok na území severního Vietnamu, při němž byly bombardovány dvě námořní základny a zničena rafinérie.¹¹

Dne 1. listopadu 1964 Národní fronta osvobození ostřelovala americkou leteckou základnu v Biên Hòa. Při útoku zemřeli čtyři američtí vojáci, bylo zničeno 5 bombardérů B-57 a dalších 15 bylo poškozeno. O Vánocích 1964 NFO zaútočila na americkou vojenskou ubytovnu.

Ve dnech od 1. ledna do 7. února se stupňovaly útoky Národní fronty osvobození po celém území jižního Vietnamu. Nakrátko NFO ovládla Bình Giã, vesnici vzdálenou pouhých 40 km od Saigonu. V bitvě o Bình Giã zemřelo 200 jihovietnamských a 5 amerických vojáků.

1.3.2. Vietnamská válka – rok 1965

Dne 7. února 1965 došlo k útoku na americkou vrtulníkovou základnu Holloway u Pleiku. Během několika minut po začátku útoku NFO zabila 8 amerických vojáků, 100 vojáků zranila a zničila nebo poškodila asi 25 letadel na základně. Tato agrese vůči americkým vojenským silám vedla prezidenta USA Johnsona k nařízení odvetného náletu na severní Vietnam – operaci Flaming Dart, jehož cílem byly tamní vojenské objekty. Tato operace byla přímou předzvěstí budoucí operace Rolling Thunder, která znamenala rozsáhlé bombardování severního Vietnamu. Dne 10. února NFO vyhodila do vzduchu americká kasárna v Qui Nhơn a zabila 23 amerických vojáků.¹²

Operace Rolling Thunder byla schválena dne 13. února 1965. Jednalo se o omezené, ale dlouhodobé bombardování severního Vietnamu s cílem donutit tamní komunisty přestat podporovat komunistické partyzány na jihu.

¹¹ vietnam-war.info/timeline/

¹² *Ibid*

Dne 2. března 1965 byla zahájena operace Rolling Thunder a jejím negativním důsledkem bylo větší zapojení Sovětského svazu do konfliktu, protože americké bombardování Vietnamské demokratické republiky se odehrálo i během návštěvy premiéra SSSR v Hanoji. Sovětský svaz tak upustil od svého úmyslu neangažovat se v konfliktu a naopak přislíbil ekonomickou a vojenskou pomoc VDR, která od něj zakrátko získala systém protiletadlové obrany.¹³

Dne 7. dubna 1965 nabídla americká strana ekonomickou pomoc severnímu Vietnamu výměnou za mír, ale VDR nabídku odmítla. O dva týdny později prezident Johnson nařídil navýšení počtu amerických vojáků v jižním Vietnamu na 60 000 a spojenecké síly navíc posílily o další jihokorejské a australské vojáky. V květnu NFO napadla jihovietnamské provinční hlavní město Song Be a opustila ho až po dvoudenních tuhých bojích přímo ve městě a jeho okolí. Začátkem června 1965 Národní fronta osvobození v Dong Xai obsadila oblastní velitelství jihovietnamské armády a tábor amerických speciálních jednotek, ale nakonec byla vyhnána americkými nálety nad oblastí. Koncem června 1965 generál Westmoreland nařídil první čistě útočnou operaci amerických jednotek, kdy vojáci vpochodovali na území nedaleko Saigonu, které ovládala Národní fronta osvobození, a vyklidilo ho. V polovině srpna 1965 se na základě výpovědi dezertéra z 1. pluku NFO odehrála další operace, která měla předejít útoku NFO na základnu americké námořní pěchoty v Chu Lai. Bitva je označována za první z důležitých bitev vietnamské války a Američané díky spolupráci pozemních vojsk s dělostřelectvem z Chu Lai, námořnictvem a letectvem zaznamenali vítězství vyjádřené skoro 700 zabitými bojovníky NFO. Během září a října 1965 došlo k bitvě u Ia Drang, v níž proti americké 1. vzdušné divizi stály 32., 33. a 66. pluk Vietnamské lidové armády (VLA). Bitva skončila po 35 dnech vytlačení Severovietnamců na jejich základny v Kambodži.¹⁴

Mezi 14. a 17. listopadem 1965 došlo k dosud nejvýznamnější srážce mezi severovietnamskou a americkou armádou. Složky 66. pluku VLA přepadly americký

¹³ Hlavatá, Lucie a další: Dějiny Vietnamu. NLN, Praha. 2008. str. 215

¹⁴ vietnam-war.info

prapor a ani posily, ani lepší palebná síla Američanům nepomohly. V bitvě bylo zraněno 60 procent všech amerických vojáků a každý třetí byl zabit.¹⁵

1.3.3. Vietnamská válka – rok 1966

V únoru 1966 podnikly americké jednotky operaci Crimp, která se výsadkem 8 tisíc vojáků stala největší americkou operací vietnamské války. Operace Crimp měla za úkol lokalizovat a zničit hlavní velitelství Národní fronty osvobození pro oblast Saigonu. Americká rozvědka věřila, že toto velitelství se nachází někde v okrese Cù Chi. Ačkoliv toto území bylo vykáceno a několikrát prohledáno, americké jednotky nenašly žádné důležité základny NFO.¹⁶

Během dubna a května 1966 více než 5 tisíc amerických vojáků, podporovaných helikoptéry a obrněnými vozidly, pročesávalo území na sever od Saigonu. Ačkoli došlo k několika střetům s Národní frontou osvobození, ztráty nebyly veliké.

Na konci května 1966 překročila demilitarizovanou zónu¹⁷ 324. divize Vietnamské lidové armády a narazila na prapor americké námořní pěchoty. VLA pevně držela okupované území a tak se u Đông Hà odehrála doposud největší bitva války ve Vietnamu. Skoro celá 3. divize námořní pěchoty, tj. zhruba 5 tisíc mužů v pěti praporech, zamířila na sever a v operaci Hastings, s podporou jihovietnamské armády a palbou z válečných lodí a letadel, za tři týdny severovietnamskou armádu opět vytlačila za hranici DMZ. Dne 30. června 1966 byly na silnici číslo 13, která vede do Kambodže, brutálně přepadeny jednotky americké armády Národní frontou osvobození. Od úplné pohromy je zachránily až letecké posily. Během července 1966 došlo k několika vážnějším střetům mezi severovietnamskou armádou a spojeneckými vojsky, při nichž přišlo o život skoro 1 300 severovietnamských vojáků. Od října 1966 se Národní fronta

¹⁵ Hlavatá, Lucie a další: Dějiny Vietnamu. NLN, Praha. 2008. str. 297; vietnam-war.info/timeline/

¹⁶ vietnam-war.info

¹⁷ Demilitarizovaná zóna byla ustanovena na základě dohod z ženevské konference.

osvobození a VLA opět zotavily ze ztrát, které utrpěly v předchozích měsících, a připravovaly se na další ofenzívu. Všechny materiální a lidské ztráty byly nahrazeny Ho Či Minovou stezkou.¹⁸

14. září 1966 byla zahájena velká, šestitýdenní operace, při níž americká 196. brigáda a 22 tisíc jihovietnamských vojáků pročesávaly oblast provincie Tay Ninh. Operace byla úspěšná v odhalení vybavení a zásob patřících 9. divizi Národní fronty osvobození.

1.3.4. Vietnamská válka – rok 1967

Dne 8. ledna 1967 zahájily americké jednotky operaci Cedar Falls, která měla vyhnat jednotky NFO z tzv. „Železného trojúhelníku“ (území o rozloze skoro 100 km² mezi řekou Saigon a silnicí č. 13). Skoro 16 tisíc amerických a 14 tisíc jihovietnamských vojáků se přesunulo na území Železného trojúhelníku, ale nesetkali se s žádným výraznějším odporem. Naopak ukořistili velké množství materiálu, který patřil NFO. Během 19 dnů operace bylo zabito asi 72 amerických vojáků, kteří zemřeli většinou po útocích ostřelovačů útočících z podzemních tunelů.¹⁹

Dne 21. února 1967 započala nejrozsáhlejší operace vietnamské války nazvaná operace Junction City a odehrála se v provincii Tây Ninh. V operaci bylo zapojeno 240 helikoptér. Cílem operace bylo najít a zničit základny Národní fronty osvobození a jejich hlavní velitelství pro jižní Vietnam, které měly být ve III. bojové zóně. Operace se zúčastnilo asi 35 tisíc vojáků. Během operace nedošlo k žádným rozhodujícím bitvám, ale spojenci ukořistili velké množství zásob, vybavení a zbraní. Operace Junction City byla ukončena dne 14. května 1967.²⁰

¹⁸ Vietnam-war.info/timeline

¹⁹ vietnam-war.info

²⁰ *Ibid*, timeline; Rogers, Bernard William: Turning Point. Department of the Army, Washington, D.C. 1989

Koncem dubna 1967 byly bombardovány letecké základny na území severního Vietnamu. V květnu 1967 se odehrály letecké bitvy nad městy Hà Nội (Hanoj) a Hải Phòng (Hajfong). Americké letectvo sestřelilo 26 severovietnamských Migů. Na konci května americké jednotky odhalily pohyb severovietnamských jednotek z Kambodži.

Během podzimu 1967 komunisté začali plánovat tzv. „ofenzívu Tét“. Během příprav ofenzívy bylo zatčeno mnoho starších důstojníků Vietnamské lidové armády jako reakce na jejich nesouhlas s ofenzívou.²¹

Již onoho podzimu 1967 schválil Ústřední výbor Vietnamské strany práce datum plánované ofenzívy na 31. ledna 1968. Ofenzíva měla proběhnout ve třech fázích: první fáze byla zahájena již na podzim 1967 a měla otestovat obranné schopnosti jižního Vietnamu na Centrální vrchovině a podél hranic s Kambodžou. Druhá fáze měla útoky na města v jižním Vietnamu vyvolat masová protivládní povstání, která by znamenala pád saigonského režimu a vedla by k uzavření koalice se severovietnamskými komunisty. Pokud by pokusy o vyvolání nepokojů selhaly, byla by zahájena třetí fáze ofenzívy, která by vytvářela neustálý vojenský tlak na vládu v Saigonu a také opakované teroristické útoky a povstání.²²

První fáze ofenzívy Tét byla skutečně zahájena již během podzimu 1967, ale jednalo se jen o sérii malých povstání v izolovaných a málo obydlených oblastech jižního Vietnamu. Hanojská vláda neplánovala žádné větší akce v deltě Mekongu, protože komunistická základna v této oblasti nebyla příliš silná. Nicméně místní komunisté měli za úkol verbovat místní obyvatelstvo do partyzánských skupin a formovat sebevražedná komanda, která by zasáhla do bojů po propuknutí ofenzívy samotné.²³

²¹ *Ibid*

²² Hlavatá, Lucie a další: Dějiny Vietnamu. NLN, Praha. 2008. str. 221

²³ *Ibid*

1.3.5. Vietnamská válka – rok 1968

Americké vojenské velení mělo informace o připravované ofenzívě již od poloviny ledna 1968. Ze zpráv tajných služeb vyplývalo, že by mělo jít o útok obrovského rozsahu. I přesto bylo americké velení přesvědčeno o příznivém vývoji situace a navíc se domnívalo, že cílem útoku bude základna Khe Sanh, která byla v severozápadní části jižního Vietnamu poblíž demilitarizované zóny. Generál Westmoreland si ani nebyl jistý, jestli k útoku dojde před nebo až po oslavách lunárního Nového roku (vietnamsky „Tết“) a proto posílil jednotky na základně Khe Sanh a podél DMZ. S blížícím se lunárním Novým rokem přinášeli zpravodajci zprávy o tom, že k útoku dojde již během oslav. Proto generál Westmoreland žádal prezidenta Republiky Vietnam, aby zrušil plánované dvoudenní příměří. Ten to odmítl s tím, že by to negativně ovlivnilo morálku jihovietnamské armády, nicméně souhlasil s jeho zkrácením na 36 hodin. Jenže většina vládních úředníků měla v té době již dovolenou a tak se zpráva o zkrácení příměří nedostala do širokého podvědomí armádních činitelů a armáda nebyla ve stavu pohotovosti.²⁴

Dne 30. ledna 1968 začala předčasně první série útoků v řídce obydlených částech Centrální vrchoviny a na pobřeží. Ofenzíva Tết naplno propukla o den později, kdy komunisté napadli významnější města v jižním Vietnamu. Nakonec ofenzíva zasáhla skoro všechna provinční hlavní města, pět největších měst Republiky Vietnam a zhruba 64 okresních měst, včetně mnoha vesnic. Vietnamská demokratická republika zapojila na 80 tisíc vojáků většinou lokálních jednotek. Jednotky samotné Vietnamské lidové armády se stáhly do oblasti DMZ, kde měly zůstat v záloze pro případ, že by se situace na jihu nevyvíjela podle představ komunistického vedení.²⁵

Moment překvapení zafungoval a protože většina jihovietnamské armády nebyla ve zbrani, podařilo se komunistickým silám proniknout do význačných měst jako Quảng Trị a Đà Nẵng na severu, Nha Trang a Qui Nhơn na pobřeží a do Kon Tum a Buôn Ma Thuột na Centrální vrchovině. Nicméně díky palebné síle amerických jednotek byly

²⁴ *Ibid*, str. 223

²⁵ *Ibid*

jednotky komunistické vytlačeny během dvou až tří dnů. V hlavním městě Republiky Vietnam Sài Gòn (Saigon) byla ofenzíva zahájena sérií sebevražedných útoků na významná místa státní správy. Pokud by tyto útoky podnítily větší nepokoje, měly být zapojeny i bojové a propagandistické jednotky, které měly za úkol rozpoutat všeobecné povstání proti jihovietnamskému režimu. V případě, že by i tato fáze byla úspěšná a jihovietnamský režim by jevil známky kolapsu, měly se do útoku na město zapojit i jednotky z okolí Saigonu. Útoky sebevražedných skupin byly nakonec odraženy, ale i tak měly dopad alespoň na americkou veřejnost, která byla šokovaná tím, že atentátníci pronikli na americké velvyslanectví.²⁶

Ofenzívu Tét se amerických a jihovietnamským jednotkám podařilo definitivně odrazit dne 5. února a boje dále pokračovaly pouze v městě Hué, kde se komunistům podařil nejefektivnější a zároveň nejničivější útok, protože při útoku zabili většinu civilního obyvatelstva. Boje o Hué trvaly tři týdny a skončily po vytlačení všech komunistických jednotek z města dne 25. února 1968.

Ofenzíva Tét byla zásadním obratem ve vývoji války. Nebyla namířena pouze proti režimu v Saigonu, ale také proti Spojeným státům americkým. Vietnamská lidová republika chtěla Američany donutit se dále neangažovat v konfliktu, stáhnout jejich jednotky a přistoupit na vyjednávání. Ofenzíva měla spíše opačný efekt; a sice Spojené státy se i přes sílící odpor veřejnosti rozhodly v bojích pokračovat. Navíc komunistům se nepodařilo ani podnítit ono zamýšlené všeobecné povstání proti režimu v jižním Vietnamu. Kromě toho ztráty na životech komunistických bojových sil několikanásobně převyšovaly ztráty armád USA a Republiky Vietnam dohromady. I přesto však komunisté ofenzívu Tét považovali za své vítězství, protože sice nedosáhli toho, o co jim šlo primárně, ale ofenzíva měla nepříznivý psychologický efekt na USA.

Pro americkou veřejnost bylo naprostým šokem, že komunisté jsou schopni tak masivního útoku, a tak se ihned po ofenzívě Tét opět začaly ozývat čím dál hlasitější odpor proti válce ve Vietnamu. Ačkoliv na území jižního Vietnamu bylo v roce 1968 již skoro půl milionu amerických vojáků, začínalo být americkým vojenským špičkám

²⁶ *Ibid*

jasné, že situace se od té v roce 1966 příliš nezměnila, a navíc i přes taktiku boje „najít a vyhladit“ komunisté stále sílili.

Dne 16. března 1968 asi 120 příslušníků roty Charlie (z 20. pěšího pluku 11. brigády 23. pěší divize, zvané Americal) zmasakrovalo osadu Mý Lai. Akce měla být namířena proti partyzánům, kteří se údajně skrývali v osadě. Nicméně při masakru šlo spíše o ventilaci frustrace z mnohých se útoků partyzánů na americké vojáky. Podle vietnamských údajů při masakru zemřelo přes 500 vesničanů – civilistů, včetně 170 dětí; podle údajů amerických vyšetřovatelů bylo zabito 347 osob. Později vyšlo najevo, že ve vesnici se skrývalo pouze několik partyzánů, z nichž ozbrojeni byli asi pouze čtyři. Běsnění amerických vojáků se postavila posádka jedné z helikoptér asistujících při výsadku. Ta přistála mezi útočícími vojáky a prchajícími vesničany a zachránila tak asi 10 civilistů. Posádka vrtulníku byla v roce 1998 oceněna nejvyšším vyznamenáním za statečnost v přímém boji. Američané se pokoušeli celý incident zatajit; první zprávy o akci v Mý Lai uváděly, že při bitvě zemřelo 128 příslušníků Národní fronty osvobození a 22 civilistů. Pravda o masakru vyšla najevo o rok později v roce 1969, kdy se jakýsi válečný veterán, který slyšel vyprávění příslušníků roty Charlie, odhodlal rozeslat dopisy s pravdou o masakru prezidentovi a kongresmanům. První článek o Mý Laiském masakru vyšel v listopadu 1969 a jeho autor za něj později dostal Pulitzerovu cenu.²⁷

Dne 31. března 1968 nařizuje americký prezident Johnson omezit bombardování severního Vietnamu do 20. rovnoběžky, pokud komunisté projeví určitou ochotu vyjednávat a omezit bojovou aktivitu. Hanoj na omezení bombardování reagovala dne 3. dubna 1968 tak, že nepřijala omezení bombardování, ale požadovala jeho úplné zastavení. I přesto však souhlasila s rozhovory, jejichž první kolo se mělo uskutečnit 13. května v Paříži.²⁸

Poté, co se obě strany dohodly na vyjednávání, se boje ve Vietnamu vystupňovaly. VDR i USA šlo totiž o získání vojenské převahy a tak i lepší pozice při rozhovorech. Proto koncem února 1968 začala třetí fáze ofenzívy Têt, která měla vytvořit vojenský nátlak na jihovietnamský režim, rozpoutat revoluční ovzduší vedoucí k protivládním

²⁷ ct24.cz/kalendarium/8765-masakr-v-my-lai-se-stal-symbolem-valecnych-utrap-ve-vietnamu/

²⁸ Hlavatá, Lucie a další: Dějiny Vietnamu. NLN, Praha. 2008. str. 293; vietnam-war.info

povstání a také se pokusit rozšířit rozlohu území ovládané komunisty. Američané naopak soustředili veškeré své letecké síly na území jižního Vietnamu, protože severní Vietnam už bombardovat nemohli.

Dne 13. května 1968 byla v Paříži zahájena mírová jednání. Zúčastnili se jich zástupci Vietnamské demokratické republiky a Spojených států amerických.

Dne 1. listopadu 1968 byla po třech a půl letech ukončena operace Rolling Thunder a bylo tak zcela zastaveno bombardování severního Vietnamu.

Dne 11. listopadu byl prezidentem USA zvolen Richard M. Nixon, který slíbil postupné stažení vojsk z Vietnamu a dosažení důstojného mírového řešení války. Jeho cílem mělo být vyjednat podmínky, při nichž by jižní Vietnam opustil celý půl milion amerických vojáků, aniž by byla ohrožená následná existence Republiky Vietnam. Role hlavního vyjednavče za americkou stranu se ujal prezidentův poradce Henry Kissinger.

1.3.6. Vietnamská válka – rok 1969

Dne 25. ledna 1969 byla zahájena jednání, jichž se zúčastnily již všechny čtyři strany, tedy zástupci Vietnamské demokratické republiky, Spojených států amerických, Republiky Vietnam a Provizorní revoluční vlády jižního Vietnamu²⁹. Podle Kissingera měly Spojené státy vyjednat pouze vojenské urovnání konfliktu a politické otázky měly ponechat na dohodě mezi jihovietnamskou vládou a Provizorní revoluční vládou jižního Vietnamu.³⁰

Na první pohled by se mohlo zdát, že válka s postupným odchodem amerických vojáků ztratí na intenzitě, snižování amerických stavů mělo být naopak doprovázeno tvrdým vojenským tlakem na VDR, která tak měla přistoupit na americké podmínky.

²⁹ Provizorní revoluční vláda jižního Vietnamu byl název Národní fronty osvobození změněný pro mírová jednání.

³⁰ Hlavatá, Lucie a další: Dějiny Vietnamu. NLN, Praha. 2008. str. 225

Začátkem března 1969 začala operace Menu, která měla zastavit další pronikání severovietnamských vojáků na území jižního Vietnamu přes Ho Či Minovu stezku v Kambodži, zastrašit komunistický režim a donutit ho přijmout americké podmínky vyjednávání. Operace trvala 14 měsíců a vyústila v masivní bombardování neutrální Kambodži. Protože se USA bály veřejného odsouzení doma i v zahraničí, probíhaly letecké útoky v naprostém utajení, což zahrnovalo i zfalšování účetnictví. Vietnamská demokratická republika také nemohla veřejně nic namítat, protože by se přiznala ke svému působení v Kambodži, což bylo porušení článku o neutralitě ženevské dohody z roku 1954. A do třetice ani kambodžský princ nic nenamítal. Bombardování Kambodži bylo odhaleno v květnu 1969 reportérem The New York Times, ale jeho články žádné pozdvižení nevyvolaly.³¹

Dne 8. června 1969 se na ostrově Midway setkali americký prezident Nixon a prezident RV Nguyễn Văn Thiệu. Na schůzce Nixon veřejně oznámil svůj plán vietnamizace konfliktu a informoval jihovietnamského prezidenta o okamžitém stažení 25 tisíc amerických vojáků a dalším postupném snižování stavů americké armády ve Vietnamu. Vyvázání amerických jednotek z bojů mělo záviset především na postupu vietnamizace války, ale také na vývoji pařížských mírových jednání a na míře vojenské aktivity Národní fronty osvobození a Vietnamské demokratické republiky. Další stažení amerických vojáků bylo naplánováno na září a prosinec 1969 a dne 20. dubna 1970 prezident Nixon oznámil plán na odvolání dalších 150 tisíc vojáků z Vietnamu.

Dne 4. září rozhlasová stanice Hanoj oznámila úmrtí prezidenta Vietnamské demokratické republiky Ho Či Mina.³²

Vietnamizace neprobíhala tak hladce, jak se původně předpokládalo. Jihovietnamská armáda sice byla díky štědré americké pomoci velmi dobře vyzbrojený milionový kolos, ale bez pomoci americké armády byla efektivního boje schopná jen stěží. Americké jednotky byly totiž stahovány příliš rychle na to, aby jihovietnamská armáda mohla zvládnout dostatečný výcvik. Navíc měla i problémy jiného rázu, jako např. korupci

³¹ Hlavatá, Lucie a další: Dějiny Vietnamu. NLN, Praha. 2008. str. 226

³² vietnam.sweb.cz – autor odkazu Mgr. Zdráhal, Tomáš

nebo vysokou míru dezerce. Vietnamizace války byla v jižním Vietnamu vnímána spíše jako americká zrada.

Vietnamizace ale odhalila problémy i v americké armádě. Po jejím zahájení se začaly množit drobné vzpoury proti velícím důstojníkům, protože žádný z vojáků nechtěl být tím posledním zraněným nebo zabitým při závěrečných bojových operacích. Navíc vyšlo najevo, že je zneklidňující množství vojáků je závislých na drogách, především opiátech. V rámci americké armády se také začaly množit rasově motivované útoky.³³

Jelikož pařížská jednání nikam nevedla, zahájil Henry Kissinger 4. srpna 1969 tajné rozhovory se zástupci Vietnamské demokratické republiky. I přes snahu obou stran nebylo možné dosáhnout jakékoli shody. VDR požadovala okamžité stažení všech zahraničních jednotek z jižního Vietnamu, vypovězení podpory jihovietnamskému prezidentu, vytvoření koaliční vlády s Národní frontou osvobození a konání svobodných voleb. Z voleb by pak vzešla nová vláda, která by zahájila jednání o sjednocení obou částí Vietnamu a repatriaci válečných zajatců. Američané trvali naopak na odchodu všech cizích ozbrojených sil z území jižního Vietnamu, včetně těch severovietnamských, neutralitu jižního Vietnamu (která měla znamenat, že severní Vietnam se zdrží jakéhokoli zasahování do záležitostí RV), konání svobodných voleb, které povedou k vytvoření nezávislého státu, a repatriaci všech válečných zajatců. Rozhovory uvízly na mrtvém bodě přestože americká strana vyjednávala jen s nejmenším zohledněním požadavků Republiky Vietnam. VDR nechtěla za žádnou cenu ustoupit.³⁴

Dne 21. prosince 1969 Thajsko oznámilo stažení 12 tisíc svých vojáků z jižního Vietnamu. Korejská republika naopak svých necelých 50 tisíc mužů ponechala.³⁵

³³ Hlavatá, Lucie a další: Dějiny Vietnamu. NLN, Praha. 2008. str. 227

³⁴ vietnam.sweb.cz – autor odkazu Mgr. Zdráhal, Tomáš

³⁵ *Ibid*

1.3.7. Vietnamská válka – rok 1970

Od konce března 1970 jihovietnamské jednotky s podporou amerických vrtulníků útočily na základny komunistů podél kambodžské hranice. Na samém konci dubna 1969 prezident Nixon přes Velení vojenské pomoci ve Vietnamu (MACV) oznámil americkou účast v jihovietnamské ofenzívě do Kambodže, která měla zpřetrhat zásobovací trasy komunistů a dobýt Ústřední kancelář jižního Vietnamu³⁶, z níž byly řízeny všechny severovietnamské vojenské operace v jižním Vietnamu. Americké jednotky byly z operace staženy po dvou měsících, ale americká letecká podpora jihovietnamské armády pokračovala v ohromné intenzitě. Výsledky celé akce však nebyly valné. Zásobovací trasy byly sice zásadně narušeny a bylo zabaveno velké množství materiálu, ale Ústřední kancelář jižního Vietnamu se nepodařilo najít. Navíc VDR využila situace a její delegáti, stejně jako delegáti Provizorní revoluční vlády v jižním Vietnamu, bojkotovali jednání v Paříži dokud se americká armáda nestáhne z Kambodže úplně.³⁷

Prezident Nixon kvůli bombardování Kambodže čelil velké kritice na domácím poli a tak se rozhodl řešit situaci stažením dalších 40 tisíc amerických vojáků z jižního Vietnamu a opětovným zvýšením tlaku na severní Vietnam bombardováním jeho území. Na konci prosince 1970 navíc americký kongres schválil návrh znemožňující vstup amerických ozbrojených sil na území Thajska a Laosu a zrušil platnost rezoluce o Tonkinském zálivu.

³⁶ Ústřední kancelář jižního Vietnamu. Dne 1. ledna 1962 byla založena Lidová revoluční strana, která byla prakticky sesterskou organizací severovietnamské Komunistické strany Vietnamu. Tato strana sdílela své ústředí s Národní frontou osvobození. Prostřednictvím Ústřední kanceláře jižního Vietnamu koordinovali Severokorejci aktivity Lidové revoluční strany a Národní fronty osvobození. (http://knihy.cpress.cz/DataFiles/Book/00003458/Download/KHP0053_obsah_uvod.pdf)

³⁷ Hlavatá, Lucie a další: Dějiny Vietnamu. NLN, Praha. 2008. str. 228

1.3.8. Vietnamská válka – rok 1971

Na konci ledna 1971 americké velení v jižním Vietnamu schválilo jihovietnamskou invazi do Laosu, která měla krycí název Lam Son 719. Jihovietnamská armáda se tak s leteckou podporou armády Spojených států³⁸ dne 8. února pokusila proniknout do Laosu a přerušit Ho Či Minovu stezku a zabránit tak infiltraci dalších severovietnamských jednotek na jih. Operace Lam Son 719 měla být také zkouška toho, zda jihovietnamská armáda obstojí bez pozemní podpory armády USA. Akce ze začátku vypadala slibně pro Jihovietnamce, ale pak Severovietnamci zapojili do bojů 36 tisíc vojáků a nové sovětské tanky. Po šesti týdnech lítých bojů se postup vojáků jižního Vietnamu změnil o útek na záchranu holého života i přesto, že Američané na oblast svrhli zhruba 48 tisíc bomb.³⁹ A tak si byli Američané nuceni přiznat naprostý debakl při vietnamizaci jako projektu na zvýšení bojeschopnosti armády jižního Vietnamu, protože její nekompetentnost a neochota bojovat byla více než zjevná.

V dubnu 1971 opustila Vietnam poslední jednotka amerického námořnictva a prezident Nixon oznámil, že do konce roku z Vietnamu odejde dalších 100 tisíc amerických vojáků. Dnem 7. dubna 1971 ustaly všechny bojové pozemní i letecké operace amerického válečného námořnictva a námořní pěchoty a 11. dubna Vietnam opustila poslední vrtulníková jednotka námořní pěchoty. V srpnu Austrálie a Nový Zéland oznámily stažení svých vojsk z Vietnamu a začátkem září 1971 oznámila stažení svých 48 tisíc vojáků i Korejská republika.⁴⁰

Mezitím v Paříži bez úspěchu pokračovala mírová jednání. Žádná ze čtyř zúčastněných stran nebyla schopná jakékoli shody. Nicméně po neúspěchu operace Lam Son 719 došlo ke zvratu v tajných jednáních mezi USA a VDR, protože Henry Kissinger ustoupil z požadavku o stažení všech cizích vojsk z území jižního Vietnamu, z čehož nepřímo vyplynulo, že severovietnamské jednotky na jihu smějí zůstat. Severní Vietnam tento návrh sice přijal, ale stále trval na odstranění jihovietnamského

³⁸ Armáda USA tímto neobešla rozhodnutí amerického kongresu, protože Američané prakticky vzato nevstoupili na území Laosu.

³⁹ Hlavatá, Lucie a další: Dějiny Vietnamu. NLN, Praha. 2008. str. 229

⁴⁰ vietnam.sweb.cz

prezidenta z funkce. Tento rozpor nakonec vedl k dalšímu pozastavení tajných jednání v listopadu 1971.⁴¹

1.3.9. Vietnamská válka – rok 1972

Na počátku roku 1972 byli severovietnamští vojenští stratégové přesvědčeni, že Vietnamská lidová armáda se již vzpamatovala ze ztrát utrpěných v ofenzívě Tét. Navíc byly po třech letech pařížských jednání zveřejněny požadavky Vietnamské demokratické republiky, Provizorní revoluční vlády jižního Vietnamu a Spojených států amerických, které ještě více odkryly fakt, že jednání zatím nedosáhla žádného pokroku. Kromě toho byla pařížská jednání neustále sabotována zástupci Republiky Vietnam a hlavně postojem jejího prezidenta, který kategoricky odmítal podepsat jakoukoli dohodu s VDR. A tak jelikož jednání stále zůstávala na bodě mrazu, severní Vietnam se rozhodl učinit zvrát v situaci a připravil tzv. jarní (nebo velikonoční) ofenzívu. Na konci března 1972 v síle hodně přes 100 tisíc vojáků Vietnamská lidová armáda překročila demilitarizovanou zónu a její jednotky rychle postupovaly až k provinčnímu hlavnímu městu Quảng Trị, které po odchodu amerických jednotek bránila pouze jihovietnamská armáda. Ta nebyla schopná odporu a tak VLA velmi rychle obsadila dvě nejsevernější provincie Republiky Vietnam. Druhou fázi ofenzívy zahájila severovietnamská armáda útokem z Kambodže do centrální části jižního Vietnamu. V dubnu posílily jednotky v Thajsku stíhací bombardéry a jen o den později přistály letouny námořní pěchoty na letecké základně Đà Nẵng a bylo oznámeno obnovení bombardování severního Vietnamu do 18. rovnoběžky a útoků z moře. Koncem dubna také prezident Nixon oznámil, že k 1. červenci 1972 klesne počet amerických vojáků ve Vietnamu na 49 tisíc mužů.⁴²

⁴¹ Hlavatá, Lucie a další: Dějiny Vietnamu. NLN, Praha. 2008. str. 229

⁴² *Ibid*, str. 229-230

Dne 8. května 1972 prezident Nixon oznámil zaminování severovietnamského přístavu Hải Phòng, který sloužil jako hlavní překladiště sovětské materiální pomoci.

Celý květen probíhala bojová operace Linebacker, během níž bylo zabito více severovietnamských vojáků a partyzánů než během ofenzívy Tét. Ztráty jihovietnamské armády byly oproti tomu čtvrtinové, ale přesto se komunisté považovali za morálního vítěze této bitvy, protože se jasně ukázalo, že jihovietnamská armáda je bez podpory amerického letectva ztracena. Tak se urychlené stažení americké armády z jižního Vietnamu stalo severovietnamskou prioritou u vyjednávacího stolu.

Dne 12. srpna opustil jižní Vietnam poslední příslušník pozemních bojových jednotek armády Spojených států. Nadále zde však zůstalo 43,5 tisíce příslušníků letecké podpory a jejího pozemního personálu. Do 1. prosince 1972 měly být stavy americké armády ve Vietnamu sníženy na 27 tisíc mužů.⁴³

V průběhu pařížských jednání mezi 8. až 11. říjnem 1972 představitelé severního Vietnamu ustoupili od požadavku na odstranění prezidenta RV. Spojené státy na oplátku již netrvaly na stažení severovietnamských jednotek z jižního Vietnamu. Mimoto se obě strany dohodly na příměří ve Vietnamu (nikoliv však v Kambodži a Laosu), na stažení všech amerických vojáků do 60 dnů od podpisu dohody o příměří a na následné výměně všech válečných zajatců. Po stažení amerických jednotek měl prezident Republiky Vietnam uznat Provizorní revoluční vládu jižního Vietnamu a společně pak pracovat na vytvoření tzv. národní rady pro usmíření a shodu, která měla naplánovat a dohlédnout na regulérnost demokratických voleb na jihu. Z voleb vzešlá vláda by pak zahájila jednání s vládou Vietnamské demokratické republiky o sjednocení obou částí Vietnamu. Jednání byla pozastavena na dobu probíhající kampaně pro prezidentské volby v USA, protože Nixon měl za to, že mírové řešení vietnamské války před volbami by bylo vnímáno jako politický tah v kampani.

Dne 21. října byl oficiálně zveřejněn předběžný koncept mírové dohody přijatelné jak pro VDR, tak pro USA. O den později byla přerušena operace Linebacker. Nicméně celá situace se zkomplikovala v okamžiku, kdy prezident jižního Vietnamu prohlásil, že

⁴³ vietnam.sweb.cz; vietnam-war.info/timeline

žádnou dohodu nepodepíše. Americký prezident se ho snažil přesvědčit příslibem štědré materiální a vojenské pomoci, ale prezident RV trval na svém a do Washingtonu zaslal seznam výhrad k dohodě. Protože se USA nemohly vyvázat z podpory jižního Vietnamu, pokoušeli se jejich zástupci nejdříve projednat ony připomínky se zástupci VDR. Ta ale jednoznačně trvala na dodržení dohody v jejím říjnovém znění. A tak byly rozhovory opět přerušeny v půlce prosince a prezident Nixon nařídil další bombardování severního Vietnamu.

Dne 18. prosince tak byla zahájena operace Linebacker II, ale toto bombardování opět vzedmulo mohutnou vlnu odporu i mezi americkými piloty, následkem čehož ti, kteří protestovali, byli tiše posláni domů. Nixon se pak snažil ospravedlnit bombardování tvrzením, že severní Vietnam usiluje o změnu dohody a přerušil proto mírová jednání. Ale hlavním důvodem amerického bombardování byla zřejmě snaha přesvědčit jihovietnamského prezidenta o americké podpoře a připravenosti zasáhnout, pokud by VDR porušila dohodu. Prezident Nixon tak v oficiálním dopise požádal prezidenta RV o přijetí říjnového znění dohody. Pokud by tak neučinil, byly USA připraveny zahájit další jednání bez Republiky Vietnam. Prezident RV ale tvrdohlavě trval na stažení severovietnamských jednotek v jižního Vietnamu. Naštěstí Vietnamská demokratická republika 29. prosince 1972 projevila ochotu zahájit vyjednávání, pokud bude zastaveno bombardování jejího území. O den později byla operace Linebacker II zastavena a Henry Kissinger spěšně odletěl jednat do Paříže.⁴⁴

1.3.10. Vietnamská válka – rok 1973 – Pařížská dohoda

Skoro tři roky trvající jednání, v jejichž rámci se konalo na 139 schůzek zástupců všech čtyř stran, byla završena „Dohodou o ukončení války a obnovení míru ve Vietnamu“, která byla podepsána v Paříži 27. ledna 1973. Svým podpisem ji stvrdili zástupci Vietnamské demokratické republiky, Provizorní revoluční vlády jižního Vietnamu,

⁴⁴ Hlavatá, Lucie a další: Dějiny Vietnamu. NLN, Praha. 2008. str. 231

Spojené státy americké a Republiky Vietnam. Prezident jižního Vietnamu nakonec ustoupil pod tíhou slibů USA o vojenské a ekonomické pomoci v hodnotě několika miliard dolarů. Nixon se taktéž zavázal k obnovení letecké války v případě, že VDR poruší podmínky dohody.

Znění dohody bylo téměř totožné s předběžným návrhem z podzimu předcházejícího roku. Podle jednoho z článků dohody mělo být příměří nastoleno na území celého Vietnamu přesně ve 24.00 greenwichského času 27. ledna 1973.

Pařížská dohoda také zajišťovala i vytvoření nezávislé Mezinárodní komise pro dohled a kontrolu nad příměřím, kterou tvořili představitelé Kanady, Indonésie, Polska a Maďarska. Tato komise měla dohlížet také na příměří a nekonfliktní plnění dohody.

Součástí dohody byl i nepsaný článek o poskytnutí 3,2 milionu dolarů od USA na obnovu severního Vietnamu. Avšak tato částka nebyla VDR nikdy vyplacena, protože prezident Nixon využil následné vojenské sjednocení Vietnamu jako záminku pro nedodržení zmiňovaného článku.⁴⁵

⁴⁵ *Ibid*, str. 231-233

1.4. Dodatek ke kapitole

Události, které následovaly po uzavření mírové dohody a vedly ke konečnému vojenskému sjednocení celého Vietnamu pod vládou komunistů, v této kapitole již zmiňovat nebudeme. Tato práce se nezabývá vietnamskou válkou jako takovou, ale pouze účastí armády Korejské republiky ve válce ve Vietnamu v rámci vojsk Spojenců. A jelikož korejští vojáci opustili Vietnam v roce 1970 a armáda USA, díky níž existují materiály hodnotící korejskou účast, z Vietnamu odešla v roce 1973, následující údaje již nejsou pro práci relevantní. Připomínám, že tato kapitola má sloužit jako pomůcka pro lepší pochopení dané látky a zařazení informací z následujících kapitol do souvislostí vietnamské války jako celku.

2. Účast armády Korejské republiky ve vietnamské válce

Z pohledu armády Spojených států amerických

Tato kapitola se zabývá již přímo korejskou účastí v bojích na území jižního Vietnamu. Jedná se o zhodnocení situace z pohledu armády nadřízené té korejské, a to armády Spojených států amerických. Kapitola bohatě čerpá z rozsáhlé vojenské zprávy o účasti spojeneckých armád ve válce ve Vietnamu: *Allied Participation in Vietnam*. Jejimi autory jsou přímí účastníci konfliktu a tato publikace je velice vysoce ceněnou i v akademických kruzích. Proto jsem v této kapitole převzala členění z publikace *Allied Participation in Vietnam*.

2.1. Korejský závazek

Korejská republika poprvé nabídla USA pomoc v boji proti komunismu ve Vietnamu začátkem roku 1954, a to přímo ústy prezidenta I Süng-mana. Tuto nabídku od prezidenta přijal generálplukovník Bruce C. Clarke, velící důstojník v KR, který ji předal americkému ministerstvu zahraničí. To ji obratem odmítlo a nejenže korejské jednotky nebyly poslány, ale otázka korejské vojenské pomoci se dále vůbec neřešila.

V květnu roku 1964 začal šéf Joint US Military Advisory Group v Koreji (JUSMAG-K)¹ generálmajor N. B. Edwards předběžně připravovat vyslání korejské vojenské

¹ **Joint US Military Advisory Group – Korea (JUSMAG-K)** je největší americkou organizací, poskytující bezpečnostní pomoc a poradenství. Oproti jiným podobným organizacím měl JUSMAG-K pravomoc pro asistenci korejské vládě při rozvíjení schopností korejské armády a při vývoji zbrojního průmyslu.

Historie této organizace se datuje od roku 1948. Po kapitulaci Japonska v roce 1945 byla v jižní části Korejského poloostrova ustanovena vojenská vláda armády USA (United States Army Military Government in Korea). Po 15. srpnu 1948 byl všechen poradní personál armády Spojených států přeřazen do United States Armed Forces in Korea (USAFIK), které byly organizovány pod názvem Provisional Military Advisory Group (PMAG) – provizorní vojensko-poradní skupiny. Když v dubnu 1949 USAFIK dostala rozkaz k odchodu zbývajících jednotek z jižní Koreje, PMAG měla naopak rozšířit stavy.

mobilní nemocnice do Vietnamu. Dne 10. června 1964 korejský ministr obrany Kim Söng-ün v dopise hlavnímu veliteli spojeneckých jednotek generálu H. H. Howze potvrdil, že KR je na žádost vlády Republiky Vietnam připravena odeslat korejskou vojenskou nemocnici a deset instruktorů tchäkwönda. Generál Howze v dopise z 16. června napsal ministru obrany Kim Söng-ünovi, že se velení spojeneckých vojsk shodlo na přijetí navrhované výpomoci. Také poznamenal, že americké ministerstvo obrany by zajistilo logistickou podporu pohybu a operací vyslaných jednotek. Podpora měla být zajištěna skrze Program vojenské pomoci (Military Assistance Program – MAP) podle stanov tohoto programu.

Po těchto diskusích následoval odjezd Korejského průzkumného týmu (Republic of Korea Survey [Liaison] Team) (6 korejských a 5 amerických důstojníků) do jižního Vietnamu 19. srpna 1964. Nejdříve proběhla série jednání s vietnamským ministerstvem

S odchodem USAFIK 1. července 1949 z PMAG vznikla oficiální poradní jednotka United States Military Advisory Group to the Republic of Korea (KMAG). Ta fungovala pod operačním velením amerického velvyslance, ale vojenské velení a administrativní záležitosti byly hlášeny přímo do Pentagonu. Cílem KMAG bylo mít svého muže v každé divizi, pluku i jednotce korejské armády. KMAG, ve spolupráci s korejskou vládou a americkým velvyslanectvím, připravila plán počáteční vojenské pomoci Koreji. Dne 26. ledna 1950 byla podepsána formální dohoda o založení KMAG.

Když 25. června 1950 severokorejská armáda překročila 38. rovnoběžku, KMAG měla tři možnosti: 1. aktivně pomoci korejské armádě v bojích, 2. plnit poradenskou roli v plánování útoků korejské armády nebo 3. opustit Koreu. S vývojem událostí se rozhodlo, že personál KMAG bude nadále radit svým protějškům v armádě KR, přičemž část důstojníků byla přiřazena jako zvláštní důstojníci nebo důstojníci generálního štábu do 24. divize nebo americké 8. armády (Eight United States Army) v Koreji. V posledních dvou letech konfliktu, kdy byly bojové linie víceméně stálé, se KMAG soustředila na rozvoj vzdělávacího systému korejské armády, posilování efektivity pomoci a zlepšení výcviku bojových jednotek.

S podepsáním příměří v roce 1953 byla KMAG přejmenována na Military Advisory Group, Korea (Provisional) (PROVMAG-K) a v září 1953 se PROVMAG-K stal Joint US Military Assistance Advisory Group, Korea (Provisional) (PROVMAAG-K). Ta během let 1956-1963 navýšila počet zaměstnanců. Stále pokračovala v bezpečnostním poradenství. V čele stál vrchní velitel ozbrojených sil na Dálném východě a zaměstnanci byli v rámci plnění svých povinností rozmístěni po celé Korejské republice. Koncem 50. a začátkem 60. let PROVMAAG-K spolu s vládou KR pracovali na reorganizaci korejské armády. Do roku 1966 vojenský i civilní sektor KR dosáhl takového pokroku, že KR obdržela oficiální žádost Vietnamské republiky na uvolnění vojenské pomoci zemi. KR do Vietnamu vyslala dvě pěší divize a jeden námořní oddíl.

S pokračujícím posilováním obranných postů a lepším výcvikem a vybavením korejské armády na konci 60. let 20. století potřeba amerických poradců klesala. A tak se úloha PROVMAAG-K přesunula k organizaci zásobování a realizaci Programu vojenské pomoci (Military Assistance Program – MAP) a do roku 1970 snížila stavy na třetinu. 1. dubna 1971 byla PROVMAAG-K přeorganizována podle vzoru podobných amerických poradenských agentur a byla přejmenována na Joint United States Military Assistance Group – Korea (JUSMAG-K), na svůj dnešní název.

Zdroj: článek Theme of the Quarter, A Closer Look At..., Joint U.S. Military Assistance Group – Korea (JUSMAG-K), připravila JUSMAG-K. <http://www.disam.dsca.mil/pubs/Vol%205-2/Joint.pdf>

obranu a americkým vojenským velením ve Vietnamu. Dne 5. září 1964 pak byly představiteli Koreje a jižního Vietnamu² podepsány příslušné dohody. Republika Vietnam se v nich zavázala, že postaví a bude udržovat nemocnici a zajistí ubikace; korejská mobilní vojenská nemocnice pak v této nemocnici bude působit; Korea poskytne instruktory tchäkwōnda a Spojené státy budou svým Programem vojenské pomoci podporovat 34 vyslaných důstojníků a 69 vojáků ze zdravotnické jednotky a 10 instruktorů. Na žádost Republiky Vietnam Korea 13. září 1964 vyslala mobilní vojenskou nemocnici a instruktory.

Koncem prosince 1964 korejská vláda na žádost Republiky Vietnam zorganizovala strojírenskou a konstrukční podpůrnou skupinu (Engineering and Constructing Support Group), která měla pomoci jihovietnamským jednotkám obnovovat boji zničené oblasti. V období od února do června 1965 byly do jižního Vietnamu vyslány: korejská stavební podpůrná skupina, skupina inženýrů korejské námořní pěchoty, LST³ a LSM⁴ korejského námořnictva a bezpečnostní jednotka korejské armády. Těchto 2416 mužů bylo označováno jako Skupina vojenské pomoci Korejské republiky (Republic of Korea Military Assistance Group - dále jen ROK MAG) v jižním Vietnamu, známé také jako Dove Unit nebo Peace Dove Unit, čili Jednotka Mírová holubice.⁵

Ačkoli bylo na počátku roku 1965 vietnamské vládě jasné, že proti vzrůstající síle Národní fronty osvobození (NFO)⁶ bude potřebovat více útočné síly, oficiálně požádala Koreu o posily neútočného charakteru. Důvod byl nasnadě; vietnamské jednotky se zabývaly odstraňováním následků ničivých povodní z podzimu 1964, čili civilními záležitostmi. Korejská vláda schválila další výpomoc a to ve formě praporu vojenských inženýrů, vojenské transportní jednotky, skupiny inženýrů námořní pěchoty (Marine),

² 5. 9. 1964 – podpis dohody mezi představiteli Koreje a Vietnamu. Tato informace není z dostupných materiálů zřejmá.

³ Landing ships, tank = tankové vylodovací plavidlo

⁴ Landing ships, mechanized = mechanizované vylodovací plavidlo

⁵ Larsen, Stanley Robert; Collins Jr., James Lawton: Allied Participation in Vietnam. Department of the Army, Washington, D.C. 1985, str. 122. Marek, Edward: ROK Army and Marines prove to be rock-solid fighters and allies in Vietnam War. 2010.

⁶ Národní fronta osvobození je v amerických pramenech uváděna pod názvem Vietcong (a tak je známa také českému laikovi)

bezpečnostního praporu, servisní jednotky, spojovací skupiny, vojenské nemocnice (která už ve Vietnamu byla) atd.

Dohody o vyslání těchto jednotek byly završeny Radou pro vojenskou pomoc Svobodného světa (Free World Military Assistance Policy Council - FWMAPC)⁷ dne 6. února. V září byla podepsána upravená dohoda mezi velením korejské podpůrné skupiny a velením jihovietnamského letectva. 8. února byla dohoda stvrzena mezi velitelem korejské skupiny a americkým generálem Rossonem.

Dohody mezi korejskou a jihovietnamskou vládou zahrnovaly i některá neobvyklá opatření. Korejci nesměli střílet, pokud nebyli napadeni, a to pouze v případě, že ke střelbě došlo na území, které bylo Korejcům vyhrazeno. V případě NFO měl pomoc zajistit nadřízený důstojník jihovietnamské armády v oblasti. Korejci nesměli zasahovat proti civilním demonstracím, a když, tak jedině po schválení příslušného důstojníka jihovietnamské armády. V dohodách nebyl zmíněn operační dohled, ale předpokládalo se, že v útoku by byli Korejci podřízeni nadřízenému jihovietnamskému důstojníku. Veškeré zásobování měl zajistit Program vojenské pomoci (MAP).

Vedení a praxe ukázaly problémy vyplývající ze zájmů tří stran. V jednu chvíli jihovietnamská vláda prohlásila, že vyžaduje plnou kontrolu nad velením všech mezinárodních jednotek, které působí na území Republiky Vietnam. V lednu 1965 ale generálmajor I Sä-ho, nejvyšší korejský důstojník v jižním Vietnamu, deklaroval, že korejská vláda nemůže akceptovat jinou národní autoritu než USA. A jako prvotní příklad bylo uvedeno, že korejské jednotky byly v jižním Vietnamu nejdříve umístěny pod velením generála Westmorelanda, a to do doby, než Free World Military Assistance Policy Council rozhodne o jejich využití. V FWMAPC zasedali: šéf amerického velení vojenské pomoci (US Military Assistance Command) ve Vietnamu, nejvyšší korejský důstojník ve Vietnamu a velitel generálního štábu jihovietnamské armády; a později převzal funkci šéfa komise generál Westmoreland. Nejrozumnější podřízený personál zajišťoval každodenní chod.

⁷ **Free World Military Assistance Policy Council** – diplomatická rada vojenské pomoci zemí Free World; vypomáhala při vyjednávání dohod mezi jednotlivými státy činnými v konfliktu

Všechny tři strany toto opatření očividně považovaly za dostačující. Dohody, které obsahovaly vymezení pravomocí korejské Dove Unit, byly podepsány generály Rossonem⁸ a I Sä-hoem 8. února a poté revidovány v září. Podle nich velení náleželo generálu I Sä-hoovi, operační kontrola generálu Westmorelandovi a jednotka se zodpovídala se příslušnému velení jihovietnamské armády v dané oblasti.

Předsunutá část Dove Unit dorazila do Vietnamu 25. února 1965, následována 16. června zbytkem skupiny. Dove Unit byla umístěna v táboře v Biên Hòa. Během roku 1965 ROK MAG postavila tři mosty, čtyři školy, dvě zdravotnická střediska, dva vesnické úřady a uskutečnila nespočet dalších menších projektů. Lékařská část skupiny ošetřila kolem 30 tisíc pacientů.

Dne 27. června se jednotka, na doporučení generála Westmorelanda, rozrostla o dalších 272 mužů a 9. července přibyla ještě další dvě mechanizovaná vylodovací plavidla.

Vyslání jednotek bylo tématem i dalších jednání mezi představiteli Spojených států a Koreje. Dne 2. června 1965 na setkání korejského ministra obrany a vrchního velitele ozbrojených sil Spojených národů⁹ korejský ministr oznámil, že se korejská vláda, na základě výsledků nedávných jednání na vysoké úrovni (Washington, květen 1965) mezi prezidenty Johnsonem a Pakem, rozhodla poslat vojenskou divizi do jižního Vietnamu. Tato divize, která byla zkrácena o jeden pluk, ale zahrnovala pluk námořní pěchoty, měla podléhat velení korejského generála. Následně Korea navrhla ještě odeslání eskadry bitevních letounů F-86, která by zajišťovala bojovou zálohu korejským pozemním silám.

Korejský ministr obrany Kim Söng-ün také oznámil, že se jednalo o zvýšení platů korejských jednotek a ačkoli nebylo nic přímo potvrzeno, naznačil, že by s tímto mohly vypomoci Spojené státy. Dále se ministr Kim Söng-ün domníval, že když Korea bude

⁸ **Generál William B. Rosson** – čtyřhvězdičkový generál, který ve Vietnamu odsloužil celkem 6 let.

25.6.1965-duben 1967 – náčelník štábu, US MACV

1.3.1968-10.3.1968 – zástupce velícího generála, US MACV

10.3.1968-31.7.1968 – velící generál provizních sborů (později 24. sboru)

1.4.1969-15.10.1970 – zastupující velitel, US MACV

⁹ Ozbrojené síly Spojených národů byly do jednání začleněny v důsledku jejich účasti v korejské válce a také z důvodu, že odeslání jednotek Jižní Koreje na zahraniční misi mohlo ohrozit obranyschopnost státu na poloostrově.

mít jednu ze svých vojenských divizí ve Vietnamu, Spojené státy by neměly trvat na uvažovaném snižování stavů amerických jednotek v Koreji a že by místo odložení převodních plánů Program vojenské pomoci měly navýšit finanční pomoc Koreji. A nakonec ministr požadoval, aby Spojené státy založily „neoficiální“ účet, který by byl spravován korejskými úředníky a byl určen pro výplaty rodinám vojáků, kteří by byli ve Vietnamu zraněni nebo zabiti.

Dne 23. června se ministr obrany Kim Söng-ün opět sešel s vrchním velitelem z velitelství Spojených národů, tentokrát v postavení velitele ozbrojených sil Spojených států v Koreji, aby projednali problémy s odesláním korejské divize do Vietnamu. Než mohly být sepsány jakékoli konkrétní plány, stále bylo nutné získat souhlas Národního shromáždění. Ačkoli souhlas nebyl nutný, ministr předpokládal, že bude vydán brzy, a proto předběžně určil datum odjezdu na konec července nebo začátek srpna.

Ministr žádal souhlas a podporu Spojených států s následujícími body před tím, než bude návrh na rozmístění korejských jednotek předložen Národnímu shromáždění:

1. zachování současných stavů amerických a korejských jednotek v Koreji;
2. plné vybavení tří divizí bojových záloh podle tabulkových přidělů, 17 řádných divizí, včetně divize námořní pěchoty, vybavenou všemi náležitostmi ovlivňujícími palebnou sílu, manévrování a signální schopnosti, aby se dalo vyhnout oslabení obranných postů Koreje;
3. zůstat na úrovni financování z Programu vojenské pomoci, jako před odesláním korejské divize do jižního Vietnamu;
4. rychlé schválení mise, místa pro tábor, velitelských postupů a logistické podpory korejských bojových jednotek umístěných v jižním Vietnamu;
5. založení malé plánovací skupiny, která by určila uspořádání korejské divize;
6. obstarání radiového zařízení, aby byla zajištěna přímá a výlučná komunikační síť mezi Koreou a velitelstvím korejských ozbrojených sil v jižním Vietnamu;
7. obstarání transportních prostředků, aby byl zajištěn pohyb korejské divize, a pro další potřeby jako např. střídání či nahrazování personálu a zásob;

8. obstarání finanční podpory pro korejské jednotky i jednotlivce v jižním Vietnamu, včetně žoldu pro vojáky ve stejné výši, jakou dostávají američtí vojáci, a platy pro domorodé Vietnamce najaté korejskými jednotkami;
9. obstarání čtyř letounů C-123, které by sloužily jako lékařská evakuační letadla a také jako spojky mezi Koreou a jižním Vietnamem;
10. obstarání aparatury pro terénní vysílání, aby korejská divize byla schopna provádět protikomunistické vysílání, psychologický boj a rušivé operace a aby byla schopna přinášet zprávy z domova, válečné zpravodajství i zábavné pořady.

O pár let později, v lednu 1971, generál Dwight E. Beach, který 1. července 1965 převzal vedení po generálu Howzeem, komentoval korejský seznam požadavků následovně:

„Původní korejský seznam požadavků byl neuvěřitelný. Korejská republika si prakticky řekla o to, aby vojáci korejských jednotek dostávali stejný žold jako američtí vojáci, o to, aby jednotky vyslané do Vietnamu dostaly veškeré nové americké vybavení, a o modernizaci celé korejské armády, námořnictva a letectva. Se svolením našeho velvyslance jsem jim řekl, že jejich požadavky jsou absolutně neopodstatněné a že tu není sebemenší šance, aby jim bylo vyhověno. Konečný kompromis zahrnoval podstatné navýšení plateb pro vyslané jednotky, tu nejlepší výbavu, jaká byla v té době k dispozici, a také americký slib, že žádná americká jednotka nebude z Koreje odvolána bez předchozích konzultací s Korejskou republikou. Posledně zmíněný slib Korejci pochopili tak, že žádná americká jednotka nebude z Koreje uvolněna bez předchozího korejského souhlasu. Očividně se nejednalo o případ jako nyní, kdy je z Koreje odvolávána 7. americká divize.¹⁰“ (Larsen, Collins: 1985)

¹⁰ **7. pěší divize** je divize pěchoty armády Spojených států. Zformována byla pro boje v první světové válce, kde ovšem nikdy nebojovala jako kompletní divize. Věhlas si získala až v druhé světové válce v bitvě proti Japoncům na Aleutských ostrovech, v bitvě u Leyte (Filipíny) a bitvě o Okinawu. Následně byla divize umístěna v Koreji a Japonsku a byla jednou z prvních amerických divizí, která byla vyslána do Koreje po vypuknutí korejské války. 7. pěší divize s 1. divizí námořní pěchoty – jako součást X Corps – se zúčastnily vylodění v Inčchonu, operace zvané Operation Chromite. Podílela se na následném osvobození Soulu a odříznutí zásobovacích cest Severokorejců. Po osvobození Soulu pokračovala s dalšími divizemi, stále jako součást X Corps – na sever, kde dosáhla až břehu řeky Jalu. Po vstupu armády čínských dobrovolníků do korejské války, utrpěla 7. divize v bojích až 40% ztráty. Poté co

Ministerstvo zahraničí a Ministerstvo obrany USA nakonec vyřešily otázku korejských požadavků.

Požadavek na tři plně vybavené bojové záložní divize byl podle velitele amerických bojových sil v Koreji silně závislý na fondech Program vojenské pomoci. Uvolnění korejské divize do Vietnamu mohlo ovlivnit tyto fondy, ale nedalo se předpovědět, zda příznivě či nepříznivě. Uvažovalo se o tom, že by přípravy na odjezd divize, odjezd samotný a podpora divize během služby ve Vietnamu byly financovány korejským Programem vojenské pomoci. Urychlené potvrzení mise, oblasti pro umístění tábora a další rutinní požadavky byly závislé na zprávách od hlavního velitele ozbrojených sil v Tichomořské oblasti. Nárok na zaměstnance malé plánovací skupiny, která měla určit strukturu korejské divize, byl okamžitě potvrzen.

Požadavek rádiové aparatury pro přímou komunikaci mezi Koreou a korejskou divizí v jižním Vietnamu byl zamítnut. Ačkoli bylo vysokofrekvenční rádiové zařízení k dispozici, velitel amerického vojenského zastoupení v Koreji, generál Beach, si myslel, že by pro Korejce bylo lepší používat stávající americké komunikační systémy, a to na bázi běžného uživatele. Generál Beach sice souhlasil, že americká strana by měla zajistit transport korejské divize, ale, v závislosti na možnostech amerického námořnictva, měla být využita také určitá korejská plavidla.

Požadavek na finanční podporu korejských jednotek a zaměstnávaných civilistů ve Vietnamu byl zamítnut. I když se vrchnímu veliteli amerických ozbrojených sil v Koreji nelíbily výplaty bojových sil, obzvláště ve stejné míře jako výplaty amerických vojáků, souhlasil s vyplácením příplatků za zahraniční misi. Pokud by Spojené státy měly vyplácet odškodné za smrt nebo zmrzačení, výše by měla být určena korejskými právními úpravami a pouze jednorázově. Spojené státy by neplatily vietnamské občany, které zaměstnávají korejské složky přímo, ale byly ochotny zahrnout tyto platby do

spojenecká vojska opět postoupila na úroveň 38. rovnoběžky, byla sedmá divize přearována pod IX Corps, v bojích byla nasazena do poloviny roku 1951, poté byla odvolána na odpočinek. Po třech měsících byla opět nasazena a zúčastnila se mnoha bitev na stálé bojové linii podél 38. rovnoběžky. Zde zůstala až do podepsání příměří. Ještě několik následujících let zůstala 7. divize jako stráž demilitarizované zóny (pod vedením Eight United States Army). Divize byla v roce 2006 rozpuštěna.

dohody mezi Korejskou republikou a Republikou Vietnam. Protože požadavek na čtyři letouny C-123 se překrýval s předešlými nároky na dopravu, vrchní velitel amerických ozbrojených sil v Koreji usoudil, že Spojené státy by měly poskytovat pouze plánované lety do Koreje nebo pro korejské účely rezervovat volná místa na jiných, již naplánovaných letech.

Nárok na přístroje pro terénní vysílání se na první pohled zdál být v rozporu s již započatým psychologickým bojem, ale rozhodnutí muselo počkat na umírněné názory.

Dne 13. června 1965 americké ministerstvo zahraničí pověřilo amerického velvyslance Winthropa D. Browna, aby korejské vládě navrhl několik ústupků, které by zajistily okamžité vyslání korejské vojenské divize do Vietnamu. Spojené státy souhlasily s odkladem převodních plánů Programu vojenské pomoci na tak dlouho, dokud bude korejská vláda zdržovat korejské jednotky ve Vietnamu. Spojené státy též odsouhlasily námořní zásobování z Koreje, a to dovoz nafty, olejů, maziv a stavebních materiálů tak, jak bylo uvedeno v seznamu Programu vojenské pomoci pro rok 1966. Následně během převozního období – by Spojené státy vymezily námořní zásobování z Koreje na základě jednotlivých položek a podle standardních procedur námořního zásobování.

Tato oprávnění byla přijata, nicméně pod podmínkou, že narůstající rozpočtové zálohy budou použity na zvýšení výplat vojenského i civilního personálu. Ve skutečnosti by korejská vláda nemusela převzít žádné další náklady na vyslání korejské divize do jižního Vietnamu, ale měla by na starost zajištění množství ekonomických benefitů. Náklady, které Spojené státy vynaložily v souvislosti s Korejci, kteří ve Vietnamu již působili, činily přibližně 2 miliony dolarů a náklady na první rok operací korejské vojenské divize v jižním Vietnamu byly odhadovány na 43 milionů dolarů.

Při jednáních 16. července 1965 velitel amerických ozbrojených sil v Koreji informoval hlavního velitele amerických ozbrojených sil v Tichomoří, že bylo učiněno rozhodnutí o řešení korejských požadavků. S ohledem na snižování stavů amerických jednotek v Koreji, velitel amerických ozbrojených sil v Koreji a Winthrop D. Brown, americký velvyslanec v Koreji, společně připravili dopis, ve kterém ujistili korejskou vládu, že dřívější rozhodnutí prezidenta Johnsona o nesnižování stavů zůstalo nezměněno a že

každé pozdější odeslání amerických jednotek z Koreje bude nejdříve projednáváno s korejskou vládou.

Do srpna bylo s korejskou vládou dosaženo dohody o struktuře působnosti divize a rozšíření podpůrné jednotky. Nicméně vojenská hlediska kontroly a velení, ale i požadované jednotné korejské hlavní velitelství byly stále projednávány. Konsolidovaný seznam vybavení pro korejskou divizi, oslabení i jednotky námořní pěchoty, stejně jako tabulka výplat pro velení korejských terénních posil byly dokončeny a připraveny pro generála Westmorelanda. Stále se řešily logistické otázky, týkající se některých druhů zásob, nicméně všechny převozní problémy byly vyřešeny a nakonec byly dokončeny i výcvikové plány a začala jejich distribuce.

V důsledku nečekaných výsledků korejských plánů na odeslání vojenské divize do jižního Vietnamu a nutné potřeby další divize tamtéž informovala Velení vojenské pomoci ve Vietnamu (MACV) hlavního velitele amerických ozbrojených sil v Tichomoří, že pokud se vyslání korejské divize neuskuteční do 1. listopadu 1965, bude muset místo ní být do jižního Vietnamu uvolněna americká vojenská divize. Vzhledem k tomu, že by plány na přemístění divizí buď z tichomořské oblasti, anebo kontinentální oblasti, musely být uskutečněny najednou, požádal výbor náčelníků štábů admirála Sharpa¹¹ o analýzu nejlepších způsobů získání náhrady za korejskou divizi.

Podle názoru admirála Sharpa představovaly dvě americké vojenské divize umístěné v té době v Koreji podstatně útočně rozmístěné jednotky, které by se neměly redukovat. Závazek 25. pěší divize vůči jižnímu Vietnamu (vyjma operační skupiny jedné brigády, která byla vyžádána pro případ nouze) by v kritickém čase vyčerpala rezervy velení v Tichomoří. Navíc 25. pěchotní divize měla být vyslána do Thajska, a pokud by byla odeslána do jižního Vietnamu, musela by být okamžitě nahrazena jinou americkou divizí. Pokud by však do jižního Vietnamu byla uvolněna korejská vojenská divize, 25. pěchotní divize by byla připravena nahradit tuto divizi v Koreji.

¹¹ **Admirál Ulysses Simpson Grant Sharp, Jr.** (2. 4. 1906 – 12. 12. 2001) sloužil v letech 1963 a 1964 jako vrchní velitel tichomořské flotily námořnictva Spojených států a v letech 1964 až 1968 byl vrchním velitelem velitelství amerických ozbrojených sil v Tichomoří, v jejímž čele stál během incidentu v Tonkinském zálivu. Po odchodu z armády byl velkým kritikem americké politiky ve vietnamské válce, často přednášel a publikoval mnoho článků.

Dne 19. srpna 1965 korejské Národní shromáždění konečně schválilo návrh na vyslání korejské vojenské divize do jižního Vietnamu. Divize měla být odeslána ve třech vlnách, první 29. září 1965, druhá 14. října 1965 a poslední 29. října 1965. Neočekávalo se, že by počáteční nedostatek vybavení ohrozil bojeschopnost divize.

Konečná jednání zástupců USA a Korejské republiky na téma uvolnění korejské vojenské divize začala hned poté. Výsledkem bylo následující: v časovém úseku od září do listopadu 1965 byly vyslány první bojové jednotky Hlavní pěší divize Korejské republiky¹² bez jednoho plukovního útočného týmu a 2. oddíl námořní pěchoty¹³ a podpůrné složky, což dohromady činilo 18 212 mužů.

Korejská vláda pak usilovala o ujištění, že odeslání jednotek do jižního Vietnamu ani neomezí korejskou defenzivní sílu, ani nepříznivě neovlivní míru amerického vojenského přispění Koreji. Hledalo se také řešení otázky americké podpory korejských jednotek ve Vietnamu. Výsledné dohody mezi USA a KR se týkaly následujících podstatných bodů:

1. Žádné snižování stavů amerických nebo korejských jednotek v Koreji se neuskuteční bez předchozí porady.
2. Korejský program vojenské pomoci pro rok 1966 dostane 7 milionů dolarů navíc, aby mohl financovat akční divizní výbavu pro tři záložní bojové divize korejské armády.
3. Palebná síla, spojovací technika a vozový park korejských bojových sil v Koreji budou modernizovány.
4. Spojené státy americké zajistí pro korejské jednotky vyslané do Vietnamu vybavení, logistiku, příspěvky na výstavbu, výcvik, dopravu, stravu a příplatky za misi v zahraničí, fondy na jakékoli opodstatněné nároky, vznesené proti

¹² Capital Division, přezdívaná Tiger Division (Tygří divize), kor. 맹호 사단

¹³ 2nd Marine Gores Brigade, přezdívaná Blue Dragon (oddíl Modrých draků), kor. 청룡부대

jednotkám KR ve Vietnamu, a náhradu ztrát korejských jednotek nezaviněných nedbalostí.¹⁴

Generál Westmoreland také souhlasil, že Spojené státy poskytnou korejským jednotkám příslušenství a služby srovnatelné s těmi, kterých se dostávalo jednotkám Spojených států i spojencům ve Vietnamu. Korejské jednotky v jižním Vietnamu měly dohled nad vybavením financovaným Programem vojenské pomoci, které bylo vzato do Vietnamu, a vybavení financované Službou vojenské pomoci (Military Assistance Service), poskytnuté generálem Westmorelandem. Vybavení od Programu vojenské pomoci, které bylo poškozeno v bitvě nebo jinak opotřeбенé, bylo vyměněno a nárok na něj byl ponechán Korejské republice. V případě nutného přesunu jednotek do Koreje by Korejci vzali s sebou všechno existující vybavení. Při pomalejším rozmístění nebo střídání pozic by se o vybavení vyjednávalo. A to zejména o vybavení, které bylo v držení korejské armády ve Vietnamu, ale které nebylo kompatibilní s vybavením korejské armády v Koreji, a také o položkách, které nepatřily Programu vojenské pomoci.

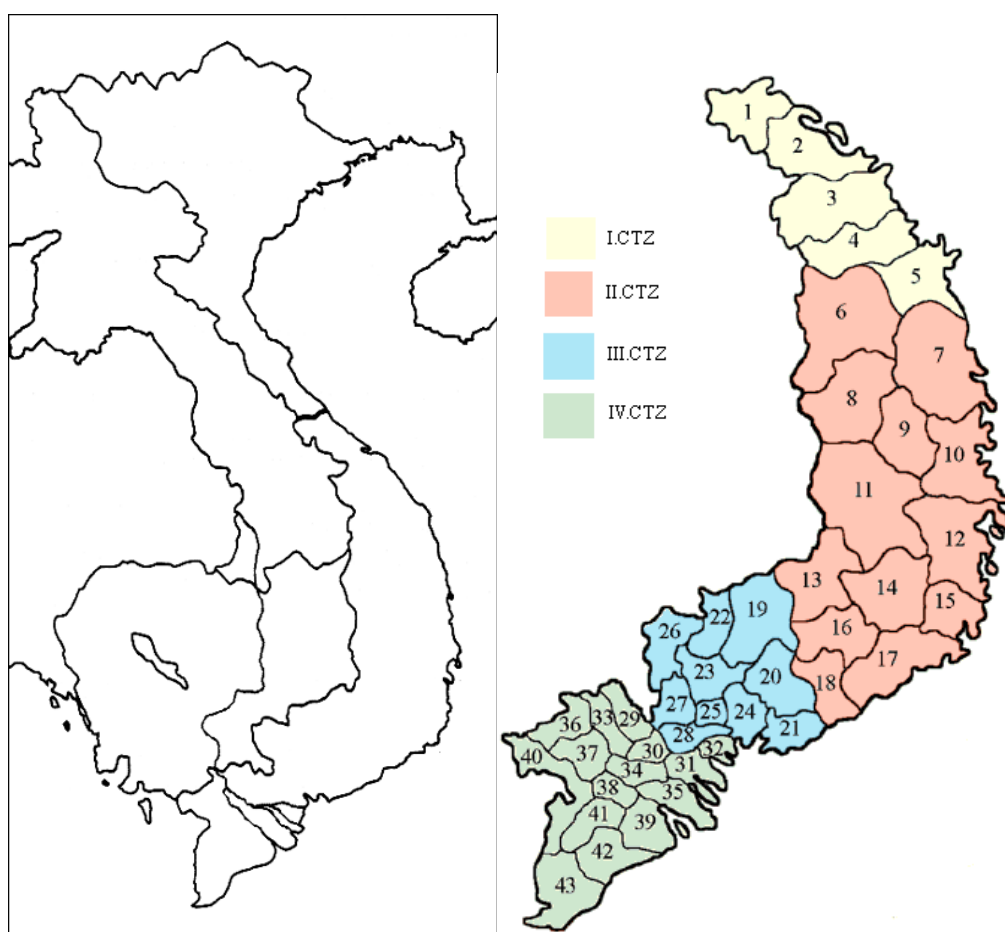
Příjezdu korejských jednotek do jižního Vietnamu předcházela důležitá studie možných lokací pro jejich rozmístění. První možností bylo využít korejskou divizi v I. taktické zóně¹⁵, se styčnými body v Chu Lai, Tam Kỳ a Quảng Ngãi, kde by se připojila k silám 3. jednotky obojživelné námořní pěchoty¹⁶ armády Spojených států a pravděpodobně i dalším jednotkám Free World, aby společně vytvořily mezinárodní Free World armádu. Tato myšlenka však byla z několika důvodů záhy odmítnuta. Za prvé, posila celé jedné divize by byla velmi složitá z logistického hlediska, protože by bylo nutné je zásobovat přes pláž (over-the-beach supply). Rozmístění další divize v I. taktické zóně by si také vynutilo útočné aktivity, ačkoli tato enkláva byla již dostatečně zajištěna právě 3. vojskem obojživelné námořní pěchoty. Navíc by útočné operace mohly vyvolat problémy mezi dvěma asijskými republikami (Vietnamem a Koreou), obzvláště kdyby

¹⁴ Zdroj: Larsen, Stanley Robert, Collins Jr., James Lawton: Allied Participation in Vietnam, Department of the Army, Washington, D.C. 1985; str. 129

¹⁵ I Corps Tactical Zone (CTZ) (viz. Mapa 2)

¹⁶ III Marine Amphibious Force. Amphibious = obojživelný. V americké armádě znamená jednotku velikosti zhruba divize, která zahrnuje včleněnou vzdušnou podporu.

se ukázalo, že korejské ozbrojené síly byly v boji s Národní frontou osvobození a Severovietnamci úspěšnější. (... *Offensive operations might, in turn, provoke problems of “face” between two Asian republics, Vietnam and Korea, especially if the Korean forces turned out to be more succesful during encounters with the Viet Cong and the North Vietnamese.* ...) Stále připadalo v úvahu několik dalších lokalit pro umístění korejských jednotek. Hlavním faktorem zvažování každé z možností byly samozřejmě taktické zřetele.

Mapa 2

Korejský 2. oddíl námořní pěchoty (Modří draci) byl původně umístěn v zátocě Cam Ranh, ale nezdržel se tam dlouho, protože nároky na zabezpečení byly naléhavější jinde. Proto byl 2. oddíl krátce po svém příjezdu přeložen do oblasti Tuy Hòa, kde byl nepřítel,

konkrétně 95. pluk Vietnamské lidové armády, rozmístěn několik měsíců. Tato nepřátelská jednotka tlačila na obyvatelstvo v oblasti Tuy Hòa víc a víc a ohrožovala jižní vládu, stejně jako místní zemědělství.

Korejská Hlavní pěší divize (Američany přezdívána Tiger Division), původně s dvěma pluky, se dostala na místo svého určení přibližně 10 km západně od Qui Nhơn během listopadu 1965. Tato oblast byla vybrána především proto, že nebyla osídlena a nebyla by tak místním obyvatelům zabrána žádná zemědělská půda. Navíc bylo toto území na vyvýšeném místě, které nemohlo být negativně ovlivněno deštěm. Tyto podmínky mohly Korejcům poskytnout příležitost pro rozmístění střeleckých pozic, tak, jak bylo nutné, a dovolily by prvním jednotkám nácvik operací proti nepříteli.

Další důvod, proč nebyla korejská Hlavní pěší divize umístěna poblíž Qui Nhơn, byl ten, že Qui Nhơn se mělo stát územím důležité logistické podpory, případně poskytující základny pro obě korejské divize a taktéž pro 1. divizi americké kavalérie a 4. pěší divizi. Všechna půda v bezprostřední blízkosti Qui Nhơn měla být zabrána pro logistické účely.

Díky umístění v blízkosti Qui Nhơn se mohla Hlavní pěší divize přesouvat do několika důležitých směrů: mohla udržovat dálnici 19 volnou až do An Khê; byla dostatečně blízko, aby mohla ochránit okolí Qui Nhơn; mohla se přesunout na sever, aby tu pomohla vyčistit oblast rýžovišť i podhůří směrem na severozápad; a mohla se přesunout na jih po dálnici 1 do Tuy Hòa a pomoci při vytlačování nepřítele z obydlených oblastí po obou stranách dálnice.

Mapa 3

První brigáda, 101. výsadková divize, byla do oblasti Qui Nhon vyslána jako předvoj Hlavní pěší divize, aby zajistila bezpečnost v oblasti, zatímco původní korejské jednotky budou zakládat tábor.

Na začátku roku 1966 Republika Vietnam opět formálně požádala Korejskou republiku o vyslání dalších jednotek. Vyjednávání mezi vládami Spojených států a Korejské republiky probíhalo v období od ledna do března 1966. Korejské Národní shromáždění schválilo vyslání nových jednotek 30. března 1966. Hlavní velitel z velitelství vojsk

Spojených národů v Koreji, souhlasil s uvolněním 9. pěší divize¹⁷. Tato jednotka, která začala být rozmísťována v dubnu 1966, navýšila stavy korejských jednotek ve Vietnamu na 44 897 mužů.

Korejská 9. divize dorazila do Vietnamu v období mezi 5. zářím až 8. říjnem 1966 a byla umístěna v oblasti Ninh Hòa na spojnici dálnic 1 a 21. Divizní velitelství bylo v dobrém otevřeném terénu, dovolujícím nejlepší rozmístění jednotek.

Z korejské 9. divize byl 28. pluk umístěn v okolí Tuy Hòa, 29. pluk kolem Ninh Hòa, v blízkosti divizního velitelství, a 30. pluk byl ve vnitrozemské části na ochranu zátoky Cam Ranh. V těchto třech oblastech mohla 9. divize kontrolovat dálnici 1 a obyvatelstvo podél této cesty z Tuy Hòa dolů do Phan Rang, z Tuy Hòa do Qui Nhon a od severní části města Qui Nhon po předhůří hor v jižní části provincie Bình Định. Korejský pluk námořní pěchoty a další podpůrné jednotky přistály ve Vietnamu v roce 1967. Celkově Korejská republika v jižním Vietnamu umístila 47 872 armádních zaměstnanců ve čtyřech hlavních navýšeních.

1964-1965	zdravotnické a stavební skupiny (Dove Unit)	2 128 mužů
1965	Hlavní pěší divize a podpůrné jednotky, námořní oddíl	18 904 mužů
1966	9. divize s plukovním útočným týmem a podpůrné síly	23 865 mužů
1967	pluk námořní pěchoty a další podpůrné síly	2 963 mužů
1969	posádky C-46, schválené navýšení	12 mužů

USA souhlasily s plným logistickým zajištěním korejských operací v jižním Vietnamu. Nikdy se nepochybovalo o tom, že Korejci dostanou veškerou vyžádanou pomoc – dopravu, dělostřeleckou zálohu, zvláštní technickou podporu, nemocniční zásoby, potraviny, leteckou zálohu, komunikační podporu; to vše z amerických základen, umístěných ve Vietnamu.

¹⁷ 9th Infantry Division, přezdívaná White Horse Division (Divize Bílých koní), kor. 백마 사단

2.2. Otázka operačního dozoru nad korejskými jednotkami

Když korejská armáda dorazila do jižního Vietnamu, generál Čchä Mjöng-sin¹⁸ ujistil generála Westmorelanda, že splní jakoukoli misi, kterou mu generál Westmoreland dá, jakoby byl pod Westmorelandovým velením. Existoval však jistý zmatek, a to zda korejské síly v jižním Vietnamu budou opravdu pod přímým operačním dozorem Američanů, anebo budou samostatnou bojovou silou, která by úzce spolupracovala s jinými spojenci, ale pod odděleným velitelským dozorem. Protože mezi korejskou a americkou vládou nikdy nebyla uzavřena jednoznačná dohoda, týkající se operačního dozoru, byl tento zmatek zřejmě hlavně důsledkem vzájemného nepochopení.

Dne 2. července 1965 předložil generál Westmoreland admirálu Sharpovi svůj názor na organizaci velení a dozoru, která by byla uplatněna po příjezdu korejské divize do jižního Vietnamu. Pokud by byl korejský pluk umístěn ve Vietnamu dříve, než bude zřízeno velitelství pozemních sil (Field Force Headquarters), vykonávala by operační dozor nad korejskými i americkými jednotkami Velení vojenské pomoci ve Vietnamu (MACV) prostřednictvím velitelství operačních skupin, které se nacházelo v II. taktické zóně (II CTZ). Po vylodění celé korejské divize by tato divize převzala velení nad korejským plukem a přímo by podléhala operačnímu velení velitelství terénních sil.

Generál Westmoreland neměl žádné námitky proti korejskému jednotnému velení, protože operační dozor stále zůstal v jeho rukou. Zároveň si ponechal i pravomoc na převedení korejského pluku, oddílu či celé divize pod operační dozor velitelství amerických operačních skupin nebo velitelství pozemních sil USA. Toto bylo klíčovou součástí pravomoci na manipulaci s korejskou divizí nebo jejími součástmi tak, jak vyžadovaly taktické bojové situace.

Podle tohoto uspořádání by korejské nebojové síly zůstaly pod operační správou generála Westmorelanda, zprostředkované International Military Assistance Policy Council (IMAPC), později přejmenované na Free World Military Assistance Policy

¹⁸ Čchä Mjöng-sin (kor. 채명신/angl. Chae Myung Shin) byl veteránem korejské války a ve Vietnamu velel Tiger Division.

Concil (FWMAPC). Dále generál Westmoreland doporučil rozšíření ROK MAG ve Vietnamu, aby mohla převzít závazky vyplývající z korejského jednotného velení a aby se generál ve funkci hlavního velitele korejské divize mohl plně věnovat taktickým záležitostem.

Po příjezdu předsunuté korejské plánovací skupiny do Vietnamu a po sériích setkání byly 5. září podepsány nové dohody mezi jihovietnamskými ozbrojenými silami a velitelem ozbrojených sil Korejské republiky v jižním Vietnamu; 6. září byly dohody podepsány generálem Westmorelandem a velitelem korejských ozbrojených sil. Nové dohody obsahovaly několik zajímavých bodů. Nebyla tu žádná zmínka o operačním dozoru. Jedinou formálně uznanou kontrolní silou byla FWMAPC, která setrvala ve své roli tvůrce diplomacie. Velení samozřejmě zůstalo v rukou vyššího korejského důstojníka.

Protože v dohodě o vojenské spolupráci ze 6. září 1965, podepsané generálem Westmorelandem za americkou stranu, a generálem Čchä Mjōng-sinem, hlavním velitelem korejských sil, nebyla žádná zmínka o ustanovení velení a dozoru, diplomatická rada¹⁹ připravila návrh memoranda, které naznačovala, že by generál Westmoreland vykonával operační dozor nad všemi korejskými jednotkami. Dne 23. října 1965 předložil generál Westmoreland tento návrh generálu Čchä Mjōng-sinovi a veliteli jihovietnamského generálního štábu – brigádnímu generálovi Cao Văn Viēn²⁰. Tou dobou generál Čchä Mjōng-sin deklaroval, že nemůže podepsat žádnou úmluvu bez předchozí domluvy s korejskou vládou – nicméně v tomto mezidobí by dodržoval navrhované postupy. Korejci poté představili přepracovaný návrh dohody o velení a dozoru, který ale generál Westmoreland označil za příliš omezující pro americkou stranu. Dne 20. listopadu 1965 byl návrh navrácen generálu Čchä Mjōng-sinovi a bylo mu připomenuto, že ústní dohoda z 20. října bude i nadále dodržována.

¹⁹ Free World Military Assistance Policy Council

²⁰ **Cao Văn Viēn** (21. 12. 1921 – 22. 2. 2008) – jeden z pouhých dvou jihovietnamských čtyřhvězdičkových generálů. Od roku 1960 byl velitelem jihovietnamské výsadkové divize, v roce 1964 byl jmenován velitelem 3. sboru, který měl v držení kritické území kolem města Saigon. Od 1. října 1965 byl velitelem generálního štábu. Generál Cao se také aktivně účastnil několika armádou podporovaných pučů (1963, 1964). Od roku 1967 byl v křesle ministra obrany. Od roku 1975 až do své smrti žil v USA.

Po dalších jednáních s generálem Čchä Mjông-sinem oznámil generál Westmoreland admirálu Sharpovi, že formálně podepsaná úmluva by mohla být pro korejskou stranu politicky nepřijemná, protože by mohla vyznít tak, že Korejci jsou podřízení Američanům, že jsou vlastně jimi najatí žoldáci. Generál Westmoreland si myslel, že když generál Čchä Mjông-sin de facto uznal operační dozor amerických důstojníků, formální dohoda už nebyla nutností. Generálporučík Stanley R. Larsen²¹ – velitel 1. pozemní armády a generál Čchä Mjông-sin byli srozuměni s tím, že ačkoli pokyny pro korejské jednotky budou vydávány formou žádostí, budou vykonávány jako rozkazy. Za vhodné bylo též považováno, aby korejští důstojníci byli přiděleni ke štábu pozemní armády a byli přítomni při řešení otázek týkajících se korejských vojenských složek. To ovšem nemělo znamenat smíšený štáb, korejští důstojníci by sloužili jako styční důstojníci.

Pro to, aby korejská armáda v jižním Vietnamu fungovala jako samostatná a zvláštní síla, bylo několik logických důvodů. Především to byla jedna z mála událostí v historii Asie, kdy dálnovýchodní země vyrazila na pomoc jiné zemi. Schopnost vyslat svoji armádu jako nezávislou sílu byla pro korejskou vládu politicky velmi významná. Mnoho pozorovatelů mělo pocit, že oči z celého světa jsou upřeny právě na Koreu a že Korejci, jako národ, musí uspět pro dobrou pověst své země. Korejci cítili, že se pozornost upírá na jejich schopnost spolupracovat s americkými silami. Pokud by jednali samostatně, dokázali by tím ostatním zemím, že mohou jednat sami za sebe, ale také že Spojeným státům pomáhají zcela dobrovolně. Spojené státy by pak mohly vyzdvihnout Koreu jako zemi, které sice mnoho let pomáhaly, která se však již dostala do stádia, kdy jedná samostatně a ne jako nedobrovolná loutka americké politiky. Vstup Korejské republiky do války ve Vietnamu ukázal světu, že i když tento konflikt Koreu přímo nezasahoval, byla ochotná pomoci.

Dalším důvodem, proč Korejci nechtěli pod *de iure* americký operační dozor, souvisel s jejich národní hrdostí. To se týkalo mnohaleté pomoci Spojených států po korejské

²¹ **Generálporučík Stanley R. "Swede" Larsen** – sloužil jako zástupce velitele školy pěchoty armády USA v Koreji, později jako zástupce náčelníka štábu pro plánování a operace 8. americké armády v Koreji. V říjnu 1960 se stal velitelem výcvikového centra a později převzal velení 21. sboru americké armády. V roce 1965 velel všem americkým jednotkám ve středním Vietnamu.

válce, která byla následovaná americkým poručnictvím nad organizací a velením mnoha ozbrojeným silám²², a vietnamská válka byla pro Korejce příležitostí jak dokázat, že už jsou schopni jednat sami o sobě a nepotřebují již žádné poradce. Víceméně tak Korejci uvedli v praxi to, co je američtí poradci naučili.

2.3. Prvotní vývoj

Hlavní divize korejské armády, umístěná do oblasti Qui Nhon, nejdříve dostala rozkaz zabezpečit okolí a strávila první dny v jižním Vietnamu přizpůsobováním se okolnímu terénu a zvykům Vietnamců. Oba národy měly např. úplně jiný přístup k vedení lidí – Korejci byli mnohem autoritativnější. Generál Čchä Mjông-sin usiloval o překonání nejrůznějších rozdílů, a to spoluprací s jihovietnamskými vládními zmocněnci na vytvoření metod, jak Korejce a Vietnamce svést dohromady. Tak například korejští vojáci navštěvovali místní buddhistické chrámy, nebo opravovali zařízení, která byla buď poničena nepřítelem nebo zchátrala.

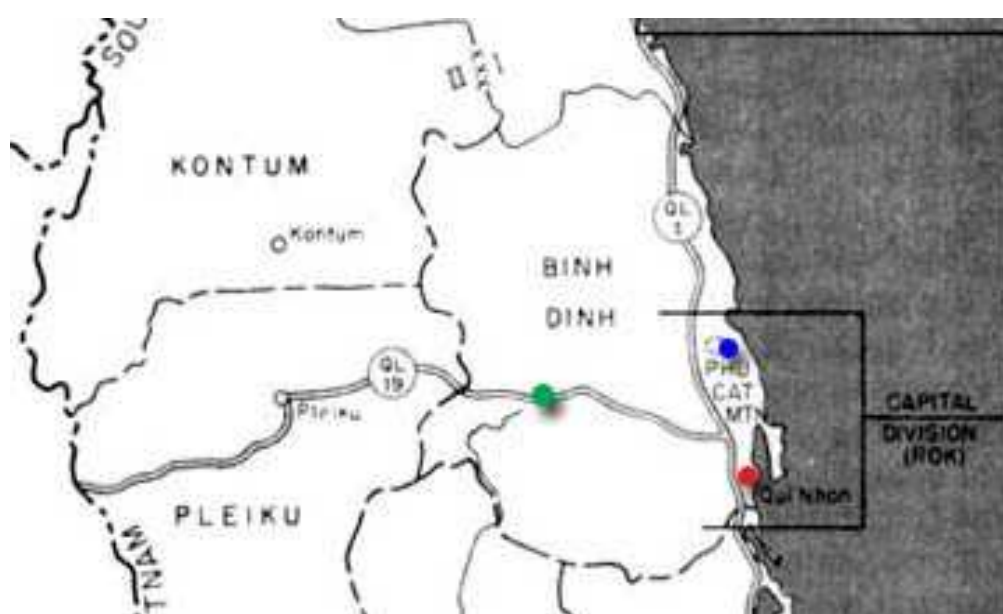
První významnější operací podzimu 1965, zahrnující i Hlavní divizi, byla snaha zajistit dálnici 19 z Qui Nhon do An Khê. 1. brigáda a 101. výsadková divize armády USA, které byly později umístěné v této oblasti, zůstaly v oblasti přibližně měsíc a postupně byly převedeny pod kontrolu korejské divize. Krůček po krůčku se korejská divize přesunula do oblasti rýžových polí na sever od Qui Nhon, kde se zapojila do menších hlídkujících akcí a vytvořila si vlastní způsoby, jak vypátrat noční hlídky nepřítele.

Národní fronta osvobození brzy pochopila, že korejská divize nebude snadným cílem jejích guerrillových útoků malých jednotek. Do dvou měsíců od vstupu korejské Hlavní divize do jižního Vietnamu taktické jednotky dvou pluků a této divize dosáhly pozice zhruba na půli cesty mezi Qui Nhon a horou Muy Ba (které se přezdívalo hora Phù Cát podle města na západ od Muy Ba). Obyvatelstvo v této oblasti ovládala NFO již několik

²² viz *KMAG, později JUSMAG-K – poznámka č. 1*

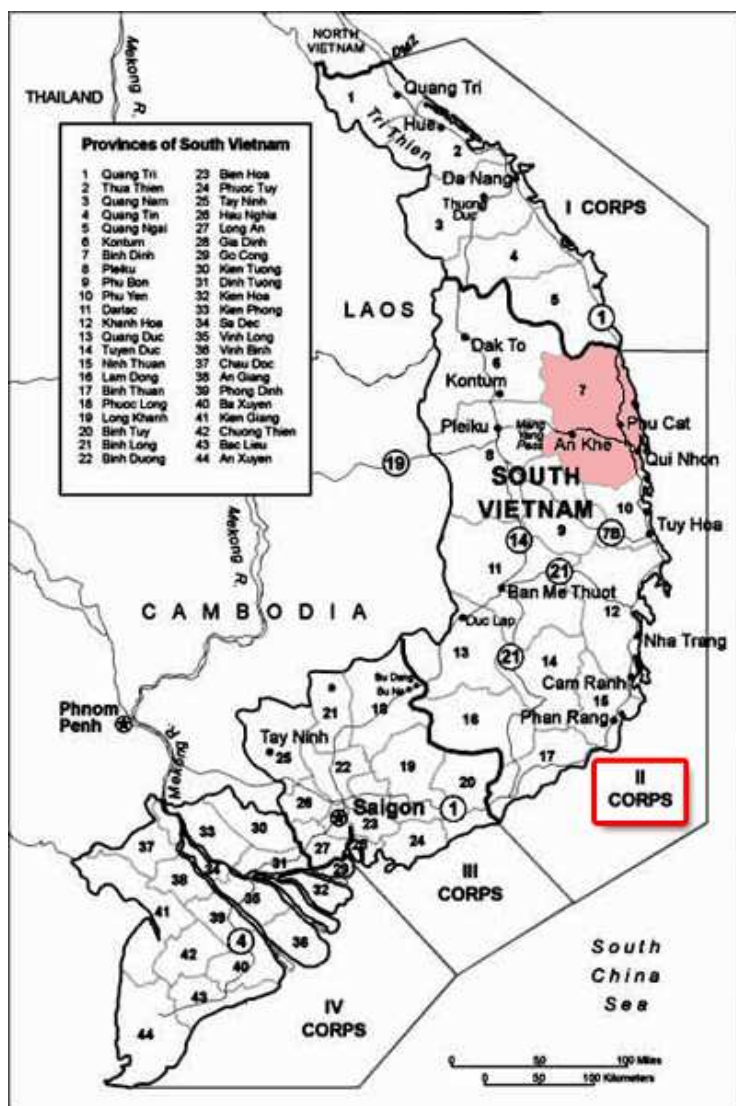
let. Ve snaze vyčistit oblast nížin a rýžových polí od malých nepřátelských skupinek způsobily vojenské akce mnoho útrap místnímu obyvatelstvu. Situace byla nakonec pro místní tak těžká, že se z oblasti postupně vystěhovali.

Do června 1966 korejská Hlavní divize ovládala oblasti od severu Qui Nhon na východ po dálnici 1 a pak nahoru k úpatí hory Phù Cát. Později rozšířila svoji působnost severně a jižně po dálnici 19 až do An Khê. Podél dálnice 1 směrem na Tuy Hòa v rámci provincie Bình Định vysílala Hlavní divize průzkumné oddíly a pořádala malé akce až na jihu na hranici provincií Bình Định a Phú Yên. (viz. mapa 4 a mapa 5)

mapa 4

svorkami je vyznačena oblast, ve které působila Hlavní divize, také Tiger Division. Červený puntík označuje Qui Nhon, zelený puntík An Khê a modrý puntík horu Phù Cát, resp. horu Mui Ba

mapa 5 – na mapě je zvýrazněna oblast, která byla pod kontrolou Tygří divize

Korejský 2. oddíl námořní pěchoty (Modří draci) byl nejdříve umístěn v oblasti zátoky Cam Ranh (září a říjen 1965), aby poté byl přesunut do oblasti Tuy Hòa v prosinci 1965. Důvodem přemístění byla přítomnost 95. pluku Vietnamské lidové armády (VLA) právě v blízkosti Tuy Hòa. 95. pluk VLA byl součástí nepřátelské divize a zmizel v západní části jižního Vietnamu a jeho umístění bylo několik týdnů velkou neznámou. Nakonec se objevil v polovině léta 1965 v oblasti Tuy Hòa, kde začal ohrožovat a ovládat vzdálené části této oblasti.

Tuy Hòa byl hustě osídlený region, kde se ročně sklízelo 60-70 tisíc tun rýže. Rýžoviště byla velmi špatně chráněná a pro Národní frontu osvobození a 95. pluk severovietnamské armády bylo jednoduché převzít moc v oblasti. NFO a Severovietnamci využívali oblast jako zásobárnu rýže pro své jednotky rozmístěné až po Centrální vrchovinu a stala se tak strategicky nezbytnou. Od léta 1965 do poloviny období dešťů (říjen, listopad) 95. pluk VLA převzal kontrolu nad většinou rýžové produkce. Bylo očividné, že se musí něco podniknout, a to nejen na ochranu místního obyvatelstva, ale také jejich ujištění, že obrana bude pokračovat. A tak byli Modří draci převeleni ze zátoky Cam Ranh do oblasti Tuy Hòa.

Mezitím 1. pluk a 101. výsadková divize armády USA dokončily svoji misi na zajištění okrajových oblastí Qui Nhơn než se usadí korejská Hlavní divize. Poté se přesunuly do oblasti Tuy Hòa, kde okamžitě začaly pronásledovat nepřítel. Když se korejské oddíly přesunuly do Tuy Hòa, pracovaly korejské jednotky společně s americkými několik týdnů, ale o Vánocích 1965 byly americké 1. brigáda a 101. výsadková divize převeleny zpět na svou domovskou základnu ve Phan Rang a nechaly tak oblast Tuy Hòa korejskému oddílu.

Po příjezdu korejské 9. pěší divize do Vietnamu doporučil generál Westmoreland generálu Čchä Mjông-sinovi, aby vybudoval velitelství v Nha Trang, kde by sousedilo s velitelstvím americké 1. pozemní armády. Když bylo během srpna 1965 vybudováno velitelství v Nha Trang a stalo se akceschopným, generál Čchä Mjông-sin se rozhodl, že by se mělo vybudovat ještě další velitelství v Saigonu a že by měl vytvořit funkci vrchního velitele všech korejských jednotek v jižním Vietnamu, reprezentanta korejské vlády.

Vzhledem k tomu, že Korejci v tuto chvíli měli v oblasti zhruba 50 tisíc mužů, Jihovietnamci dvě a půl divize a Američané dvě celé divize a jeden pluk, mělo vybudování korejského velitelství v blízkosti amerického velitelství v Nha Trang vcelku jasné důvody. Korejské velitelství zaštiťovalo styky mezi spojeneckými silami. Musela zde fungovat úzká spolupráce v řešení logistických i taktických otázek. Taktéž byla

důležitá shoda v plánování nových misí a zárukách podpory, které bylo zapotřebí k udržení požadované bojeschopnosti korejských sil.

Operace a spolupráce byla úzce svázaná s americkou 1. pozemní armádou v Nha Trang. Štáby obou armád byly podle společných dohod v neustálém kontaktu. Operační důstojníci se setkávali až 5 krát týdně a zpravodajci z obou velení si vzájemně vyměňovali informace. Ani jedna ze stran nepožadovala administrativní spolupráci. V otázce zásobování měli Korejci úzké styky se zásobovacím štábem 1. pozemní armády, a to proto, že 1. pozemní armáda zajišťovala podle dohod logistickou podporu nadcházejících korejských bojových akcí.

Jednou z nejdůležitějších součástí vztahů mezi veliteli amerických, korejských a jihovietnamských sil bylo plánování budoucích operací. Ty musely být ve spolupráci s generálem Vĩnh Lợc²³ – velitelem vietnamské II. zóny, generálem Larsenem – velitelem 1. pozemní armády, a generálem Čchä Mjōng-sinem – velitelem korejských jednotek, naplánované týdny dopředu. Každých šest měsíců tito tři muži a jejich štáby koordinovali strategii vojenských operací na příští půlrok. S dodržováním hranic jednotlivých oblastí odpovědnosti při těchto jednáních nikdy nedošlo k žádným podstatným sporům. Jediným otazníkem bylo načasování a způsob zásobování, a to především výzbrojí a poskytnutím helikoptér.

Podle těchto dohod bylo rozhodnuto, že jedna z hlavních vojenských operací války bude v oblasti provincie Bình Định v září 1966. Korejská Hlavní divize – Tygři, pod velením mladého generála I Pjōng-hjōna²⁴ vyřešila podrobnosti akce s velitelem 1. jízdní divize generálmajorem Johnem Nortonem a velitelem 22. jihovietnamské divize generálem Nguyễn Vãn Hiếuem na quinhonském velitelství.

V taktických dohodách těchto tří velitelství bylo, že v danou dobu vyrazí 1. jízdní divize na sever od An Khê a pak v jižním cípu severní části oblasti hory Phù Cát zajistí oblast a prohledají ji, jestli tu není aktivní některá z následujících nepřátelských složek: 2. pluk Národní fronty osvobození, 18. pluk Vietnamské lidové armády nebo části 22. pluku

²³ Generál Vinh Loc (Trung Tướng Vĩnh Lộc)

²⁴ Generál I Pjōng-hjōn (이병헌)

VLA, které všechny spadaly pod velení 3. divize s velitelstvím na sever od Bông Sơn. Korejci se přesunou na sever, kde zajistí celou oblast hory Phù Cát a obsadí pruh podél pobřeží na sever od hory. Mezitím se součásti 22. jihovietnamské divize posunou mezi americkými a korejskými jednotkami na sever směrem k pobřeží.

Díky úspěchu při rychlém postupu na horu Phù Cát Korejci záhy ovládli klíčové body území a během několika dní ovládli oblast okupovanou nejméně dvěma severokorejskými prapory. Korejské tažení na horu Phù Cát bylo výjimečně důkladné a působivé. Počet zabavených zbraní sám čítal více než 600 pušek.

Na konci roku 1965 převzali Korejci pod velením generála Čchä Mjông-sina (který byl mezitím povýšen z hlavního velitele Tygří divize na hlavního velitele všech korejských jednotek v jižním Vietnamu) odpovědnost za celou oblast od hory Phù Cát dolů do Phan Rangu. Taktické operace v oblasti zahrnovaly i mise na ochranu všech osídlených oblastí po obou stranách dálnice 1. S výjimkou severní třetiny provincie Phú Yên mezi nejsevernějším oddílem 9. korejské divize (Bílí koně) v Tuy Hòa a divizí Tygrů v provincii Bình Định byla celá oblast pod velením Korejců a pokaždé, když se v oblasti vyskytla jihovietnamská armáda, úzce spolupracovali. Do již zmiňované severní třetiny provincie Phú Yên byly povolány 1. oddíl americké 101. výsadkové divize a součásti americké 4. divize, aby vyplnily mezery od začátku do poloviny roku 1966.

Dalším příkladem korejských schopností v taktice malých skupin byla spolupráce mezi velitelstvím 1. pozemní armády a generálem Čchäem, podle níž byl korejský pluk umístěn do Centrální vrchoviny, aby pomohl americké 4. jízdní divizi v jižní části dálnice 19 na východ od kambodžské hranice. Když pluk dorazil na místo určení, byl rozdělen do tří oddělených skupin a základen a pustil se do operací, které zahrnovaly hlídky malých jednotek ve všech směrech od základen.

Šestou noc po příjezdu Korejců do oblasti Centrální vrchoviny napadl jejich základnu severovietnamský prapor, pravděpodobně prapor 101. severovietnamského pluku. Se zkušenostmi z bojových akcí „zblízka“ se Severovietnamci několik hodin pokoušeli probojovat do oblasti korejské skupiny, ale každý jejich pokus byl odražen. Do

rozednění následujícího rána Korejci ztratili pouze 7 mužů oproti 182 zabitým nepřátelům. Korejskou jednotku podpořily 3 americké tanky, přičemž američtí tankisté měli jen slova chvály na korejské vojáky.

Korejský příspěvek válce ve Vietnamu by se dal shrnout popisem typu vojáka, kterého Korejská republika vyslala. Prezident Pak Čöng-hüi trval na tom, že do Vietnamu budou odesláni pouze dobrovolníci. Jelikož počet vojáků, kteří chtěli dobrovolně jít s korejskou armádou do Vietnamu, byl obrovský, velitelé měli možnost si osobně vybrat, koho s sebou chtějí vzít. Služební povinnost korejského vojáka ve Vietnamu byla jeden rok, ale pokud voják nesplňoval vysoké nároky korejské armády, byl s okamžitou platností stažen ze služby a poslán domů.

Jednotky vybrané pro vyslání byly jednotky s nejdelšími a nejlepšími záznamy z korejské války. Podle korejských armádních historiků byly tyto celky vybrány podle jejich tradice (ocenění a bitvy, kterých se zúčastnily), mise a jejich současného umístění. Hlavní korejská divize, neboli Tygří divize, byla dobrou volbou nejen proto, že byla nejproslulejší korejskou divizí. Byla také první záložní divizí korejské armády a její přemístění nemělo větší vliv na taktickou situaci na předních liniích v Koreji. Mimoto byla tehdejší pozice Tygrů terénem podobná terénu ve Vietnamu. 9. pěší divize (Bílí koně) byla též vybraná pro svou pověst renomované bojové jednotky a v době výběru nezaujímal kritickou pozici v přední linii. Spojené státy neměly žádný přímý vliv na výběr jednotek. I když byl hlavní velitel jednotek Spojených národů požádán o souhlas, jednotky vybralo korejské ministerstvo obrany.

Jelikož šlo v moderních dějinách Koreje o první zahraniční misi korejské armády, chtěli se korejští vojenští vůdci ukázat v tom nejlepším světle. Tento národní postoj přivedl vysoce motivované, výborně vycvičené a disciplinované vojáky. Každý korejský voják se ukázal být svými taktickými schopnostmi a postojem reprezentanta své země v cizí bojové zóně důkazem ambicí a disciplíny korejské armády.

Celá korejská armáda byla důkladně prověřena a ti nejlepší důstojníci a vojáci byli přiřazeni k Tygří divizi. Většina mladších důstojníků všech druhů vojsk byli absolventi korejské vojenské akademie a každý z nich byl osobně vybrán jedním ze starších

důstojníků Hlavní divize. Celková výměna divizního štábu byla dokončena během několika málo dnů po bojezeschopnění.

Poddůstojníci byli dobře motivováni pro službu v divizi. Během tříleté vojenské povinnosti mohli získat vyznamenání, stejně jako finanční odměny za každý rok odsloužený ve Vietnamu. A jejich služba ve Vietnamu mohla znamenat postup ve vojenské kariéře. Podobné postupy a benefity fungovaly také u 9. divize – Bílých koní.

V rozsáhlé zprávě generálporučíka Larsena a brigádního generála Collinse se objevuje téměř bezvýhradná chvála korejských jednotek.²⁵

Prezident Pak Čöng-hüi osobně vybral takové vyšší důstojníky jako generála Čchä Mjöng-sina. Čchä Mjöng-sin se řídil instrukcemi od prezidenta a byl pravděpodobně tím nejlepším možným představitelem Korejské republiky, jaký mohl být do jižního Vietnamu poslán. Jeho práce v jižním Vietnamu nebyla vůbec jednoduchá, protože musel jak vyhovět své vládě, stejně jako udržovat dobré vztahy s Američany za každé situace.

Pro Američany bylo zajímavé srovnání Korejců, které poznali v bitvách korejské války, a Korejců, kteří sloužili v bojových akcích v jižním Vietnamu. Během korejské války hodně záviseli na americké podpoře a poradenství ve většině taktických situací. Kdežto ve Vietnamu se o sebe dokázali dostatečně postarat jak v oblasti taktické a bojové, tak v oblasti logistiky včetně technické a lékařské správy. Američtí důstojníci, kteří přišli do styku s korejskými důstojníky během korejské války, byli zřejmě příjemně překvapeni, že se Korejci během pár let tak zlepšili; každý korejský důstojník i řadový voják se ve Vietnamu choval samostatně a sebevědomě. Korejská armáda byla primárně vycvičena pro obranné boje, čili pro boje na ochranu vlastní země. A tak se předpokládalo, že budou na bojištích jižního Vietnamu zaujímat hlavně obranné pozice. Ve skutečnosti ale byl korejský voják druhem agresivního bojovníka, pokud dostal příležitost, aby dokázal svou odvahu. A tak zatímco většina korejských misí měla chránit místní obyvatelstvo, korejský voják a jeho nejbližší velící důstojník (seržant,

²⁵ Larsen, Stanley Robert, Collins Jr., James Lawton: Allied Participation in Vietnam, Department of the Army, Washington, D.C. 1985; str. 142-14

plukovník či velitel jednotky) byli při pronásledování nepřítele velice agresivní. Jedním z rozdílů mezi praktikami amerických a korejských jednotek bylo to, že Američané se hned v úvodu války naučili, že je třeba plně využívat helikoptéry. Americké jednotky měly rozsáhlou logistickou síť a navíc operovaly na mnohem větším území. Dalším nárokem na Američany byla schopnost se rychle přesouvat kamkoli, kde se objevilo podezření výskytu nepřítele. Korejské jednotky byly úzce svázané s operační oblastí a obyvatelstvem, které v ní žilo. A tak si musely dávat větší pozor, aby zvládaly pátrání po nepřátelích. Korejci dostávali trochu jiné mise, jejichž součástí bylo udržovat silnice a dálnici 1 volnou a ochraňovat místní obyvatelstvo, kdekoli s ním přišli do styku.

Korejci si důkladně připravovali plány akcí a byli rozvášní při jejich plnění. Obvykle oblast obklíčili rychlým a plíživým postupem. Počet zabitých zřejmě nebyl vyšší než počty u podobných amerických jednotek, ale to mohlo být dáno tím, že důkladnost korejských jednotek byla podpořena vyšším počtem užitých zbraní.

Protože všichni vyšší a většina nižších korejských důstojníků mluvili dobře anglicky, nebyl žádný problém v komunikaci s Američany. A díky porozumění americkým pozemním taktikám bylo pro obě armády snazší spolupracovat.

Přestože Korejci měli zajištěnu plnou logistickou podporu, neustále prokazovali neobvyklou kreativitu při plnění požadavků s minimem vybavení. Protože Korejci předpokládali, že když mají věci být udělány, tak jedinečně perfektně, potřebovali jedince, kteří byli schopni používat alternativní způsoby ať už šlo o stavby mostů, domů a jejich krytí voděodolnými materiály nebo budování vlastního pohodlí s použitím materiálů, které si jiné národnosti ani neuměly představit. Například používali krabice od munice na stavbu oken, dveří a dokonce i na rámy domů. Lepenkové krabice od přídelů vrstvěli a pak z nich vyráběli střešní šindele. Takové šindele vydržely až několik měsíců a během monzunového období se zdálo, že jsou ideálním a běžně dostupným materiálem. Zakrátko po založení nových základů se vybudovaly chatky pro 2-4 muže a vojáci si užívali všeho možného pohodlí. Každý návštěvník základů se mohl přesvědčit, že korejští vojáci byli náležitě pyšní na svou práci.

Největší předností korejských jednotek byla jejich disciplína. Všem bylo jasné, že korejští vojáci jsou velmi dobře připraveni a vycvičení, oddaní svým úkolům. Hned po příjezdu každého pluku si jednotky vybudovaly základní tábory a započaly cvičné mise, které plynule přešly v ostré mise pod velením zodpovědných velitelů. Korejská disciplína byla vnitřní, založená na pudu sebezáchovy, který dokázal vojáka dostat z jakýchkoli nesnází, i když zrovna nikde okolo nebyl žádný velící důstojník. Další známkou disciplíny korejského vojáka, jeho hrdosti bylo jeho vzezření. Málokomu se povedlo spatřit korejského vojáka, který by nevypadal naprosto bezchybně, ať už byl přidělen k administrativě nebo k bojové jednotce.

V jakémkoli hodnocení korejského přínosu ve vietnamské válce vyzdvihovali Američané hlavně poskytnutí korejského ekvivalentu muž na muže. Čili každý korejský voják vyslaný do jižního Vietnamu ušetřil jiného amerického vojáka (či vojáka jiného státu), který by musel být vyslán místo něj. Přestože Korejci žádali jen o malé zásluhy, v americkém tisku jim nebyly připisovány žádné. Nejenže Korejci ušetřili vyslání 50 000 amerických vojáků, ale zajišťovali také ochranu obyvatel jižního Vietnamu v délce několika set kilometrů podél pobřeží. V této oblasti měli za úkol také prevenci návratu a znovunabytí moci Severovietnamců a Národní fronty osvobození.

V lednu 1966 byl generál Westmoreland požádán o zhodnocení korejských jednotek, které tou dobou působily ve Vietnamu. Westmoreland naznačil, že korejští velící důstojníci měli v prvních měsících plné ruce práce s kontrolou útočných cvičení tak, aby se jednotky přizpůsobily novému prostředí. To vzbuzovalo dojem, že korejským vojákům chyběla určitá útočnost a ochota vzít na sebe rizika. V operaci „Létající tygr“, která se odehrála počátkem února 1966, spočítali Korejci poměr zabitých na 192 mrtvých příslušníků NFO na 11 korejských vojáků. Tento výkon, společně s úspěchem v operaci „Jefferson“, znamenal platné vyjádření bojové efektivity korejských jednotek.

Z počátku měli Korejci problémy ve vztahu s jihovietnamskou armádou. A to hlavně proto, že korejské jednotky byly mnohem lépe vybavené a také kvůli jazykové bariéře v komunikaci s místními a lidovými silami. Nicméně postoj jihovietnamské armády se rychle měnil a nakonec její hodnocení korejských jednotek se příliš nelišilo od

hodnocení amerického. Podle amerického názoru měli Korejci mnoho společného s vietnamským obyvatelstvem v oblastech, kde byli umístěni; prý proto, že mnoho korejských vojáků pocházelo z venkova, protože v obou zemích bylo běžné pěstovat rýži a též kvůli podobnostem v náboženských zvycích a zemědělských kulturách.

Korejci zůstali nezávislí i v administrativní samosprávě. Například v řešení disciplinárních záležitostí vyplývajících ze styku s vietnamskými civilisty i vládou využívali Korejci vlastní vojenskou policii a převzali plnou odpovědnost za činy svých vojáků. Každý ojedinělý incident řešili nezávisle. V oblastech, kde se překrývala pole působnosti amerických, vietnamských a korejských jednotek, byly za účasti zástupců všech tří armád založeny smíšené hlídky vojenské policie.

Počet korejských jednotek byl určován postupně a byl založen výhradně na faktu, že Spojené státy požadovaly pouze tolik jednotek, kolik byla Korejská republika schopná postrádat a kolik byly Spojené státy ochotny a schopny zaplatit. Američané původně vyjednávali o vyslání sil na úrovni pouhé jedné divize. Až poté, a to už ve Vietnamu, došlo na jednání o vyslání sil v počtu více než dvou divizí. S druhým vyjednáváním (o vyslání více než 40 tisíc vojáků /dvě divize a více/) se náklady Spojených států navyšovaly. K tomu přispěla také korejská snaha dostat z Američanů co nejvíc. Každý důležitý bod byl projednáván zvlášť.

Souhrnná dohoda²⁶ o uplatnění a činnosti korejských jednotek neexistovala. Nejdříve generál Westmoreland řekl veliteli 1. pozemní armády, že Korejci budou spadat pod jeho velení. Generál Čchä Mjông-sin, ještě jako velitel Tygří divize, během první návštěvy velitelství 1. pozemní armády deklaroval, že se necítí být podřízen americkému velení. Po příjezdu Modrých draků a Bílých koní převzali Korejci zcela velení nad vlastními jednotkami, a to pod velením právě generála Čchä, a stali se tak nezávislí na 1. pozemní armádě. Plánování operací se ale neslo v přátelském duchu. Korejci požádali o umístění v určitých bojově prestižních oblastech na hustě osídleném pobřeží. Toto umístění mělo vyvolat největší ohlas jak v zahraničí, tak doma v Koreji. Korejci měli ovšem rozkaz vyhnout se velkým ztrátám.

²⁶ Souhrnná dohoda ve smyslu oficiální dohody, ve které by byly zahrnuty všechny již zmíněné dílčí dohody.

Prezident Pak Čöng-hüi během své návštěvy v Republice Vietnam prohlásil, že je hrdý na to, že korejští vojáci slouží pod velením generála Westmorelanda. To bylo údajně nejzazším vyjádřením podřízení korejských jednotek americkému velení. Vztahy a spolupráce mezi oběma armádami byly sice dobré, ale vyžadovaly jistou dávku taktu a diplomacie.²⁷

2.4. Výsledky korejských bojových operací

V publikaci *Allied Participation in Vietnam*²⁸ se uvádí, že úspěšnost korejské armády a námořnictva se dá vyjádřit množstvím ztrát, které způsobily nepříteli a vysokým podílem zabití způsobených korejskými vojáky. Dále pak vojáci ukořistili velké množství zbraní a materiálu a významně narušili organizaci Národní fronty osvobození v oblastech, kde operovali.

V operaci Odžakkjo²⁹ zmařily korejské divize Tygrů a Bílých koní snahu nepříteli na útok na provincii Phú Yên a způsobily 95. pluku severovietnamské armády velké ztráty. Operace Hong Kil-tong³⁰ sama o sobě znamenala 408 zabitých nepřátel a měla poměr zabití 1:15 ve prospěch korejských jednotek. Operace byly ukončeny 28. srpna, aby byla zajištěna bezpečnost pro nadcházející volby v jižním Vietnamu. Počet zabitých nepřátel dosáhl čísla 638 a poměr zabití byl 1:24. Navíc bylo zajato 98 mužů a bylo zabaveno 359 osobních zbraní.

V posledních čtyřech měsících roku 1967 Korejci neuskutečnili žádné větší operace. To bylo zčásti proto, že korejské jednotky zajišťovaly bezpečnost zářijových voleb v jižním Vietnamu a protože se v této době očekával nárůst nepřátelských útoků, které měly tyto

²⁷ Larsen, Stanley Robert, Collins Jr., James Lawton: *Allied Participation in Vietnam*, Department of the Army, Washington, D.C. 1985

²⁸ *Ibid*

²⁹ Operace Odžakkjo /오작교/, v překladu Operace Stračí most, červen 1967. „Stračí most“ je zmínka z korejské mytologie.

³⁰ Operace Hong Kil-tong /홍길동/, 9.-31.6. 1967. Hong Kil-tong je korejská literární postava.

volby narušit. Druhým důvodem bylo zabezpečení 350 kilometrů dálnic 1 a 19. Boje na úrovni malých jednotek byly stále časté.

Vzorec operací korejských jednotek se v roce 1968 nijak nelišil od operací v letech předchozích. Ofenzíva Tét pravděpodobně neměla žádný markantní vliv na korejské operaci, už jen kvůli způsobu boje korejských jednotek. Korejci pokračovali v rozsáhlých bojích malých jednotek, nastražování léček, vyhledávacích a ničících operací, které podnikaly prapory v okolí jejich taktických zón. Tyto operace byly velice úspěšné.

Později v roce 1968 zahájila korejská 9. divize operaci Pängma³¹, při níž bylo zabito 382 vojáků nepřítele a 7. prapor a 18. pluk severovietnamské armády pak zůstaly bezmocné. Dne 25. října, během této operace bylo na 18. výročí založení 9. divize bylo zabito 204 nepřátel bez ztráty jediného korejského vojáka.

Dále pak korejské jednotky pokračovaly v bojích v malých skupinách. Ve „Čtvrtletním hodnocení MAC-V“ pro poslední čtvrtletí roku 1968 se uvádí:

„Na konci čtvrtletí spojenecké jednotky, umístěné v II. taktické zóně, vedly rozsáhlé bojové operace na celém území zóny, aby ničily nepřátelské aktivity a poskytly maximální podporu Intenzivní mírové kampani³². Nejdůležitější součástí všech operací byly taktické boje malých skupin. Například na konci čtvrtletí ... jednotky armády Korejské republiky podnikly zhruba 195 takových operací.“³³

Korejské přednosti spočívaly v dodržování oficiální politiky II. taktické zóny a ve velkém důrazu na účinnou obranu měst a staveb.

V prvních třech měsících roku 1969 bylo v II. taktické zóně prvořadou snahou uklidnění situace v regionu a zvýšení efektivity ozbrojených sil armády Korejské republiky. Korejci pokračovali ve snahách o udržení kontroly střední pobřežní oblasti od Phan Rang v provincii Ninh Thuận do Qui Nhon v provincii Bình Định. Všechny spojenecké

³¹ Operace Pängma /백마/, v překladu Operace Bílý kůň, 11.10.-4.11. 1968. „Bílí koně“ je přezdívka 9. pěší divize korejské armády.

³² Accelerated Pacification Campaign

³³ Larsen, Stanley Robert, Collins Jr., James Lawton: Allied Participation in Vietnam, Department of the Army, Washington, D.C. 1985; str. 148

jednotky našly nepřátelské základny a začaly zásobovat skladiště častěji. V počtu nepřátelských akcí provincie Bình Định převyšovala všechny ostatní provincie. Většina hlášených operací byly jen boje malých skupin a ty znamenaly pouze malá vítězství. Spojenecké jednotky, především ty korejské, pokračovaly v operacích malých bojových skupin. Nepřítel se stále vyhýbal rozhodujícím bitvám a mířil své aktivity hlavně na záložní jednotky a civilisty.

Generálporučík William R. Peers ve své analýze korejských kordonů a pátracích operací uznal, že Korejci jsou pro tento druh akcí ze všech spojeneckých armád v jižním Vietnamu ti nejkvalifikovanější:

„Jejich řízení takovýchto operací mělo několik klíčových součástí. Za prvé jsou důslední ve všech podrobnostech vytváření plánů. Za druhé, jejich kordony zahrnují poměrně malá území, která pravděpodobně nepřesahují ani 9-10 km², na kterých fungují jednotky velikosti pluku. Za třetí, zapojují maximální množství vojáků, obvykle v počtu pluku až divize. A nakonec, situace je nacvičená a vyhodnocená ještě než vůbec začala. Jednotky jsou dopraveny na okraj kordonu různými prostředky (helikoptéry, transportéry nebo pěšky), ale vždy všichni musí na místo určení dorazit ve stejnou dobu, aby obklíčení bylo dokonalé. Hustota jednotek je taková, že vzdálenost mezi jednotlivými muži v kordonu nepřesahuje 10 metrů. Tím nepříteli nechávají jen malou možnost na ústup, a to jen v malých počtech. Místa jako jsou potoky nebo strouhy jsou zatarasena ostnatým drátem nebo jiným zábranným materiálem, posílena vojáky, kteří mohou být celou noc ukryti po krk ve vodě. Uzavírání kordonu je velmi pomalé a důkladné, nezůstává jediný neotočený kámen nebo kus neprohledané půdy. Když je oblast vyčištěna, projdou ji znovu sem a tam, aby zjistili, jestli něco nezbylo neprohledané. Dalším důležitým rysem korejských jednotek je reakční pohotovost. Nepřítel velmi rychle zjistí, že byl obklíčen takovýmto kordonem. Když nepřítel nemohl ustupovat jako jednotlivci nebo v malých skupinkách, mohl se pokusit shromáždit muže a pokusit se prorazit obklíčení v jednom místě. Pro takové situace měla korejská armáda speciální reakční jednotky, které posílily obranu takových míst. Brzy Korejci přišli na to, že nepřítel může uskutečnit až několik falešných útoků na různých místech kordonu, aby odvedl pozornost od skutečného pokusu o prolomení obklíčení. Proto jsou korejské reakční jednotky

*rozmístěny v malých skupinkách tak, aby byly na svých místech, než začne hlavní útok. Tak je operace rychlá a účinná. Díky této taktice korejští vojáci dovedli kordon a pátrací operace k dokonalosti. Poměr ztrát na životech byl fenomenální – v jednom případě šlo o více než 100:1.*³⁴

Během roku 1969 se všechny větší operace korejských jednotek uskutečnily většinou na úrovni pluku nebo menších jednotek. Netrvaly dlouho a měly specifický cíl. Z těchto operací byla významná operace Tong Po 7³⁵, která se uskutečnila 9. až 11. května 1969 v okolí Cam Ranh. Příslušníci 2. praporu, 30. pluku a divize Bílých koní byli vzduchem přepraveni na horu Tao, která byla základnou 5. divize severovietnamské armády, a prohledali jeskyně a zákopy na hoře. Operace skončila 155 zabitými vojáky nepřítele, Korejci přišli o 3 vojáky a jeden byl zraněn.

V roce 1970 korejské jednotky pokračovaly v plnění velkého množství krátkodobých operací, které měly především podporovat spojenecké pacifikační plány a plnit obecné válečné cíle. Divize korejské armády denně uskutečňovala v průměru 150 operací malých jednotek; tyto operace zahrnovaly přepady, pátrací a čistící operace i běžné snahy o zabezpečení oblastí kolem méně důležitých staveb. Největší výsledky korejských jednotek se odrážely právě v obrovském počtu nepravidelných operací. I v takovém bojovém nasazení byl podíl zabitých nepřátel velmi vysoký.

Korejské jednotky si v bojových operacích vedly dobře. Při studiu taktické oblasti, která byla Korejcům přidělena, bylo zřetelné, že korejské jednotky byly beze zbytku rozmístěny v terénu tak, aby byly schopné udržet volné cesty od hory Phù Cát až do Phan Rang. Měly na starosti stovky kilometrů komunikací a dařilo se jim udržovat je volné.

Nepřítel měl z korejských jednotek strach kvůli jejich pohotové taktice i houževnatosti vojáků. Podle amerického hodnocení nebyla ve Vietnamu americká jednotka, která by

³⁴ Larsen, Stanley Robert, Collins Jr., James Lawton: Allied Participation in Vietnam, Department of the Army, Washington, D.C. 1985; str. 148-149

³⁵ Operace Tong Po 7 /동보 7/, význam názvu této operace je bez znalosti handža pro toto slovo není možné důvěryhodně doložit.

byla schopná odhalit nepřítele tak, jako jednotky korejské³⁶. Korejci oproti americkým jednotkám neutrpěli tolik ztrát a nezneškodnili tolik nepřátel, ale měli neuvěřitelnou schopnost vypátrat nepřátelské skryše zbraní.

2.5. Taktiky

Všechny korejské jednotky využívaly taktiky v souladu s taktickými postupy, které vyvinula armáda Spojených států amerických. Operace bojových celků na všech úrovních byly charakterizovány pohotovou střelbou a manévrováním a přísnou palebnou kázní. Základním pravidlem bylo, aby v každé bojové situaci byla jednotka krytá další jednotkou. Při pátracích nebo likvidačních misích se jednotky přesouvaly na místa určení doprovázeny linií čet, které se v závislosti na terénu pohybovaly v rozpětí 150 až 200 metrů od sebe. Jedna četa obvykle zůstávala vzadu jako ochranka členů velitelství přesouvané jednotky. V případě kontaktu s nepřítelem měla fungovat také jako útočná síla. V rámci těchto čet byli muži rozmístěni do tvaru písmene V nebo ve formaci obráceného klínu. Taková formace sama o sobě pomáhala při obklíčování vesnic či nepřítele. Vedoucí čty by tedy obklíčily nepřítele zleva a zprava a zbývající čty by se zapojily podle potřeby.

Pátrací mise korejských jednotek byly důkladné a přesné. Korejci si nechávali potřebný čas a pohybovali se vpřed jen když byli připravení. Připravovali výzvědné plány, kdy každý plán znal a každá složka byla současně kryta složkou jinou. Stávalo se, že jedna a tatáž oblast byla prohledána třikrát i čtyřikrát a pokaždé jinou jednotkou. Oblasti působnosti těchto korejských čet byly obvykle o něco menší než oblasti přidělené podobným americkým jednotkám. Jednotky zůstávaly v přidělených oblastech tak dlouho, dokud velení nebylo přesvědčeno, že oblast je vyčištěna. Toto dlouhé

³⁶ Larsen, Stanley Robert, Collins Jr., James Lawton: Allied Participation in Vietnam, Department of the Army, Washington, D.C. 1985; str. 150

setrvávání v oblastech mělo vymýtit bojovníky Národní fronty osvobození a pomoci při odhalování skrýší jejich zbraní.

Při prohledávání vesnic bylo civilní obyvatelstvo přesunováno na jedno bezpečné místo, kde bylo pod dohledem a bylo vyslýcháno, aby poskytlo užitečné informace. Civilisté byli rozdělení podle věku a pohlaví. Ženy a děti byly většinou vyslýchány ve dvou oddělených skupinách, muži jednotlivě. Korejci běžně využívali „odměn“ pro získání informací. Lidem, od kterých získali potřebná udání, poskytli jídlo a zdravotní péči. Také využívali různé potraviny, sladkosti, peníze nebo cigarety k obměkčení potenciálních informátorů (ženy a děti)³⁷.

Zajatci byli cenným zdrojem informací. Také ti byli drženi na jednom místě dokud nebyli Korejci přesvědčeni, že je beze zbytku využili. Korejci prý nijak nespěchali s propouštěním zajatců, protože zastávali teorii, že když je budou zadržovat dostatečně dlouho, prozradí potřebné informace. Samotné vesničany pak využívali pro odhalování skrýší NFO a jejich zbraní, nástražných min a jiného vybavení nepřítele.

2.6. Léčky a přepady

Přepadová jednotka byla obvykle četa, posílená jedním či více kulomety. V liniové formaci využívala automatické zbraně na krajích, zhruba 20 metrů od vybrané cesty. Pozice čety byla důkladně prozkoumána před setměním a obsazena za setmění nebo již za tmy. Všechno nepotřebné vybavení bylo ponecháno na základně jednotky. Vojáci měli načerněné obličeje a všechno vybavení, které měli s sebou, bylo maskováno.

Přepadové strany se neměnily podle vyhýbání se či naopak zapojování v bojích. Než došlo ke kontaktu s nepřítelem, členové jednotky se dorozumívali šubáním provazu, který měli natažený mezi sebou, nebo rádiem. Vojáci neměli povoleno střílet jinde než

³⁷ Larsen, Stanley Robert, Collins Jr., James Lawton: Allied Participation in Vietnam, Department of the Army, Washington, D.C. 1985; str. 155

ve smrtící zóně. Vojáci v přepadových jednotkách zůstávali samozřejmě vzhůru a potichu po celou dobu přepadu, třeba celou noc i den.

Celkově byla kritéria úspěchu korejských jednotek byly následující: disciplína, útočnost, výcvik, trpělivost a dobrá duševní kondice korejských vojáků; výborné vedení; dodržování taktických teorií, které se vyučují na amerických vojenských školách a jsou uvedeny v amerických bojových manuálech; důkladné plánování; důkladné prvotní průzkumy; doba na vytvoření taktické situace; uzavření a zablokování vybraných oblastí předcházející vstupu do oblasti; využívání tlumočnicků v rámci jednotek (tlumočníci vzešli z divizních školení)³⁸.

Výše uvedené příčiny neznamenaají, že Korejci byli dokonalí ve všech směrech. Ve skutečnosti byly zaznamenány nedostatky, ovšem nehledě na to Korejci názorně dokazovali jistotu v taktických základech a jejich disciplína, trpělivost a vytrvalost v plnění úkolů byly obdivuhodné.³⁹

2.7. Snahy o zjednání pořádku⁴⁰

Korejské snahy o zjednání pořádku (v přidělených oblastech) byly po mnoho let předmětem bezpočtu diskuzí. První komentáře důstojníků všech úrovní byly kladné. Nicméně postupem času vyvstávalo víc a víc otázek, týkajících se celkové efektivity korejského mírového úsilí. Výsledkem těchto pochybností pak bylo hodnocení sekce pro vyhodnocování CORDS⁴¹ (probíhající od 5. července do 23. srpna 1968), která se

^{38,39} Larsen, Stanley Robert, Collins Jr., James Lawton: Allied Participation in Vietnam, Department of the Army, Washington, D.C. 1985; str. 155

⁴⁰ V pramenech se používá spojení „pacification effort“

⁴¹ CORDS = Civil Operations Revolutionary Development Support. CORDS byla mírová organizace založená USA během války ve Vietnamu. Organizace byla iniciována Robertem W. Komerem, členem Rady národní bezpečnosti USA, v roce 1966.

Komer se domníval, že úspěch mírového úsilí, tak jak si jej představoval prezident Johnson, je možný pouze dosažením tří základních cílů. Prvním a hlavním úkolem bylo zabezpečit oblast tak, aby venkovské obyvatelstvo bylo ochráněno před nejsilnějšími nepřátelskými silami. Poté měly být oslabeny pozice

zabývala působením armády Korejské republiky na pořádkové programy v II. taktické zóně, ve které působila právě CORDS. Toto hodnocení se zakládalo na pozorování během dvou taktických operací a mírového úsilí obou korejských divizí, rozhovorech s většinou místních šéfů v oblasti korejské působnosti, se všemi americkými důstojníky ve stejných pozicích a jejich zástupci a také rozhovorů s náčelníky štábů obou korejských divizí a většinou velících důstojníků korejských pluků a praporů. Zpráva, která byla kritická ke snahám korejské armády v některých oblastech, sice zmiňovala, že korejské jednotky zajišťovaly místní bezpečnost úspěšně, ale nevěnovaly dostatečnou pozornost vývoji jihovietnamských vládních záložních jednotek a také nedostatečně bojovaly s úpadkem venkova. Ačkoli se Korejci věnovali spíše napadání Národní fronty osvobození, jejich likvidační aktivity byly zahaleny tajemstvím. Nepostačující byla i podpora jihovietnamské národní policie a rámcového programu na rozvoj odboje, stejně jako korejské civilní aktivity a tzv. psychologické programy⁴². Zpráva rovněž zmiňovala zkorumpovanost některých korejských důstojníků a částí jednotek. Na druhou stranu byly pochváleny korejské programy Chiêu Hôi⁴³ pro uprchlíky a civilní oběti války. Právě tyto programy pomáhaly změnit ve vietnamských očích nepříznivý první dojem z působení korejských jednotek.

Zpráva CORDS však nebyla zcela akceptována. Jiní hodnotitelé vypichovali korejské bojové schopnosti a jejich účinnost a poukazovali na úspěchy korejských taktických

zvouřenců zničením jejich infrastruktury mezi obyvatelstvem a doprovázet to měly programy na získání důvěry ve vládu jižního Vietnamu a americkou armádu. A konečně třetím úkolem bylo aplikovat novou strategii v co největším měřítku, aby bylo možné otočit situaci ve prospěch mírového úsilí.

Z organizačního hlediska tyto tři úkoly vyžadovaly jediné vedení. Ačkoli má organizace v názvu „civilní“, spadala pod vojenské velení. To bylo markantní výhodou, protože to organizaci zajišťovalo velký přísun financí, které by bez vojenské účasti získala jen těžko.

CORDS do roku 1967 působila ve všech 44 jihovietnamských provinciích. Jednotlivé pobočky vždy vedl člověk z dané provincie spolu s americkým důstojníkem. Poradenský personál se dělil na civilní, který dohlížel na oblast a komunitní rozvoj, a vojenský, který zajišťoval bezpečnost.

Zdroj: Andrade, Dale; Willbanks, James H. (2006): CORDS/Phoenix. Counterinsurgency Lessons from Vietnam for the Future. Military Review (March/April), str. 77-91.

⁴² Z dostupných pramenů není jasné, o jaké psychologické programy se jednalo.

⁴³ **Chiêu Hôi** = „Otevřená náruč“. Bylo to jihovietnamské hnutí, které mělo obrátit lidi z Národní fronty osvobození a jejich sympatizanty na stranu vlády jižního Vietnamu.. Hnutí se prosazovalo formou propagandy, a to shazováním letáků nad územím, ovládaném nepřítelem, vysíláním motivačních zpráv na území jižního Vietnamu nebo motivačními návrhy těm, kteří se rozhodnou spolupracovat. Společně s psychologickou válkou mělo sloužit k podlomení morálky nepřítele.

Zdroj: <http://www.psywarrior.com/ChieuHoiProgram.html>

operací v rámci oblasti jejich působnosti. Neoddiskutovatelným faktem, zmíněným v hodnocení CORDS, bylo zvýšení bezpečnosti, kterou zajistily právě korejské jednotky. Následující hodnocení CORDS už pak jen potvrzovalo prvotní závěry; jednotky korejské armády sice zajišťovaly výborné zabezpečení na místní úrovni a účinně bojovaly se silami NFO, vztahy a spolupráce s Vietnamci (civilisty i vojáky) na maximalizaci mírového úsilí ale stále vázly.

Pořádkové techniky, které používala korejská armáda, byly úzce spojeny s jejich bojovými operacemi. Když korejské jednotky obsadily určité území a vyhnaly nepřítel, korejské týmy, organizující nejrůznější činnosti pro civilní obyvatelstvo, započaly tréninkové programy a poskytováním lékařské pomoci, což byly pokusy o získání loajality civilního obyvatelstva.

Pořádkový program korejské námořní pěchoty se také setkal s rozporuplným hodnocením. A opět hlavním problémem byly nedostatečné vztahy s Vietnamci a nedokonalá spolupráce s jihovietnamskou armádou.

Analýza celkového korejského přínosu pořádkovému programu tedy došla k závěru, že korejské ozbrojené síly měly největší úspěch v zabezpečování svých oblastí působnosti a při organizování malých civilních projektů. O dokonalý úspěch bohužel Korejce připravila neschopnost dostatečné koordinace a spolupráce s Vietnamci a také negativní dojem z první fáze svého působení, kterým na ně působili.

2.8. Civilní pomoc Korejské republiky Republice Vietnam

Kromě faktu, že korejská vojenská účast představovala většinu vojáků spojeneckých vojsk (po armádě Spojených států druhá největší vojenská účast připadla právě KR), Korea do Vietnamu vyslala také 7 civilních lékařských týmů (118 lékařů, zdravotních sester a ostatního pomocného personálu). Tyto týmy pracovaly v provinčních zdravotních programech. Korejská republika také darovala Vietnamské republice materiální výpomoc v hodnotě více než 50 000 amerických dolarů.⁴⁴

⁴⁴ Relativní hodnota 50 000 amerických dolarů z roku 1966 by v roce 2010 podle Consumer Price Index činila zhruba 330 000 amerických dolarů.

3. Účast armády Korejské republiky ve vietnamské válce z pohledu armády Korejské republiky

Armáda Korejské republiky byla jednou z prvních armád koalice „svobodného světa“, která se vylodila na území jižního Vietnamu. Korejští vojáci svoji vietnamskou misi započali roku 1965 a bojovali po boku armády USA až do roku 1973. Na vrcholu sil měla korejská armáda v jižním Vietnamu přes 50 tisíc mužů, což byla druhá nejvyšší vojenská účast hned po americké armádě. Za celou misi v jižním Vietnamu sloužilo více než 300 tisíc korejských vojáků, okolo 5 tisíc jich tam zemřelo a 11 tisíc bylo zraněno. Pro korejskou armádu šlo o první zahraniční misi vůbec, která přišla pouhých 17 let po vyhlášení Korejské republiky a jen 12 let po skončení korejské války.

3.1. Úvod do korejské účasti ve Vietnamu

Poprvé nabídl vyslání korejských jednotek do Vietnamu již prezident I Süng-man a to v roce 1954. I Süng-man prý prohlásil, že je znepokojen rozšiřováním komunismu a tím, jaké by mohly mít události ve Vietnamu vliv na Korejskou lidově demokratickou republiku. Nicméně tato nabídka nepřišla - z pohledu širších souvislostí - ve vhodnou chvíli. Prezident Korejské republiky nabídl korejské jednotky méně než rok po podepsání příměří, které znamenalo ukončení korejské války. Armáda Spojených států amerických nebyla v roce 1954 ještě připravena pustit se do další pozemní války ve Vietnamu. Navíc Američané nechtěli oslabovat korejskou armádu, která měla chránit zemi v období bezprostředně po válce. V roce 1954 také došlo k porážce Francouzů ve

Vietnamu a americká zainteresovanost v regionu byla na úplném začátku. Proto USA nabídku odmítla.¹

Jak je zmíněno již v předešlé kapitole, Američané změnili názor v příštích deseti letech. V květnu 1964 začal generálmajor Norman B. Edwards, hlavní velitel americké Přičleněné vojenské poradní skupiny v Koreji, připravovat předběžný plán na vyslání korejské mobilní vojenské nemocnice do jižního Vietnamu. Plán na vyslání nemocnice mu posvětilo jak korejské ministerstvo obrany, tak Velitelství sil Organizace spojených národů. Vyslání mobilní vojenské nemocnice předcházela v srpnu 1964 průzkumná mise šesti korejských a pěti amerických důstojníků ve Vietnamu. V září téhož roku bylo dosaženo shody v otázkách týkajících se vyslání a vedení korejské mobilní vojenské nemocnice v Republice Vietnam. Tato zdravotnická jednotka začala v jižním Vietnamu působit nejdříve ve Vŭng Tàu od září 1964.²

Další složkou korejské armády sloužící ve Vietnamu byla Skupina vojenské pomoci Korejské republiky ve Vietnamu (Republic of Korea Military Assistance Group, Vietnam – ROK MAGV), známá též pod názvem Jednotka mírové holubice³, která se v jižním Vietnamu zabydlovala mezi únorem a červnem 1965. Tato jednotka sestávala z více než 2 400 mužů a žen z korejské stavební podpůrné skupiny (nazývané také Holubí jednotka – Pigeon Unit), inženýrské skupiny korejské námořní pěchoty, vyloďovacích plavidel a bezpečnostní skupiny korejské armády.

Skupina vojenské pomoci Korejské republiky ve Vietnamu měla své velitelství v Biên Hòa, asi 30 km na východ od Saigonu.

Počínaje zářím 1965 vyslala Korejská republika během jednoho roku na pomoc Republice Vietnam tři bojové divize. Korejci byli ochotni vyslat i eskadru bitevníků F-86 korejských vzdušných sil, ale k tomu nakonec nedošlo.⁴

K popsání důvodů, proč byla Korejská republika ochotná vyslat tak rozsáhlou vojenskou pomoc do Vietnamu, bychom potřebovali podrobnější analýzu Pak Čöng-

¹ Článek: Marek, Edward: ROK Army and Marines prove to be rock-solid fighters and allies in Vietnam War. 2006

² *Ibid.*

³ Viz 2.1. Korejský závazek, str. 25

⁴ *Ibid*

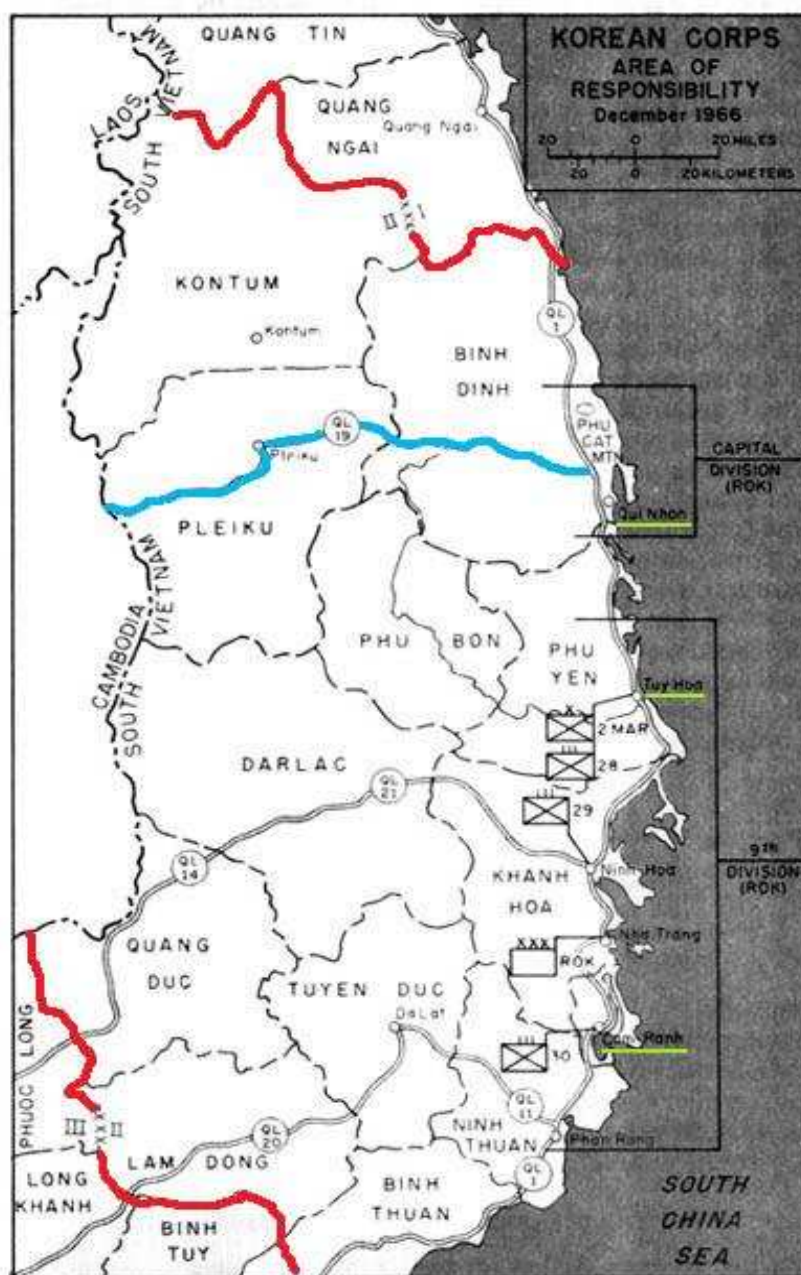
hŭiho vlády a k tomu v této práci bohužel není prostor. Nicméně je obecně známou pravdou, že jižní Korea to udělala hlavně proto, aby nepřišla o finanční pomoc Spojených států, kterou stále potřebovala, a také kvůli očekávanému pozitivnímu vlivu na domácí korejskou ekonomiku. Korejská republika navíc potřebovala udržet přítomnost americké armády na území poloostrova v co nejméně změněném stavu jako jakéhosi strašáka pro KLDK.

Na druhou stranu mělo americké velení jednoznačně vojenské důvody požádat o vyslání korejských jednotek. A onu potřebu udržení amerických jednotek na Korejském poloostrově, jak vyplývá z údajů v kapitole 2, využívalo americké velení k urychlení vyjednávání o vyslání korejských jednotek.

Generál Westmoreland chtěl, aby korejské jednotky zajišťovaly Qui Nhon a zátoku Cam Ranh. Tak mohly americké jednotky opustit tuto oblast a přesunout se do vnitrozemí, kde měly za úkol vyčistit a hlídat dálnici 19. Tato cesta byla velmi důležitá pro volný pohyb amerických vojáků Centrální vrchovinou od Pleiku do Kon Tum a opačně.⁵

V roce 1965 Korejci do jižního Vietnamu vyslali nejdříve Hlavní/Tygří divizi do Qui Nhon a pak námořně pěchotní oddíl Modrých draků do zátoky Cam Ranh, odkud brzy odešel do Tuy Hòa. A v dubnu 1966 dorazila i 9. divize Bílých koní. Tyto tři složky nakonec vytvořily „korejské taktické pásmo“ táhnoucí se podél téměř celého pobřeží oficiální II. taktické zóny. (viz mapa 6)

⁵ Marek, Edward: ROK Army and Marines prove to be rock-solid fighters and allies in Vietnam War. 2006

mapa 6

Na mapě jsou červeně označeny hranice II. taktické zóny, modře je vyznačena dálnice 19 a zeleně jsou podtrženy zátoka Cam Ranh, města Tuy Hòa a Qui Nhon.

3.2. Korejské jednotky působící ve Vietnamu

První bojovou složkou armády Korejské republiky, která byla vyslaná do jižního Vietnamu, měla být Hlavní divize, zvaná také divize Tygrů nebo divize Statečných tygrů (z korejského názvu 맹호). Edward Marek ve své práci⁶ sice naznačuje, že existují zdroje, které tvrdí, že první do Vietnamu přijel 2. prapor korejské námořní pěchoty. Nicméně z materiálů použitých pro tuto práci není možné informaci potvrdit a proto za první budeme považovat Tygří divizi. Co z materiálů vyplývá je fakt, že obě složky se v jižním Vietnamu vylodily ve zhruba stejnou dobu, od září do listopadu 1965.

Vyslání třetí bojové složky korejské armády – 9. pěší divize, zvaná též divize Bílých koní – bylo Národním shromážděním Korejské republiky schváleno v březnu 1966 a bylo posvěceno i souhlasem velitelství Organizace spojených národů a americkými vojenskými špičkami.⁷ Divize Bílých koní se začala na odjezd připravovat v dubnu a v jižním Vietnamu se vylodila v rozmezí září a října 1966.

3.2.1. Hlavní pěší divize armády Korejské republiky – divize Tygrů

Hlavní divize je pěchotní divize korejské armády, kterou v roce 1949 vytvořilo velení korejské armády na ochranu hlavního města. Vyvinula se z 1. pluku korejské policie, která měla na starosti Sŏul. Začátek své existence nemohli mít Tygři horší, protože v začátku korejské války Sŏul ztratili během čtyř dnů. Nicméně po vylodění Američanů na Korejském poloostrově svou reputaci vylepšovali úspěchy po boku 8. armády Spojených států.

Patnáct let po svém nejistém vstupu do korejské války přijela Hlavní pěší divize do jižního Vietnamu v pozici nejlepší korejské divize a velmi silném složení. Tygři přijeli

⁶ *Ibid.* – ROKA Capital „Tiger“ Division. 2006

⁷ Podrobnější informace viz kapitola 2

s dvěma pěšími pluky, jež oba sestávaly ze tří praporů, čtyřmi dělostřeleckými prapory, obrněnou jednotkou a dalšími podpůrnými složkami.

Do jižního Vietnamu Hlavní divizi dopravila plavidla 7. flotily amerického námořnictva přímo z korejských vod. Po vylodění se korejská divize usadila na místě, kterému se říkalo Korejský tábor „Náhlý úder“. Tábor se nacházel blízko města Bình Khê a soutěsky An Khê, nedaleko města Qui Nhơn v provincii Bình Định.

Obr. 1 Korejský tábor „Náhlý úder“ (Thunderbolt), velitelství a ubikace korejské Hlavní pěší divize nedaleko Qui Nhơn, Republika Vietnam.

Oblastí působnosti korejské Hlavní divize byla provincie Bình Định, v severní části II. taktické zóny.⁸ Většina bojových akcí Tygří divize byla pojmenována podle korejského názvu divize a čísla operace, čili „Statečný tygr č._“ (Mãng ho _).

V roce 1965 to vypadalo, že armáda Republiky Vietnam nebude v provincii Bình Định schopná zvítězit nad Národní frontou osvobození, která oblast ovládala již skoro dvě desetiletí. Panovaly obavy, že NFO se podaří rozdělit II. taktickou zónu. Rozdělení

⁸ Viz mapa 5, str. 44 této práce

provincie Bình Định, potažmo celé II. taktické zóny bylo přesně cílem NFO, která věřila, že toho dosáhne právě díky vítězství v Bình Định.⁹

V srpnu a září 1965, kdy do oblasti postupně dorazily jak americké, tak korejské jednotky, byly provincie Bình Định a Kon Tum pod kontrolou Severovietnamců a Národní fronty osvobození. Obě provincie byly součástí boji nejzatíženější a také strategicky nejdůležitější II. taktické zóny. V II. taktické zóně se podél pobřeží táhla dálnice č. 1, která vedla ze Saigonu až do Hanoje v severním Vietnamu. Na jihu provincie Bình Định na dálnici č. 1 navazovala dálnice č. 19, která protínajíc Centrální vrchovinu vede přes města An Khê a Pleiku až na kambodžskou hranici.

Hlavním úkolem pro Hlavní pěší divizi bylo vyčistit provincii od nepřátelských jednotek. Součástí korejské mise v provincii Bình Định bylo i udržovat volnou dálnici 19, která byla životně důležitá pro všechny spojence, ale hlavně pro Američany, kteří působili v provinciích Kon Tum a Pleiku.

Hlavní divize krátce po svém příjezdu v září 1965 obsadila dálnici 19 od Qui Nhơn do An Khê. To pomohlo americké 1. brigádě 101. výsadkové divize udržet pozice v a kolem An Khê. Zhruba po měsíci pak přenechala toto území Korejcům. Asi po dvou měsících korejské jednotky opustily Qui Nhơn a přesunuly se na půl cesty k Phù Cát.

V lednu 1966 se Stateční tygři spojili s americkou 1. kavalerií a jihovietnamskou armádou, aby společně v operaci White Wing Masher Thang vyhnali nepřátelské jednotky ze severní poloviny provincie Bình Định. Operace skončila v březnu 1966. Korejské, americké a jihovietnamské jednotky společně zničily 3. divizi Vietnamské lidové armády. To na oplátku umožnilo přesun 3. divize americké námořní pěchoty na svoji novou pozici v rámci operace Hastings, která byla zaměřena proti komunistům, kteří překračovali demilitarizovanou zónu.

Do června 1966 Hlavní divize plně ovládala území na východ od Qui Nhơn k dálnici 1 a na sever až po Phù Cát. Později se území pod plnou kontrolou Korejců rozšířilo na oblasti na sever a jih od dálnice 19 po soutěsku An Khê a na jih po dálnici 1 až na

⁹ Marek, Edward: ROKA Capital „Tiger“ Division, 2006

hranici se sousední provincií. To byly kroky, které nedokázali udělat ani Francouzi ani armáda Republiky Vietnam za celých 20 let bojů.¹⁰

V říjnu 1966 v průběhu 22 dní korejská Hlavní pěší divize, jihovietnamská 22. divize a americká 1. jízdní divize (vzdušná jízda) úzce spolupracovaly na třech operacích, které měly zneškodnit nepřítele ve střední a východní části provincie Bình Định.

Nejznámější z těchto operací byla operace Irving. Spojenci začali vytlačováním bojovníků Národní fronty osvobození a Vietnamské lidové armády z jejich úkrytů směrem k moři. Vyhnali složky 610. divize Vietnamské lidové armády z jejich horských útočišť a nahnali je na kontrolované území. Americká 1. jízdní divize na toto území zaútočila ze vzduchu, korejské a jihovietnamské jednotky zaútočily po zemi z jihu. Tygři z jihu mířili na sever přes Phù Cát a 22. divize armády Republiky Vietnam mířila na severovýchod. Jihovietnamská armáda a americké námořnictvo měly předejít jakémukoli úniku nepřítele na moře a zároveň zajišťovaly palebnou podporu, např. bojovými letouny AC-47, bojovými helikoptéry a bombardéry B-52 amerického letectva.¹¹

Když bylo pobřeží zabezpečeno, 1. kavalérie americké armády se přesunula na západ a znovu ze vzduchu zaútočila na místo, kde se přeskupovaly komunistické jednotky. Také do oblasti přivedla inženýrské týmy, které měly zničit komplexy tunelů, a plně zaměstnala dělostřelectvo. Vietnamská lidová armáda a Národní fronta osvobození se tak daly na ústup a umožnily tak postup spojenců v provincii. A korejské a jihovietnamské jednotky se přesvědčily o výhodách využití letectva v bojích.

Tygří divize, stejně jako divize Bílých koní, využívala kordonovou techniku¹², při níž obklíčila nepřátelskou pevnost v úzkém sevření. Korejští vojáci zneškodnili každého, kdo se chtěl dostat z pevnosti, a případně bojovníky vyhladověli. To ale přinášelo i kritiku amerických velitelů, kteří si stěžovali hlavně na to, že tento způsob zneškodnění

¹⁰ Marek, Edward: ROKA Capital „Tiger“ Division, 2006

¹¹ Hay Jr., John H.: Tactical and Materiel Innovations. Department of the Army, Washington, D.C. 1989, kapitola 3

¹² Viz kapitola 2.4. Výsledky bojových operací

nepřítele trvá příliš dlouho. Nicméně efektivitu korejských bojových postupů dokazoval vysoký podíl zabitých nepřátel.

Provincie Bình Định, především oblast na sever od Qui Nhon, byla oblastí velmi bohatou na rýži. A tak i přes veškerou snahu korejských Tygrů se bojovníci Národní fronty osvobození neustále vraceli. Dne 23. dubna 1968, po odražení severovietnamské ofenzívy Tét, se v operaci Statečný tygr 11 (Mãnhgo 11) spojily 26. pěší pluk korejské Hlavní divize s americkým 1. praporem, 69. obrněnou jednotkou, 4. pěší divizí, B družstvem 1. praporu a 50. pěším plukem.

Vietnamská lidová armáda vybudovala okolo vesnice Kỳ Sơn v těsném půlkruhu 50 bunkerů pro dva muže. Celé severovietnamské mužstvo bylo uvnitř tohoto půlkruhu (ne všichni se však ukrývali přímo v bunkrech). Tygři obklíčili Kỳ Sơn ve svém proslulém kordonu a letecká a námořní podpora byly připraveny na boj. Nakonec americké B družstvo a obrněná jednotka spolu s oběma pěchotami začaly postupovat v obklíčení. Šlo o těžké boje, nepřítel se pokusil o prolomení sevření spojenců, ale na to byly připraveny tanky a korejská pěchota. Pobili 80 procent severovietnamských jednotek s 201 zabitými nepřátelskými bojovníky.¹³

Americké letky – 161. Pelicans a Scorpions a 129. letka bojových helikoptér Bite&Strike často spolupracovaly s korejskou Hlavní pěší divizí. Společně podnikaly „bojové vzdušné útoky“. 161. letka během první poloviny roku 1966 působila v okolí Phù Cát.

129. letka dostala za úkol leteckou podporu Tygří divize v Qui Nhon. Tak se 129. letka přestěhovala ze základny v Khánh Dương na Laneovo vojenské letiště nedaleko Qui Nhon. Během prvního měsíce spolupráce s Korejci měla 129. letka 12 908 bojových vzletů.

Nicméně tato spolupráce měla i své problémy. Tygři potřebovali větší podporu vrtulníků, ale nebyli ochotni si o ni požádat kvůli nedostatečné znalosti angličtiny a také z obav o přesnost střelby. Proto 129. letka bojových vrtulníků létala s korejským překladatelem a také korejským pochybovačům dokázala dokonalost střelby.

¹³ Dwyer, John B.: A Silver Star at Ky Son. American Thinker, 11.11.2004

Tři pluky Hlavní divize navíc skoro trvale operovaly na obrovském území, po kterém se pohybovaly převážně pěšky v četách nebo menších skupinách. Společně pak Tygři a 129. letka vypracovali plány na provedení útoků ze vzduchu a přemísťováním korejských jednotek po oblasti působnosti mnohem rychleji. Terén v této oblasti byl velmi náročný a na přistávací zóně mohly většinou přistát pouze 2-3 helikoptéry.

Američané a Korejci společně zapracovali na dopravě bojových jednotek na místa útoku nebo blokad souběžně. Korejci si tento způsob oblíbili, protože takto mohli ještě zlepšit své bojové výsledky.¹⁴

Korejci si vysloužili nejen pověst výtečných bojovníků, ale byli známi také tím, že dokázali velmi úspěšně odhalovat skryše zbraní a tunely Národní fronty osvobození a zabavovali velké množství zbraní poraženým bojovníkům.

Dne 8. března 1967 začala operace Odžakkjo, v níž Tygři společně s Bílými koňmi měli vyčistit oblast okupovanou komunisty a otevřít dálnici č. 1, a která trvala do 31. května 1967. Výsledkem operace bylo znovu obnovení cesty mezi Qui Nhon a Tuy Hòa a více než 73 tisíc obyvatel oblasti bylo osvobozeno od nadvlády komunistů. Korejská oblast působnosti se tímto rozšířila na 6, 8 tisíce km².¹⁵

Mezi 9. červencem a 26. srpnem 1967 proběhla korejská operace Hong Kil-tong, při níž se spojily dvě korejské divize: Hlavní pěší divize a 9. pěší divize, pod velením generála Čchä Mjōng-sina. Operace proběhla na území 3 tisíce km² zhruba 35 km západně od Tuy Hòa a Korejcům se s převahou jak v pohybu terénem, tak v palebné síle podařilo překvapivým útokem vyhnat z oblasti 95. pluk 5. divize Vietnamské lidové armády a 85. pluk Národní fronty osvobození. Výsledkem bitvy bylo 638 zabitých a 88 zajatých nepřátel a zabaveno bylo 359 zbraní, 2 rádií, 2 generátory a 2 rozvaděče.¹⁶

Vrátíme-li se krátce k ofenzívě Tét, korejské jednotky ve společných operacích s 129. letkou zaznamenaly velké množství zabitých bojovníků Národní fronty osvobození a Vietnamské lidové armády. V lednu 1968 měli Tygři spolu s letkou na svém kontě 3

¹⁴ Marek, Edward: ROKA Capital „Tiger“ Division, 2010.

¹⁵ Choi Jin-Hyun: Operation "OHJAK-KYO" (1967). 24.03.2002 / vietvet.co.kr

¹⁶ Choi Jin-Hyun: Operation Named Hong Kil Dong. 21.08.2006 / vietvet.co.kr

tisíce vzletů a 154 zabitých nepřátelských bojovníků. V únorové operaci Ho Sangun II bylo zabito 192 bojovníků a v následné operaci Töksuri Mängho 10 bylo zabito 235 nepřátel a nalétáno bylo 9 307 bojových vzletů. Operace Statečný tygr 10 pokračovala až do března a korejští vojáci zabili 664 nepřátelských bojovníků, 57 jich zajali a helikoptéry nalétaly 3 263 vzletů.¹⁷

Dalším střetem mezi korejskou Hlavní divizí a Národní frontou osvobození a Vietnamskou lidovou armádou během ofenzívy Tét, který stojí za zmínku, bylo nepřátelské obsazení radiové stanice během útoku na Qui Nhơn. Korejští vojáci radiovou stanici obklíčili, ale s útokem vyčkávali, protože komunisté měli několik rukojmích. To se odehrálo dne 30. ledna 1968, ale již 31. ledna byli komunisté díky spolupráci Tygrů s americkým 93. plukem vojenské policie vyhnáni z oblasti. Sílu i způsob útoku můžeme demonstrovat následujícím obrázkem.

obr. 2

Korejská Hlavní pěší divize spolupracovala také americkými i jihovietnamskými říčními hlídkami, které Tygry podporovaly hlavně bloádou vodních cest. Působily především na sever od Qui Nhơn a ve východní části provincie Bình Định a korejské pozemní operace jistili především palbou z lodí.

¹⁷ *Ibid.*, též <http://www.129th.net/history/1968.html>

3.2.2. 2. oddíl námořní pěchoty armády Korejské republiky – Modří draci

Korejská námořní pěchota byla založena v dubnu 1949 se stavem pouhých 380 mužů, většinou dobrovolníků z námořnictva a pobřežní stráže, a používala zbraně, které zbyly po Japoncích z 2. světové války. Do konce roku 1949 se korejská námořní pěchota rozrostla na dva prapory.¹⁸

Když v červnu 1950 vpadly Severokorejci na jih, Jihokorejci byli zahnáni do tzv. Pusanského perimetru, kde vyčkávali. Tam byl založen 3. prapor korejské námořní pěchoty. Tyto tři prapory pak byly spojeny do 1. pluku námořní pěchoty a přiřčeny k 1. divizi námořní pěchoty armády Spojených států. Po vylodění v Inčchönu pak střežila korejská námořní pěchota právě Inčchön, aby Američané mohli postoupit k Söulu.

Od jara 1952 měly jednotky korejské námořní pěchoty chránit ostrovy ve Žlutém a Japonském moři. Většina těchto ostrovů byla v těsné blízkosti pevniny Korejské lidové demokratické republiky. Na těchto ostrovech se vylodil 2. pluk jihokorejské námořní pěchoty, který se skládal ze tří praporů. Jihokorejští vojáci z ostrovů podnikali výpady na severokorejskou pevninu. Tím si od Američanů vysloužili spoustu přezdívek, např. „Krotitelé duchů“, „Neviditelní mariňáci“ nebo „Legendární mariňáci“.¹⁹

2. oddíl námořní pěchoty, který se vyvinul z 2. pluku námořní pěchoty, se spojil se třemi pěšími prapory, podporovaný smíšeným dělostřelectvem, rotou těžkých minometů, vzdušným družstvem a běžnou podporou.

A po 12 letech od skončení korejské války vyrazila korejská námořní pěchota bojovat do jižního Vietnamu. Modří draci se vylodili v zátoce Cam Ranh v II. taktické zóně jižního Vietnamu koncem září až začátkem října 1965. Jak již bylo řečeno, bylo to zhruba ve stejnou dobu, jako vylodění Hlavní pěší divize v Qui Nhon.

¹⁸ <http://www.globalsecurity.org/military/world/rok/marine-corps.htm>

¹⁹ Marek, Edward: The 2nd ROK Marine Brigade „Blue Dragons“. 2006

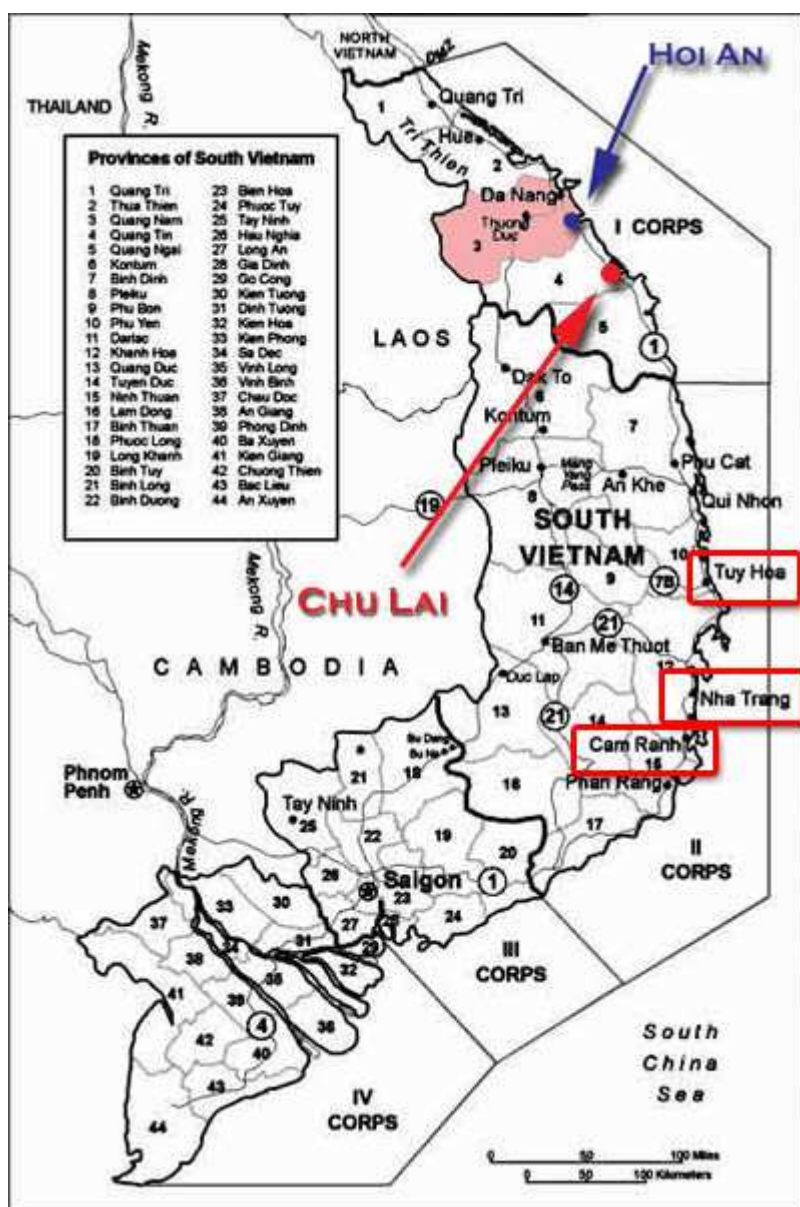
Oddílu Modrých draků velel brigádní generál Kim Jun-sang²⁰. Všichni důstojníci oddílu měli výcvik z vojenských akademií americké námořní pěchoty v Quanticu nebo San Diegu.²¹

Na následující mapě je znázorněn postup korejské námořní pěchoty z původního místa vylodění v zátoce Cam Ranh, přes další místa nasazení v Nha Trang, Tuy Hòa, Chu Lai až do Hôi An. Poslední dvě jmenovaná místa se nacházela již v I. taktické zóně, kde operovaly 3. obojživelné síly námořní pěchoty Spojených států amerických.

Až příjezd třetí korejské bojové složky do jižního Vietnamu v roce 1966 umožnil Modrým drakům posun na sever jižního Vietnamu.

²⁰ Kim Jun-sang, ang. Yun Sang Kim, kor. 김윤상

²¹ *Ibid*

mapa 7

2. oddíl korejské námořní pěchoty setrval v zátocě Cam Ranh jen pár měsíců. Poté byli Modří draci převeleni do oblasti kolem Tuy Hòa, kde měli pomáhat v bojích proti 95. divizi Vietnamské lidové armády. 95. divize VLA se na několik měsíců ztratila z dohledu, ale pak se najednou objevila právě v této na rýži bohaté oblasti. Právě proto, že oblast byla zemědělsky bohatá, byla častým a zajímavým cílem jak Národní fronty osvobození, tak severovietnamské armády. Do konce prosince 1965 spolu v oblasti operovali korejští Draci a americký 1. oddíl 101. výsadkové divize a další americké

jednotky. Poté byl americký 1. oddíl odvelen do Phan Rang a Tuy Hòa bylo přenecháno korejské námořní pěchotě.

Modří draci se v operaci Jefferson, od 31. prosince 1965 do 17. ledna 1966, spojili s 47. plukem armády Republiky Vietnam. Tato operace měla zabezpečit sklizeň v údolí u Tuy Hòa. Korejské a jihovietnamské vojáky v pozemních bojích zajišťovaly americké helikoptéry. V této operaci spojenci bojovali s jednotkami 95. pluku severovietnamské armády a jako výsledek bojů otevřeli dálnici č. 1 a zatarasili povstalecké stezky od moře v oblasti zátoky Vung Ro.

V jedné bitvě v lednu 1966 zaútočily na dvě mužstva korejské námořní pěchoty dva prapory severovietnamské armády. Bitva trvala tři hodiny a Severovietnamci utrpěli ztrátu 400 zabitých vojáků v oblasti působnosti Draků.²²

Když na podzim roku 1966 dorazili do Tuy Hòa vojáci z 9. pěší divize korejské armády a zabydleli se v oblasti, Modří draci se přesunuli na území působnosti 3. obojživelných sil v I. taktické zóně. Korejci byli umístěni v táboře jižně od Chu Lai v nejjižnější provincii I. taktické zóny Quảng Ngãi.

Chu Lai bylo přiděleno ke korejské oblasti působnosti v srpnu 1966. 1. prapor Modrých draků přijel na místo asi 3 kilometry jižně od Chu Lai dne 1. srpna 1966, 2. prapor dorazil v září. To uvolnilo americkou námořní pěchotu z oblasti tak, že se mohla přesunout ještě více na sever a soustředit se na oblast demilitarizované zóny.

5. prapor korejské námořní pěchoty se v oblasti vylodil v roce 1967 v období reorganizace spojeneckých vojsk. V té době totiž oblast značně trpěla zvýšenou infiltrační aktivitou komunistických vojáků přes demilitarizovanou zónu a z Laosu. Takže rok 1967 byl pro Spojence v I. taktické zóně velmi hektický a korejští Draci zde byli přínosem.²³

Dne 14. až 15. února 1967 se odehrála jedna z nejslavnějších korejských bitev ve vietnamské válce. Před půlnocí 14. února 40. prapor 1. pluku a 60. prapor 21. pluku Vietnamské lidové armády společně s místní odnoží Národní fronty osvobození

²² *Ibid.*

²³ *Ibid.*

zaútočily na tábor 11. družstva 2. praporu korejské námořní pěchoty ve vesnici Tra Binh Dong. Útok VLA byl dopředu vyrazen severovietnamským dezertérem, který byl před svým útekem velitelem výcvikového tábora. Korejci získali také další informace z deníku zastřeleného důstojníka Vietnamské lidové armády.²⁴

Severovietnamští vojáci obklíčili pozici korejské námořní pěchoty a zaútočili ze dvou směrů. Nepřátelským bojovníkům se záhy podařilo prolomit korejskou obrannou linii. Korejští vojáci se stáhli dovnitř tábora a čekali na požadovanou leteckou podporu. AC-47 ovšem kvůli husté mlze v oblasti nemohly vzlétnout a tak jedinou zálohou Korejců se stalo dělostřelectvo. Po dalším postupu obranou linií tábora se strhl krvavý boj mezi komunistickými bojovníky a korejskými vojáky. Korejští vojáci nakonec odrazili útok všemi možnými prostředky. Když už byla bitva skoro u konce, bombardéry a bojové helikoptéry americké námořní pěchoty dokonaly porážku VLA a NFO. Svědkové bitvy popisovali, jak na prostranství kolem tábora ležela roztrhaná těla obalená ostnatými dráty – výsledek výbuchů granátů a bombardování již mrtvých těl.

Na internetových stránkách korejských veteránů vietnamské války²⁵ a v článku The 2nd ROK Marine Brigade „Blue Dragons“ jsou uvedeny příběhy velitelů jednotlivých čet 11. družstva a popisují jejich snahu o udržení pozic. Jako připomenutí statečnosti všech zúčastněných korejských vojáků byli všichni přeživší z jednotky povýšeni. Navíc velící důstojníci dostali nejvyšší korejské vyznamenání Tägük a nižší důstojníci vyznamenání menšího významu, než to nejvyšší. Toto hromadné povýšení celé jednotky se stalo teprve podruhé v dějinách korejské armády.²⁶

V dubnu 1967 generál Westmoreland rozhodl, že více pozornosti by se mělo věnovat I. taktické zóně. To sice vedlo k určitým sporům mezi námořními pěchotami a Westmorelandem, nicméně objektivně vzato, pronikání VLA do jižního Vietnamu přes demilitarizovanou zónu a z Laosu bylo častější než dříve. (I. taktické zóně se přezdívalo „země námořní pěchoty“.)

²⁴ historywarsweapons.com/battle-of-tra-binh-dong/

²⁵ www.vietvet.co.kr

²⁶ Chung Jae-Sung: The Blue Dragon (ROKMC) heroes who won a brilliant victory at Tra Binh Dong operation. Anglický překlad korejského článku neznámého autora z vietvet.co.kr; historywarsweapons.com/battle-of-tra-binh-dong/

Proto generál vyslal pěchotu do provincií Quảng Tín a Quảng Ngãi, které byly jižními provinciemi I. taktické zóny, aby se námořní pěchota mohla soustředit na zbylé severní provincie této zóny.

Během léta 1967 byly ve třech nejjižnějších provinciích I. taktické zóny velmi aktivní 2. divize severovietnamské armády a jednotky Národní fronty osvobození. Ta nejjižnější z provincií byla oblastí, ve které operovali Modří draci. Touto dobou v a okolo Chu Lai působilo i devět praporů americké armády. Společně se třemi korejskými prapory nakonec vytlačily VLA a NFO z hustě obydlených oblastí zpět do hor. Odtud sice spojencům stále škodily, ale alespoň už neohrožovaly civilní obyvatelstvo.²⁷

Během července 1967 pozorovali vojáci amerického námořnictva a námořní pěchoty a korejské námořní pěchoty pohyb rybářské lodi, kterou podezřívali z toho, že vozí munici pro severovietnamskou armádu. Američané tuto loď několik dní sledovali.

Když byla loď („Skunk Alpha“) jižně od ostrovů Paracel²⁸, otočila se přímo k pobřežní oblasti, kde působili Modří draci, směrem k mysu Batangan jižně od Chu Lai a Đà Nẵng. Dne 11. července byla loď spatřena blízko pobřeží. Pak opět otočila na východ a poté na sever zpět k Paracelským ostrovům. A dne 13. července Skunk Alpha opět otočila na jih, pak západ a znovu směřovala přímo k Batangan.

Námořnictvo Spojených států připravovalo operaci, při níž měla být loď zajata dřív, než by její posádka měla šanci ji vyhodit do vzduchu, což bylo pro tyto lodě obvyklé.

Jako záloha operace byla povolána americká 174. letka bojových helikoptér, zvaná Žraloci a Delfíni. Žraloci měli poskytnout leteckou podporu a Delfíni by dopravili vojáky z jednotky vzdušného přepadu námořní pěchoty korejské armády, pokud by byli zapotřebí.

Když loď směřovala k pobřeží se zřejmým úmyslem vyložit svůj náklad a předat ho bojovníkům NFO, kteří vyčkávali na břehu, nejrůznější spojenecká plavidla se snažila dostat loď do pastí, najisto ji identifikovat a upřesnit její polohu. Jakmile se tak stalo, byla povolána odpovídající americká námořní patrola, Žraloci dostali souřadnice pro

²⁷ Marek, Edward: The 2nd ROK Marine Brigade „Blue Dragons“. 2006

²⁸ Soustroví Paracel se nachází v Jihočínském moři zhruba na půli cesty mezi Vietnamem a Čínou.

útok a Delfíni s Modrými draky na palubě obdrželi informace o místě, kde zaútočí na pláž, lodě amerického a jihovietnamského námořnictva byla na svých pozicích. Všichni čekali, až Skunk Alpha vstoupí do útočné zóny.

Lod' Skunk Alpha se snažila pod rouškou noci a špatného počasí dostat do klidných vod řeky Sa Kỳ k místu, kde měla vyložit svůj náklad pro NFO. Jak se ale lod' blížila k pobřeží, zpozorovala blížící se americké lodě a začala střílet. Američané palbu opětovali a brzy zabili posádku lodi, čímž zabránili tomu, aby lod' odpálila. Útočné helikoptéry Žraloků také začaly střílet a také vypálily světlice, aby osvětlily místo útoku. Draci, kteří čekali na pláži, zahájili dělostřeleckou palbu.

Po krátké námořní bitvě byla lod' Skunk Alpha zneškodněna. Bylo jasné, že celá její posádka byla buď mrtvá nebo těžce zraněná a lod' uvízla na mělčině.

174. letka – Delfíni měla na palubě výsadek korejské námořní pěchoty, která napadla pláž, aby ji zajistila a odstranila případné bojovníky Národní fronty osvobození, kteří by čekali na svoji lod'. A tak skončila bitva u řeky Sa Kỳ.²⁹

Po většinu roku 1967 severovietnamská armáda přesouvala velké množství svých vojáků přes demilitarizovanou zónu a také z Laosu do severní provincie Quảng Trị, především směrem k základně námořní pěchoty v Khe Sanh. Bitvy v horách u Khe Sanh se odehrávaly po většinu roku a byly předznamenáním velkého útoku VLA na základnu v roce 1968. Cílem Vietnamské lidové armády pro rok 1968 byly ofenzíva Tét a vymazání základny v Khe Sanh z mapy.

Draci vyslali vojáky, kteří se specializovali na boj v džungli. Ti měli za úkol zajmout co nejvíce vojáků VLA. Svého úkolu se zhostili tak, že operovali pouze v noci a tato taktika měla úspěch, protože pokaždé přivedli zajatce.³⁰

Navíc v prosinci 1967 do provincie Quảng Ngãi přišel americký 11. pěší oddíl. To umožnilo Korejcům postoupit více na sever do blízkosti Hội An, což posléze naopak umožnilo jiným americkým jednotkám postoupit ještě severněji.

²⁹ pcf45.com/trawler/trawler.html; Wasikowski, Larry, Herrera, Raul „Bean“: The San Ky River Victory, Vietnam Magazine. 02/1996; Trawler Incident, U.S. Naval Forces Vietnam, Monthly Historical Supplement. 07/1967, str. 2-11.

³⁰ Marek, Edward: The 2nd ROK Marine Brigade „Blue Dragons“. 2006

Dne 18. ledna 1968 dorazil 1. oddíl 101. výsadkové divize americké armády a spojil se s Modrými draky a armádou Republiky Vietnam v operaci Van Buren, jejímž cílem byly boje s 95. plukem VLA, který byl posílen 3. plukem NFO a místními partyzány. Operace byla 21. února přejmenována na operaci Harrison a pokračovala až do 25. března. Komunisté utrpěli velké ztráty, což 95. pluk prakticky vyřadilo ze hry.

2. oddíl korejské námořní pěchoty přijel do oblasti Hôi An den před začátkem ofenzívy Tét. Brigádní generál Kim Jun-sang rozhodl, že Draci nebudou město bombardovat, ale že nepřátelské bojovníky z města vytlačí a pak je napadnou. Korejci mezi 31. lednem a 29. únorem 1968 zabili 609 nepřátelských vojáků a ve srovnání s tímto číslem ztratili „pouze“ 50 mužů.³¹

Modří draci v roce 1968 podnikli v provincii Quảng Nam šest operací Vítězný drak a dalších dvanáct v roce následujícím.

V květnu 1969 byli Modří draci, jihovietnamská armáda a části divize Americal vysazeni na bariérovém ostrově³² hned na jih od Hôi An. Tento ostrov sloužil jako útočiště nepřátelských jednotek a byl protkán sítí bunkerů, tunelů a zákopů. Operace, která se tu uskutečnila, se jmenovala Daring Rebel a šlo o další operaci typu kordonu velkého měřítká a vyhledávání nepřítele.

Tento ostrov se stal cílem útoku znovu dne 11. září 1969. Operace byla zajímavá tím, že se korejská námořní pěchota spojila s americkou LST ve svém prvním společném obojživelném útoku od roku 1953 a v prvním korejském obojživelném vylovení vůbec. Navíc se jednalo o poslední takovou operaci Zvláštní výsadkové jednotky ve vietnamské válce. Operace byla známá pod názvem Defiant Stand.³³

Na podzim roku 1970 museli být Modří draci evakuováni ze svého tábora, protože ten byl zaplaven v důsledku podzimních povodní.

V roce 1970 se změnila pozice jednotek v I. taktické zóně. Vedoucí jednotkou se stal 14. sbor americké armády, 3. obojživelné síly byly v hierarchii až pod ním. 3. obojživelné

³¹ *Ibid*

³² Z dostupných materiálů bohužel nevyplývá o jaký ostrov konkrétně šlo.

³³ <http://www.flyarmy.org/panel/battle/69090700.HTM>

síly byly zodpovědné za celou provincii Quảng Nam, severní část provincie Thừa Thiên a část provincie Quảng Tín. Đà Nẵng (provincie Quảng Nam) byl hlavním populačním centrem s 418 tisíci obyvatel z celkového počtu 970 tisíc lidí v celé oblasti působnosti.

Hlavním úkolem 1. divize námořní pěchoty bylo udržet komunistické bojovníky co nejdál od Đà Nẵng. Proto kolem města vytvořila bezpečnostní okruhy z dostupných amerických jednotek. 2. oddíl korejské námořní pěchoty střežil okolí Hội An, které není od Đà Nẵng daleko. Společně americká a korejská armáda úspěšně bránily město.

3.2.3. 9. pěší divize armády Korejské republiky, zvaná Bílí koně

9. pěší divize korejské armády byla založena na rychlo koncem roku 1950 již během korejské války a operovala v horském terénu pohoří Sōraksan a Odäsan na severovýchodě Korejské republiky, nedaleko 38. rovnoběžky. Tato oblast byla koncem roku 1950 obsazena severokorejskou armádou a 9. divize v bojích zaznamenala velké ztráty.

V říjnu roku 1952 držely všechny tři pluky (28., 29. a 30., dohromady 12 tisíc mužů) 9. divize pozice na kopci 395, známém také jako hora Bílého koně, severozápadně od Čchōrwōnu v severní Koreji. Divize byla připravená na útok čínské armády, který vyrazil severokorejský zběh. 9. divizi pomáhalo mnoho záložních jednotek, ale nakonec to byla právě 9. pěší divize, kdo se postavil přímo čínské 387. armádě. Korejská divize se držela pod ohromným tlakem tří čínských divizí. Držení hory Bílého koně se během bitvy změnilo více než 20krát.

Spojenci společně zabili asi 10 tisíc čínských vojáků a přeživší vyhnali z oblasti. Ale ztráty na korejské straně byly také veliké. Bitva o horu Bílého koně byla nejkrvavější

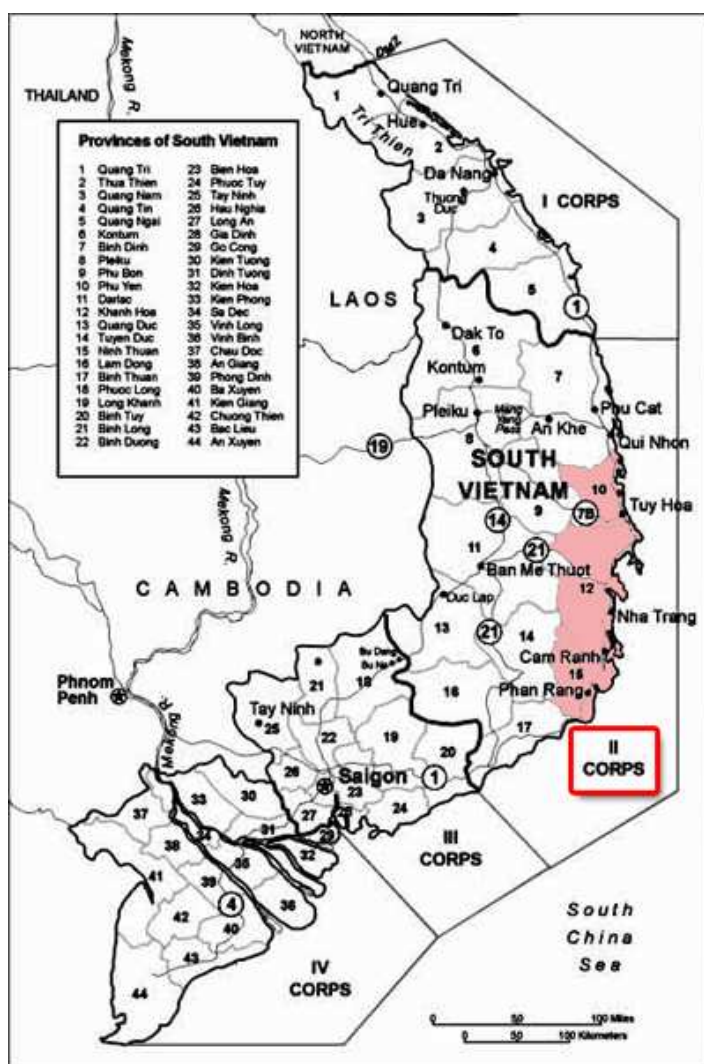
bitvou celé korejské války. 9. pěší divize armády Korejské republiky byla přejmenována podle této bitvy a od té doby byla a stále je známa jako divize Bílých koní.³⁴

A 16 let po svém založení byla divize, oficiálně pojmenovaná 9. pěší divize, ale nejznámější pod jménem divize Bílých koní, vyslána do oblasti Ninh Hòa v jižním Vietnamu na křižovatku dálnic 1 a 21. Dálnice č. 1 vede podél pobřeží ze Saigonu do Hanoje, dálnice č. 21 jde východozápadním směrem z Ninh Hòa přes provincii Đăk Lăk, která sousedí s Kambodžou.³⁵

Bílý koně měli operační oblast větší než Hlavní korejská divize na sever od nich. Jejich oblast zahrnovala několik velmi významných měst, přístavů a vojenských základen v Tuy Hòa, Nha Trang, Cam Ranh a Phan Rang. Operační oblast Bílých koní je znázorněna na následující mapě.

³⁴ Sobieski, Anthony J.: A Hill Called White Horse. 2005

³⁵ Marek, Edward: ROKA 9th „White Horse“ Division. 2006

mapa 8

28. pluk divize Bílých koní se usadil na americkém letišti v Tuy Hòa, zhruba na půli cesty mezi Nha Trang a Qui Nhon. 29. pluk zaujal pozici v a kolem Ninh Hòa, severně od Nha Trang. A 30. pluk se usídlil ve vnitrozemí na západ od zátoky Cam Ranh, aby ji mohl střežit. To umožnilo oběma korejským divizím kontrolovat jak dálnici č. 1, tak sousedící obyvatelstvo od Qui Nhon až do Phan Rang. Což, jak již víme, umožnilo korejské námořní pěchotě přesunout se severněji do I. taktické zóny.³⁶

První, co musel korejský 28. pluk udělat bylo spojit se s americkým 1. oddílem 4. pěší divize a jednotkami 101. výsadkové divize v operaci Adams, která měla otevřít pobřeží a dálnici 1 severně od Tuy Hòa. Operace začala 26. října 1966 a pokračovala až do roku

³⁶ Marek, Edward: ROKA 9th „White Horse“ Division. 2006

následujícího. Výsledkem operace bylo ukončení nadvlády Národní fronty osvobození v provincii Phú Yên, necelých 5 stovek zabitých bojovníků a 160 kusů zabavených zbraní.³⁷

Provincie Phú Yên byla nejsevernější část operační oblasti 9. divize a sousedila s provincií Bình Định, kterou měli na starost korejští Tygři. Díky tomu obě divize často spolupracovaly v bojových operacích, které měly především předcházet tomu, aby NFO získala v oblasti převahu. Tak 95. pluk VLA okusil korejskou horlivost v boji. Operace Odžakkjo v červenci 1967 překazila pokus 95. pluku o útok v provincii Phú Yên a operace Hong Kil-tong znamenala 638 zabitých nepřátel v poměru 24:1 ztrát korejských jednotek. Hlavní divize se pro bojové operace spojovala s 9. divizí i v jejíž nejjižnějších částech operační oblasti Bílých koní v provincii Ninh Thuận.

Divize Bílých koní oslavila své osmnáctiny během operace Bílý kůň č. 9³⁸ v říjnu až listopadu 1968. Během operace Korejci zabili 382 vojáků 18. pluku VLA, čímž zneschopnili jeho 7. prapor. Přímo v den výročí svého založení, 25. října, korejští vojáci zabili 204 nepřátelských bojovníků beze ztrát.³⁹

V květnu 1967 se na vojenské letiště Phú Hiệp u Tuy Hòa nastěhovala 268. vzdušný útočný prapor, který odtud poskytoval podporu oběma korejským divizím a americkému 173. výsadkovému praporu. Americký 268. prapor poskytoval Korejcům vrtulníkovou podporu. Navíc ve čtyřčlenných týmech monitorovala oblast a vytvořila výsadkové zóny.

Ofenzíva Tết se začátkem roku 1968 nevyhnula ani Tuy Hòa. Koncem ledna, v časných ranních hodinách napadl 5. prapor 95. severovietnamského pluku vojenské letiště, provinční věznici a pozici amerického dělostřelectva. Pěší oddíl 173. výsadkového praporu, posílen korejským 28. plukem, zahájil protiútok na dělostřelecké pozice. Společně VLA způsobili velké ztráty. Pak se Američané rozhodli zaútočit na již

³⁷ *Ibid*

³⁸ Pängma 9 / 백마 9 호

³⁹ *Ibid*

obklíčené severovietnamské vojáky. Sami pak přišli o 19 vojáků a 39 jich bylo zraněno.⁴⁰

Již zmiňovaná 174. letka útočných helikoptér „Sharks and Dolphins“ létala i pro Bílé koně, kolem Ninh Hòa pro 29. pluk a kolem Tuy Hòa pro 28. pluk 9. divize. Pro obě korejské divize létala také 48. letka bojových helikoptér, zvaná Bluestars. Ta se během většiny roku 1968 s Bílými koňmi zúčastnila mnoha operací. Z počátku spolupráce těchto dvou jednotek vážla na jazykové bariéry, ale problém se nakonec vyřešil umístěním anglicky mluvícího Korejce na palubu helikoptéry. Ten pak koordinoval postup korejského důstojníka na zemi s pohybem helikoptéry ve vzduchu.

Korejské jednotky byly zásobovány i po zemi nákladními vozy. Zásobování oblastí na západ a sever od Nha Trang bylo úkolem 53. zásobovací skupiny. Protože nákladní auta 53. zásobovací skupiny trpěla menšími útoky po cestě, Korejci jim poskytovali doprovod v ozbrojených autech. Jen pro zajímavost, 53. zásobovací skupina byla součástí 84. konstrukčního praporu, který sloužil i v korejské válce a byl za výsledky v ní vyznamenán korejským prezidentem I Süng-manem.⁴¹

Z předchozích řádků jasně vyplývá, že korejské jednotky byly v jižním Vietnamu značně závislé na vzdušné podpoře amerických helikoptér. Proto v roce 1967 z iniciativy velitele korejských sil v jižním Vietnamu a velitele 1. vzdušného praporu začal výcvikový program létání na helikoptérech UH-1D/H Huey. V září 1967 založili Korejci v Nha Trang 11. vzdušnou skupinu Korejské republiky, která měla být podřízena 100. logistické jednotce, součásti Dove Unit. Dále pak Korejci založili i skupinu vzdušné podpory korejských ozbrojených sil ve Vietnamu. Tyto dvě skupiny poté měly vstoupit ve známost pod označením „divize Stříbrných koní“.⁴²

Tou dobou měla korejská armáda pouze několik velmi cenných pilotů, trénovaných na helikoptérech typu Huey. Samozřejmě měla piloty, kteří byli vycvičení na jiných typech vrtulníků, ale helikoptéry UH-1 byly pro korejské útočné výsadky nejčastěji využívaným dopravním prostředkem, a tak Korejci potřebovali více vlastních pilotů. A

⁴⁰ Marek, Edward: ROKA 9th „White Horse“ Division. 2006

⁴¹ *Ibid.*

⁴² Marek, Edward: ROKA 9th „White Horse“ Division. 2006

tak 6. července 1967 začal v Nha Trang výcvik korejských pilotů příslušníky americké 17. letky vzdušných útoků 1. vzdušného praporu. Do října 1967 dostali Korejci od Američanů 7 helikoptér UH-1 Huey a vycvičeno bylo 7 korejských pilotů.⁴³

Korejští piloti svůj výcvik začali v Nha Trang a pak se s 48. americkou letkou přesunuli do Ninh Hòa, kde měli dvoutříměsíční trénink bojových vzletů. 48. letka měla v programu důležitou roli a praktický výcvik právě této jednotky byl vlastně logickým vyústěním bohaté spolupráce letky s korejskými divizemi.

Zhruba koncem roku 1968 nahradila 48. letku ve spolupráci s Korejci 60. letka útočných helikoptér, zvaná Ghostriders, která pro korejské jednotky létala až do konce jejich mise v jižním Vietnamu.

Mezi 1. a 16. březnem 1970 se uskutečnila operace Bílý kůň č. 11. V této operaci na úrovni divize bojovali korejští vojáci na území okupovaném severovietnamským 95. plukem a kolem velitelství NFO v Khánh Hòa. Během operace bylo zabito 161 komunistů, 22 jich bylo zneškodněno a 11 zajato; k tomu Korejci ukořistili 100 kusů zbraní.⁴⁴

3.3. Tchäkwöndo

Jak víme již z kapitoly 2, prvním korejským příspěvkem jižnímu Vietnamu byla mobilní vojenská nemocnice a tým instruktorů tchäkwönda. A právě tchäkwöndo se stalo velmi cenným a žádaným korejským vývozním artiklem.

Korejští vojáci využívali své znalosti tchäkwönda ke zlepšování vztahů s místním obyvatelstvem.

V kapitole o korejské námořní pěchotě je zmíněna bitva o Tra Binh Dong, ve které přečíslení korejští vojáci uspěli také díky své znalosti korejského národního bojového

⁴³ *Ibid.*

⁴⁴ Choi Jin-hyun: Operation Baek-Ma-11 (White Horse Division). 26/03/2002

umění. Bojovníci Národní fronty osvobození a vojáci severovietnamské armády uplatňovali vůči americké armádě taktiku co nejbližšího kontaktu, aby se vyhnuli dělostřeleckému a leteckému protiútoky, ale v případě korejských vojáků byli naopak důrazně varováni, že kontakt na krátkou vzdálenost je z důvodu korejské znalosti bojového umění příliš nebezpečný.

Díky tomu byla korejská armáda požádána o výcvik tchäkwönda pro jihovietnamské vojáky. Tak se Republika Vietnam stala první zahraniční zemí, kde bylo tchäkwöndo vyučováno v tak velkém měřítku.

Ovlivněn vítězstvím v bitvě o Tra Binh Dong byl i jistý důstojník americké námořní pěchoty, který pak založil program na výuku bojových umění pro námořní pěchotu. Tento program funguje dodnes.⁴⁵

⁴⁵ Marek, Edward: ROKA 9th „White Horse“ Division. 2006

4. Hodnocení účasti armády Korejské republiky ve vietnamské válce

Hodnocení působení korejských jednotek ve Vietnamu byla víceméně pozitivní, ale objevila se i ta záporná. Američané na Korejcích oceňovali především jejich statečnost v boji, obratnost v náročném terénu.

Základ korejské bojové reputace spočíval však především ve velkém poměru zabitých nepřátelských bojovníků s ohledem na ztráty z vlastních řad a obrovský strach, který z korejských vojáků měli příslušníci Vietnamské lidové armády a Národní fronty osvobození. Ze zabavených záznamů nepřítele vyplývá, že příslušníci Národní fronty osvobození měli důrazně doporučeno vyhnout se korejským jednotkám, pokud si nebyli stoprocentně jistí vítězstvím v bitvě. A vítězství v boji proti Korejcům nebylo jisté, ani když byli korejští vojáci výrazně přečíslení a zataženi do boje muž proti muži. Nějakým způsobem totiž většinou strhli vítězství na svoji stranu a opouštěli bojiště poseté mrtvolami nepřátel.¹

Korejští a američtí velitelé měli rozdílné názory na to, jak zapojit korejské jednotky do bojů. Korejci raději podnikali operaci na úrovni menších skupin, agresivně útočné přepady na osamocené cíle, útočné léčky atd. Nejraději útočili v noci a cítili se velmi sebevědomí v boji muž proti muži. Oproti tomu Američané preferovali operace většího měřítka a s větší frekvencí. Navíc američtí vojáci nebyli tak dobře vycvičení úzkém kontaktu s nepřítelem. Američtí vojenští představitelé si také stěžovali na pomalost plánování korejských bojových operací a na to, že mezi operací vyčkávali příliš dlouho.²

¹ South Viet Nam: Other Guns. Time Magazine. 22/06/1966

² Marek, Edward: ROK Army and Marines prove to be rock-solid fighters and allies in Vietnam War. 2006

Korejci měli vysokou úspěšnost co se týče zabití nepřítele a také v množství zabavených zbraní. Nicméně jejich úspěšnost nebyla rozhodující pro celkový vývoj vietnamské války.

Od Korejců se ve Vietnamu očekávalo, že s místním vietnamským obyvatelstvem budou v dobrých vztazích. Američané tak usoudili především z naprosto mylné představy, že všichni Asiaté jsou stejní a jejich kultury se nijak neliší. Tím pádem si své zklamání způsobili hlavně svojí neznalostí. Nakonec korejský přístup k domorodému obyvatelstvu byl ze všech spojeneckých armád nejhorší. Říká se, že Korejci sice podle konfuciánských hodnot ctili postavení starších, na druhou stranu si korejští vojáci mysleli, že oproti Vietnamcům jsou v nadřazené pozici. Americké velení ale vyžadovalo dobré vztahy s Vietnamci, a tak se Korejci alespoň snažili vylepšit vztahy např. kurzy tchäkwönda či velmi tvrdými postihy za odhalené násilí proti domorodcům.³

V roce 1972 už měly korejské jednotky pověst nejtvrděších, ale také nejkrutějších vojáků mezi spojenci. Ani úcta ke starším nezískala Korejcům vietnamskou důvěru. Naopak mezi Vietnamci kolovaly pověsti o tom, jak korejští vojáci zmasakrovali celou vesnici, protože odstřelovač NFO zabil jednoho z nich.⁴

V článku „Other My Lai?“ je popsáno vyšetřování masakru vesnice v provincii Phú Long, ke kterému mělo dojít 31. července 1972. 1. prapor 26. pluku korejské Hlavní pěší divize procházel kolem vesničky ve Phú Long, když něj byla zahájena palba z malorážních zbraní. V přestřelce zemřeli velitel čety a její seržant. Korejci vtrhli do vsi a s povolením místního velitele přivolali dělostřelectvo a vzdušnou podporu. Poté, co byly zničeny skoro všechny chýše ve vesnici, korejští vojáci vstoupili do osady a „zabezpečili“ její území. Jeho výsledkem bylo údajně 21 mrtvých civilistů. Svědectví přeživších obyvatel popisují, jak obyvatelé vesnice útok přežili jen díky tomu, že se schovali v bunkrech, a pak korejští vojáci vtrhli do vsi a pozabíjeli 21 lidí. Podle jiného svědectví korejští vojáci zastřelili matku s dítětem v náručí a několik korejských vojáků si našlo nejhezčí dívku ze vsi, postupně ji všichni znásilnili a pak zastřelili. Oficiální

³ Dva korejští vojáci, usvědčení ze znásilnění vietnamské dívky, byli zastřeleni před zraky své jednotky.

⁴ South Viet Nam: Other My Lai? Time Magazine. 18/09/1972

představitelé provincie se k incidentu nechtěli vyjadřovat, ale jeden z nich prý nakonec soukromě prohlásil, že „Korejci reagovali přehnaně. Naštvali se, vtrhli do vesnice a šli po civilistech.“ V oficiální zprávě z vyšetřování se uvádí, že vyšetřovací komise bere v úvahu smrt civilistů, ale nemá dostatek důkazů, že byli popraveni. Zpráva se ani slovem nezmiňuje o obvinění ze znásilnění.

Dalším popsáním masakrem místního obyvatelstva korejskými vojáky je pátrací operace z 26. února 1966 v oblasti Bình Khê. Pověst o masakru říká, že korejští vojáci byli pod silnou palbou komunistické jednotky, která se skrývala ve vesnici. Korejci obklíčili ves, zatarasili všechny únikové cesty a megafony vyzvali vesničany k opuštění osady v daném čase, jinak že je zabijí při svém postupu. Po vypršení udaného času Korejci brutálně napadli vesnici a za nedlouho dosáhli vytyčeného cíle. Během postupu zastřelili vše, co se hýbalo. Ve vesnici pak zůstalo okolo 380 mrtvých těl – mužů, žen i dětí. Oficiální místa uznala, že se mezi civilisty schovávalo i několik bojovníků NFO.

Dalším pověstným „omylem“ korejských vojáků bylo zabití celé skupiny místní jihovietnamské milice, která se přiblížila k hranici dvou oblastí působnosti, z níž jedna byla korejská. Korejští vojáci zahájili palbu bez předchozí identifikace cíle, aby zachovali míru překvapení útoku. Postříleli celou skupinu Vietnamců, kterou si spletli s jednotkou Národní fronty osvobození.⁵

Jindy zajal korejský prapor cestou na operaci několik Severovietnamců. V jakési vesnici požádali místní milici, aby zajatce zadržela, že si je znovu vyzvednou po cestě zpět. Po několika dnech Korejci zjistili, že příslušníci místní milice nedokázali zajatce uhlídat nebo je snad dokonce sami nechali utéct. Po tomto zjištění měli korejští vojáci zastřelit všechny příslušníky milice.⁶

Velice známé bylo také až fanatické dodržování zákazu nočního vycházení v korejských oblastech působnosti. Vyjít z domu bez světla a dokladů se prý rovnalo sebevraždě.

⁵ Vietnam, News Analysis, January 15, 2000. South Korean Troops in the Vietnam War.

⁶ *Ibid*

Během války ve Vietnamu a ani dlouho po ní se na veřejnost nedostalo mnoho informací o masakrech vietnamského civilního obyvatelstva spáchaného at' už korejskými vojáky, tak vojáky ostatních spojeneckých armád. Podle autora „Vietnam, News Analysis, January 15, 2000. South Korean Troops in the Vietnam War“ se k incidentům představitelé americké a jihovietnamské armády příliš nevyjadřovali z obavy o negativní publicitu. Podle mého názoru se tito představitelé k incidentům nevyjadřovali především proto, že sami neměli svědomí úplně čisté. Ve Vietnamu šlo o dlouhodobý válečný konflikt, ve kterém se frustrace zúčastněných – především na straně spojenců – neustále stupňovala. A nejsnadnějším cílem útoků se tak bohužel stalo civilní obyvatelstvo.

Nejsmutnějším faktem vietnamské války je to, že viníci masakrů nebyli a nikdy nebudou potrestáni, protože se zprávy, které se jich týkají, buď ztratily nebo jsou pečlivě ukryté ve vojenských archivech.

Závěr

V této práci jsme pojednali o korejské účasti ve vietnamské válce. O tom, co jí předcházelo, jak se Korejci do jižního Vietnamu dostali, kde působili, s kým nejčastěji spolupracovali, jakých operací se zúčastnili, kdy byli nejúspěšnější atd.

Podle mého názoru toto téma stále není dostatečně popsáno. V České republice o faktu, že Korejská republika hrála ve vietnamské válce tak velkou roli, není vůbec žádné povědomí. V žádné česky psané nebo do češtiny přeložené publikaci, týkající se války ve Vietnamu, není více než kratičká zmínka. Celkově vzato, publikací, které by se podrobněji zabývaly nebo byly přímo o korejské účasti ve vietnamské válce a ještě byly běžně dostupné, je minimum. Navíc pracím, které se jí zabývají, podle mého názoru chybí nadhled a potřebná dávka objektivity. Žádná ze zúčastněných a v práci zmíněných stran, ať už tedy americká, tak i korejská, se vůbec nezatěžuje chybami a válečnými zločiny, kterých se ve Vietnamu dopustily. Z hlediska národní hrdosti je to sice nedostatek pochopitelný, ale objektivitě náhledu na téma vyloženě škodí. Proto pak musí autor hledat v soudobých člancích, které však také musí brát s nadhledem, protože se události ve jménu „investigativní žurnalistiky“ dramatizují. V nich pak komentátoři událostí mají tendenci poukazovat na chyby ostatních armád, aby odvedli pozornost od chyb armády vlastní.

Korejské zdroje pro toto téma jsou kapitolou samy o sobě. Člověk, který má přístup pouze do běžné korejské knihovny a korejského knihkupectví, nemá příliš možností je získat. Podle mého jich je velmi málo a nejsou příliš objektivní. To může být dáno také přístupem korejských veteránů z Vietnamu, kteří stále odmítají komentovat neslavné události, jež se staly během války.

Mé zpracování tématu bohužel úplně postrádá vietnamský pohled na věc, což je zapříčiněno především neznalostí jazyka. Myslím si, že do budoucna by si téma zasloužilo plnohodnotnou spolupráci mezi obory koreanistika a vietnamistika.

Bibliografie

Monografie:

- Moskin, J. Robert: Dějiny námořní pěchoty. Laser, Plzeň. 1997
- Toczek, David M.: The Battle of Ap Bac: They did everything but learn from it. Greenwood Press, Abingdon, UK. 2001
- Hlavatá, L.; Ičo, J.; Karlová, P.; Kučera, K.; Musil, R.; Strašáková, M.: Dějiny Vietnamu. Nakladatelství Lidové noviny, Praha. 2008
- Frey, Marc: Dějiny vietnamské války; Tragédie v Asii a konec amerického snu. Paseka, Praha. 2003
- Kamas, Daniel: Válka ve Vietnamu; 1964-1975. Votobia, Olomouc. 1997
- Larsen, Stanley Robert; Collins Jr., James Lawton: Allied Participation in Vietnam. Department of the Army, Washington, D.C. 1985
- Rogers, Bernard William: Turning Point. Department of the Army, Washington, D.C. 1989
- Steward, Richard W.: American Military History; Volume II. Center of Military History, United States Army, Washington D.C. 2005 – především kapitoly 10 a 11
- Pearson, Willard: The War in the Northern Provinces 1966-1968. Department of the Army, Washington, D.C. 1975
- Villard, Erik: The 1968 Tet Offensive Battles of Quang Tri City and Hue. Center of Military History, United States Army, Washington D.C. 2008
- Fulton, William B.: Riverine Operations 1966-1969. Department of the Army, Washington, D.C. 1985
- Tolson, John J.: Airmobility 1961-1971. Department of the Army, Washington, D.C. 1989
- Dunn, Carroll H.: Base Development in South Vietnam 1965-1970. Department of the Army, Washington, D.C. 1991

- ▣ Eckhardt, George S.: Command and Control 1950-1969. Department of the Army, Washington, D.C. 1991
- ▣ Hay Jr., John H.: Tactical and Materiel Innovations. Department of the Army, Washington, D.C. 1989
- ▣ Prugh, Georgie S.: Law at War: Vietnam 1964-1973. Department of the Army, Washington, D.C. 1975
- ▣ Maclear, Michael: The 10,000 Day War: Vietnam 1945-1975. Methuen, Toronto, CAN. 1981

- ▣ 후루다 모토오: 역사 속의 베트남 전쟁. 일조각, 서울. 2007
- ▣ 베트남참전전우회: 베트남전쟁과 한국군; 공저/채명신, 양창식, 박경석, 이선호. 오성기획인쇄사, 서울. 2002
- ▣ 한국현대사의 재인식 27: 박정희시대 한미관계. 백산서당, 서울. 2009
- ▣ 최용호: 한권으로 읽는 베트남전쟁과 한국군. 국방부 군사편찬연구소, 서울. 2004
- ▣ 편집부: 사진으로 본 베트남전쟁과 한국군. 보라, 서울. 2010
- ▣ 윤제현: 월남전쟁. 한원, 서울. 1992

Články:

- Dwyer, John B.: A Silver Star at Ky Son. American Thinker, 11.11.2004
- Wasikowski, Larry; Herrera, Raul „Bean“: The Sa Ky River Victory. Vietnam Magazine, 02/1996
- Trawler Incident. U.S. Naval Forces Vietnam, Monthly Historical Supplement, 07/1967
- Theme of the Quarter, A Closer Look At..., Joint U.S. Military Assistance Group – Korea (JUSMAG-K), připravila JUSMAG-K
- Sobieski, Anthony J.: A Hill Called White Horse. 2005
- South Viet Nam: Other Guns. Time Magazine. 22/06/1966
- South Viet Nam: Other My Lai? Time Magazine. 18/09/1972
- Marek, Edward: ROK Army and Marines prove to be rock-solid fighters and allies in Vietnam War. 2006
- Marek, Edward: ROKA Capital „Tiger“ Division, 2006
- Marek, Edward: The 2nd ROK Marine Brigade „Blue Dragons“. 2006
- Marek, Edward: ROKA 9th „White Horse“ Division. 2006
- Vietnam, News Analysis, January 15, 2000. South Korean Troops in the Vietnam War.
- Asian Human Rights Commission – Urgent Appeal Programme: SOUTH KOREA: Exposed South Korean Soldiers Massacred Vietnamese during Vietnam War. 24.02.2000
- Kirk, Don: Confronting Korea's agony in Vietnam. The New York Times, 28.09.2002

- Agreement for the Establishment of the Joint United States Military Affairs Group to the Republic of Korea between the Government of the United States of America and the Government of the Republic of Korea/미합중국 정부와 대한민국 정부간의 주한미국합동군사업무단 설치에 관한 협정. 25.01.1991
- 한광덕: 두코 전투. vietvet.co.kr
- 이춘근: 두코 전투. vietvet.co.kr
- 짜빈박 전투에서 많은 전우를 잃다. vietvet.co.kr

- 짜빈동 전투. vietvet.co.kr
- 황진순: 안케전투의 서막. vietvet.co.kr
- 이상길: 안케 전투. vietvet.co.kr
- 최승철: 안케 전투. vietvet.co.kr
- 유병용: 한일회담과 미국. 2009
- 황상철: ‘양민학살 폭로’는 험한 일! 참전군인 저항 속에 긴장감 흐른 ‘제주인권학술회의’... 토론자 내부서도 논란. 한겨레 21 2000 년 03 월 09 일 제 298 호
- 구수정: 아, 몸서리쳐지는 한국군! 베트남전 24 돌에 돌아보는 우리의 치부, 베트남 전범조사위의 끔찍한 기록들. 한겨레 21 1999 년 05 월 06 일 제 256 호

Internetové zdroje:

- <http://vungrobay.com>
- <http://www.globalsecurity.org>
- <http://www.history.army.mil/html/bookshelves/resmat/vw.html>
- <http://pcf45.com/trawler/trawler.html>
- <http://vietnam-war.info>
- <http://www.ct24.cz/kalendarium/8765-masakr-v-my-lai-se-stal-symbolem-valecnych-utrap-ve-vietnamu/>
- <http://vietnam.sweb.cz> – autor odkazu Mgr. Zdráhal, Tomáš
- http://knihy.cpress.cz/DataFiles/Book/00003458/Download/KHP0053_obsah_uvod.pdf
- <http://historywarsweapons.com/battle-of-tra-binh-dong/>
- <http://www.disam.dsca.mil/pubs/Vol%205-2/Joint.pdf>
- <http://www.vietnamwar.co.kr>
- <http://www.vvk.co.kr>
- <http://www.navy.mil.kr>
- <http://rokmc.mil.kr>
- <http://www.army.mil.kr>
- <http://populargusts.blogspot.com/2007/09/south-korean-troops-in-vietnam.html>
- <http://english.vietnamnet.vn/features/2005/04/417951/>
- <http://www.washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2008/01/29/AR2008012903266.html>
- http://en.wikipedia.org/wiki/Cao_Van_Vien
- [http://cs.wikipedia.org/wiki/Divize_\(vojenstv%C3%AD\),](http://cs.wikipedia.org/wiki/Divize_(vojenstv%C3%AD),)
- [http://cs.wikipedia.org/wiki/Pluk,](http://cs.wikipedia.org/wiki/Pluk)
- [http://cs.wikipedia.org/wiki/Brig%C3%A1da_\(jednotka\),](http://cs.wikipedia.org/wiki/Brig%C3%A1da_(jednotka),)
- [http://cs.wikipedia.org/wiki/Prapor_\(jednotka\)](http://cs.wikipedia.org/wiki/Prapor_(jednotka))
- <http://www.usarpac.army.mil/history2/dcgLarsen.asp>
- <http://www.seoul.co.kr/news/newsView.php?id=20070516027032&spage=6>

- <http://www.arlingtoncemetery.net/bcclarke.htm>
- http://www.ichiban1.org/html/bio_pages/iffv_bio_rosson.htm
- <http://militaryhistory.about.com/od/1900s/p/westmoreland.htm>
- <http://www.whitehouse.gov/about/presidents/lyndonbjohnson>
- <http://www.bragg.army.mil/history/Commanders/Commanders%20Pages/beach.htm>
- <http://pages.cthome.net/boyd544/sharp.htm>
- <http://www.usarpac.army.mil/history2/dcgLarsen.asp>
- <http://cafe3.ktdom.com/vietvet/mission/mission.htm> – 작전 이야기
- <http://cafe3.ktdom.com/vietor/map/mapguide.htm>
- <http://www.18segi.com/vietnam/go01.html>
- <http://www.accessmylibrary.com/article-1G1-177352664/jusmag-k-serving-korean.html>
- <https://facultystaff.richmond.edu/~ebolt/history398/MACV.html>
- <http://www.digitalhistory.uh.edu/modules/vietnam/index.cfm>
- <http://vietnam.vassar.edu/overview/index.html>
- <http://www.thebattleofkontum.com/stars/index.html>
- <http://www.stripes.com/>
- <http://www.sisapress.com/news/articleView.html?idxno=2298#>

1

- 1. brigáda a 101. výsadková divize americké armády, 55
- 1. divizi kavalérie americké armády, 48
- 1. jízdní divize americké armády, 59, 60, 84
- 1. oddíl 101. výsadkové divize americké armády, 91
- 1. pluk americké armády, 58
- 1. pluku Národní fronty osvobození, 15
- 1. pozemní armáda, americká armáda, 59
- 1. pozemní armáda, americká armáda, 58
- 1. vzdušná divize americké armády, 16
- 100. logistická jednotka armády KR, 101
- 101. pluk Vietnamské lidové armády, 61
- 101. výsadková divize americké armády, 49, 58
- 11. vzdušná skupina Korejské republiky, 101
- 129. letka bojových helikoptér Bite&Strike, americká armáda, 85
- 161. letka – Pelicans, americká armáda, 85
- 161. letka – Scorpions, americká armáda, 85
- 173. výsadkový prapor americké armády, 99
- 174. letka bojových helikoptér americké armády, 94
- 174. letka útočných helikoptér americké armády, 100
- 18. pluk Vietnamské lidové armády, 60, 99
- 196. brigáda americké armády, 17

2

- 2. oddíl námořní pěchoty armády KR, 44, 47, 57, 79, 88
- 2. pluk Národní fronty osvobození, 60
- 20. rovnoběžka, 22
- 22. divize jihovietnamské armády, 60, 84
- 22. pluku Vietnamské lidové armády, 60
- 25. pěší divize americké armády, 43
- 26. pěší pluk korejské Hlavní divize, 85
- 268. prapor americké armády, 100
- 28. pluk 9. pěší divize armády KR, 50
- 29. pluk 9. pěší divize armády KR, 50

3

- 3. divize americké armády, 60
- 3. divize Vietnamské lidové armády, 84
- 3. jednotka obojživelné námořní pěchoty americké armády, 45
- 3. obojživelné síly námořní pěchoty americké armády, 89
- 3. pluk Národní fronty osvobození, 95
- 30. pluk 9. pěší divize armády KR, 50
- 32. pluk Vietnamské lidové armády, 16
- 33. pluk Vietnamské lidové armády, 16

4

- 4. pěší divize americké armády, 48
- 40. prapor 1. pluku Vietnamské lidové armády, 92
- 47. pluk jihovietnamské armády, 91

5

- 5. prapor 95. pluku Vietnamské lidové armády, 100
- 514. prapor Národní fronty osvobození, 12
- 53. zásobovací skupina americké armády, 100
- 559. pluk Vietnamské lidové armády, 11

6

- 60. letka útočných helikoptér americké armády, 101
- 60. prapor 21. pluku Vietnamské lidové armády, 92
- 610. divize Vietnamské lidové armády, 84
- 66. pluk Vietnamské lidové armády, 16

7

- 7. flotila amerického námořnictva, 82

8

- 8. armáda, americká armáda, 81
- 85. pluk Národní fronty osvobození, 87

9

- 9. pěší divize armády KR, 50, 79, 97
- 93. pluk vojenské policie americké armády, 87
- 95. divize Vietnamské lidové armády, 90
- 95. pluk 5. divize Vietnamské lidové armády, 87
- 95. pluk Vietnamské lidové armády, 47, 57, 91, 95, 99
- 95. pluku Vietnamské lidové armády, 67

A

- Agent Orange, 11
- An Khê, 48, 55, 60, 82
- Ap Bac, 12, 13

B

- Batangan, 93
- Beach, Dwight E., 40, 41
- Biên Hòa, 78
- Bình Định, 55

Bình Định, 50, 59, 60, 68
Bình Định, 82, 83, 99
Bình Giả, 14
Bình Khê, 82
Bông Sơn, 60
Brown, Winthrop D., 42
Buôn Ma Thuột, 20

C

Cam Ranh, 47, 50, 57, 69, 79, 89, 98
Cao Văn Viên, 53
Centrální vrchovina, 18, 20, 61, 79
Civil Operations Revolutionary Development Support, 73
Clarke, Bruce C., 34
Cù Chi, 16

Č

Čchä Mjông-sin, 51, 52, 53, 54, 58, 60, 66, 87

Đ

Đà Nẵng, 20, 29, 93, 96
Đắk Lắk, 97
Điện Biên Phủ, 9
Đồng Hà, 17

D

dálnice 1, 48, 50, 55, 60, 91
dálnice 19, 48, 55, 61, 79
dálnice 21, 50, 97
demilitarizovaná zóna, 16
Demokratická republika Vietnam, 8, 11
divize Stříbrných koní, 101
Dohoda o ukončení války a obnovení míru ve Vietnamu, 31
Dong Xai, 15
Dove Unit, 37, 38, 78

E

Edwards, N. B., 35
Edwards, Norman B., 77

F

Free World Military Assistance, 8
Free World Military Assistance Policy Council (FWMAPC), 52
Free World Military Assistance Policy Council, 37

H

Hà Nội (Hanoj), 18
Hải Phòng (Hajfong), 18
Hlavní pěší divize armády KR, 44, 47, 48, 49, 54, 55, 59, 79, 81
Ho Či Min, 10
Ho Či Minova stezka, 11, 17, 24, 27
Hội An, 89, 95, 96
hora Bílého koně, 97
Howze, Hamilton H., 35, 40
Huế, 21

Ch

Chu Lai, 15, 45, 89, 91, 93

I

I Pjông-hjôn, 59
I Sä-ho, 37
I Sùng-man, 34, 77
I. taktická zóna, 45, 89
Ia Drang, 16
II. taktická zóna, 51, 68, 73, 79, 89
Inčchôn, 89
International Military Assistance Policy Council (IMAPC), 52

J

Johnson, Lyndon B., 14, 22, 42
Johnson. Lyndon B., 38

K

Kennedy, John F., 10
Khánh Dương, 86
Khe Sanh, 19, 95
Kim Jun-sang, 89, 95
Kim Söng-ün, 35, 38, 39
Kissinger, Henry, 23, 25, 28, 31
Kon Tum, 20, 79, 83
Korejský průzkumný tým, 35
Kỳ Sơn, 85

L

Lam Son 719, 27
Laneovo vojenské letiště, 86
Larsen, Stanley R., 53, 59
letecká základna v Biên Hòa, 14

M

MACV, 13
 Midway, 24
 Military Assistance Advisory Group – MAAG, 10
 mírové rozhovory v Paříži, 22, 23
 Muy Ba, 55
 Mỹ Lai, 21, 22

N

Národní fronta osvobození, 13, 14, 15, 17, 18, 36, 46, 92
 Národní fronta osvobození (NFO), 10
 Národní shromáždění, 39, 44
 Ngô Đình Diệm, 9
 Nguyễn Văn Hiếu, 60
 Nguyễn Văn Thiệu, 24
 Nha Trang, 20, 58, 59, 89, 98, 100
 Ninh Hòa, 50, 97
Ninh Thuận, 68, 99
 Nixon, Richard M., 23, 24, 26, 27, 29, 30, 31
 Norton, John, 59

O

Odäsan, 97
 ofenzíva Tết, 18, 19, 20, 21, 22, 28, 29, 67, 85, 87, 100
 operace Adams, 99
 operace Bílý kůň č. 11, 101
 operace Bílý kůň č. 9, 99
 operace Cedar Falls, 17
 operace Crimp, 16
 operace Daring Rebel, 96
 operace Defiant Stand, 96
 operace Harrison, 95
 operace Hastings, 17, 84
 operace Ho Sangun II, 87
 operace Hong Kil-tong, 67, 87
 operace Irving, 84
 operace Jefferson, 65, 91
 operace Junction City, 18
 operace Linebacker, 29, 30
 operace Linebacker II, 30
 operace Menu, 24
 operace Odžakkjo, 67, 86, 99
 operace Päkma, 67
 operace Ranch Hands, 11
 operace Rolling Thunder, 14, 15, 23
 operace Töksuri Măngho 10, 87
 operace Tong Po 7, 69
 operace Van Buren, 95
 operace Vítězný drak, 96
 operace White Wing Masher Thang, 83
 operaci Statečný tygr 11 (Măngho 11), 85

P

Pak Čong-hüi, 38, 61, 66, 78
 Pakt jihovýchodní Asie, 9
 Paracel, 93
 Peers, William R., 68
 Phan Rang, 50, 58, 68, 70, 91, 98
 Phan Rangu, 60
 Phù Cát, 55, 60, 70
 Phú Yên, 55, 60, 67, 99
 Pigeon Unit, 78
 Pleiku, 14, 79
 Poradní skupina vojenské pomoci, 10
 Program vojenské pomoci, 41, 45
 Program vojenské pomoci (MAP), 37
 Program vojenské pomoci (Military Assistance Program – MAP), 35
 programy Chiêu Hồi, 74
 Provizorní revoluční vláda jižního Vietnamu, 31
 Provizorní revoluční vláda v jižním Vietnamu, 26
 Provizorní revoluční vládou jižního Vietnamu, 23
 Pusanský perimetru, 88

Q

Quảng Nam, 96
 Quảng Ngãi, 45, 91, 93, 95
 Quảng Tín, 93, 96
 Quảng Trị, 20, 28, 95
 Qui Nhon, 15, 20, 47, 48, 49, 50, 54, 55, 58, 68, 79, 82, 86, 87

R

Radou pro vojenskou pomoc Svobodného světa (Free World Military Assistance Policy Council - FWMAPC), 36
 Republika Vietnam, 8, 9, 19
 rezoluce o Tonkinském zálivu, 14, 27
 Rosson, William B., 36, 37
 rota Charlie americké armády, 21

S

Sa Kỳ, 94
 Sài Gòn (Saigon), 20
 Sharp, U. S. Grant, 43, 51, 53
 Skunk Alpha, 93
 Skupina vojenské pomoci Korejské republiky (Republic of Korea Military Assistance Group - dále jen ROK MAG), 36
 Skupina vojenské pomoci Korejské republiky ve Vietnamu, 78
 Službou vojenské pomoci (Military Assistance Service - MAS), 45
 Song Be, 15
 Söraksan, 97

Söul, 81
South East Asia Treaty Organization – SEATO, 9

T

Tam Kỳ, 45
Tao, 69
Tay Ninh, 17
Tây Ninh, 18
Thừa Thiên, 96
tchäkwöndo, 35
Tra Binh Dong, 92, 102
Trung Tướng Vinh Lộc, 59
Tuy Hòa, 47, 48, 50, 57, 58, 79, 86, 89, 91, 98, 100

U

U.S. Military Assistance Command, Vietnam –
MACV, 10
US Military Advisory Group v Koreji (JUSMAG-K),
34
US Military Assistance Command, 37
USS Maddox, 13
USS Turner Joy, 13
Ústřední kancelář jižního Vietnamu, 26
Ústřední výbor Vietnamské strany práce, 18

V

Velení vojenské pomoci ve Vietnamu, 51
Velení vojenské pomoci ve Vietnamu (MACV), 26,
43
Velitelství sil Organizace spojených národů, 77
Velitelstvím vojenské pomoci ve Vietnamu, 10
Viet Cong, 10
Việt Minh, 9
vietnamizace, 24, 25, 27
Vietnamská demokratická republika, 24
Vojenská pomoc Svobodného světa, 8
vrtulníková základna Holloway, 14
Vung Ro, 91
Vũng Tàu, 78

W

Westmoreland, William C., 13, 15, 19, 37, 43, 45, 51,
52, 53, 58, 65, 79, 93

Ž

Železný trojuhelník, 17
ženevská konference, 9

Slovníček vojenských jednotek

Divize

Divize je největší jednotka běžné armáda, čítá až 20 tisíc vojáků. Nejčastěji se toto označení užívá u pěchoty, divize bývají většinou označovány prostou řadovou číslovkou. Divize se dělí na několik pluků nebo brigád-oddílů. Naopak několik divizí tvoří armádní sbor.

Brigáda (oddíl)

Brigáda je jednotka obvykle menší než divize a větší než pluk. V závislosti na době a daném státu její velikost kolísala v rozsahu 2-5 praporů či pluků.

Někdy byla součástí dalších struktur (např. dvě brigády tvořily divizi), často ale byla vytvářena jako zvláštní jednotka, která buďto fungovala samostatně, bez pevného navázání na vyšší struktury, nebo byla vyzbrojena nějakým speciálním druhem výzbroje a byla přidělována jako doplněk k běžným pěším divizím. Velitelem brigády bývá většinou brigádní generál.

Pluk (také regiment)

Pluk tvoří základní taktický celek. Má pevnou organizaci a obvykle se skládá z velitelství, ze dvou až čtyř bojových praporů, které obvykle patří ke stejnému typu zbraně a dalších podpůrných a zabezpečovacích jednotek. Velitelem pluku bývá často plukovník.

Pluk má obvykle v mírových dobách od několika set do 3 tisíc mužů i žen. Válečné počty mohou být i několikanásobně vyšší.

Prapor

Prapor je vojenská jednotka, jejíž plný početní stav čítá v závislosti na době a zemi sílu 300-1500 mužů. Prapory se obvykle člení na roty a sdružují do pluků, brigád či případně rovnou divizí (pluk může být vynechán nebo může být jen čistě formální; brigáda není příliš obvyklý vojenský útvar) či do „skupin“ (což jsou obvykle účelová

bojová uskupení). Velitelem praporu je většinou major nebo podplukovník, v některých případech i plukovník.

Obrazová příloha

Bitevní letoun F-86 Letectva Korejské republiky (ROK AF). Letka bitevníků F-86 měla být mezi korejskými bojovými jednotkami, vyslanými do jižního Vietnamu, ale nakonec z toho záměru sešlo.

Letoun C-123. C-123 byly velká přepravní letadla, které měla korejská strana ve svých požadavcích na přepravu korejských vojáků do jižního Vietnamu.

Landing Ship, Tank (LST). Plavidlo, které má na přídí výklopná vrata, ze kterých je po přistání u mola nebo na pláži vykládán náklad, jež plavidlo převáží. (Lodě na obrázcích nepatří námořnictvu korejskému, ale americkému.)

Landing Ship, Mechanized (LSM). Druhým typem plavidla, kterým korejská armáda přispěla ve vietnamské válce byla LSM. (Na obrázku nahoře LSM korejského námořnictva. Na obrázcích dole jsou neidentifikované LSM.)

Na obrázcích obou typů landing ships jsou různé typy těchto plavidel. Prameny týkající se vybavení korejských jednotek neuvádějí, které typy používala korejská armáda ve Vietnamu.

Znak korejského námořnictva.

Letouny používané ve vietnamské válce

Letoun AC-47 amerického letectva.

Bombardér B-52 amerického letectva.

Helikoptéra H-21 amerického letectva, též nazývaná „létající banán“. Sloužila k přepravě vojáků nebo materiálu.

Helikoptéra CH-47 Chinook amerického letectva. Jedná se o dvoumotorovou velkoprostorovou helikoptéru, která sloužila k přepravě vojáků na bojiště, stejně jako k přepravě materiálu.

Helikoptéra AH-1 Cobra amerického letectva. Dvoumístný bojový vrtulník, který byl používán jako vzdušná podpora v bojích.

Helikoptéra UH-1 amerického letectva. UH-1 byla nejčastěji využívanou helikoptérou pro převoz vojáků na bojiště v těžko dostupném terénu.

Na zemi je UH-1 a nad ním přelétává AH-1 Cobra.

CH-1 Chinook odlétá na základnu s poškozeným UH-1.

Vietnamská válka byla díky masivnímu využití helikoptér první „vrtulníkovou válkou“.

Korejské jednotky

nášivka z uniformy vojáků z Hlavního velitelství ozbrojených sil Korejské republiky ve Vietnamu

nášivka z uniformy vojáků z Hlavní pěší divize, zvané Tygři

nášivka z uniformy vojáků z 9. pěší divize, zvané Bílí koně

nášivka z uniformy vojáků z 2. oddílu námořní pěchoty, zvaného Modří draci

nášivka z uniformy příslušníků Dove Unit

nášivka z uniformy vojáků ze zásobovací jednotky Cross Stars

nášivka z uniformy vojáků z námořní transportní jednotky divize zvané Racci

nášivka z uniformy vojáků z letecké jednotky, zvané Stříbrní koně

주월한국군사령부

비둘기부대

백구부대

은마부대

청룡부대

맹호부대

백마부대

십자성부대

Vlajky na hlavním velitelství v Qui Nhon

Fotografie korejských jednotek z bojových operací^a

Na této fotografii jsou pravděpodobně příslušníci divize Bílých koní.

Korejští vojáci překračují řeku po cestě z nebo na místo operace.

^a Fotografie byly staženy ze stránek vietvet.co.kr

Vojáci z 9. pěší divize s ukořistěnými zbraněmi, které patřily komunistickým bojovníkům.

Korejští vojáci v bojových pozicích.

Korejští vojáci na společné fotografii s herečkou 최은희, která navštívila korejské jednotky ve Vietnamu.